அருணகிரியார் - குருபரர் அறிவுரைகள்

தமிழ்ப் பேரறிஞர்
திரு. சாமி. சிதம்பரனார்

அருணகிரியார் - குருபரர் அறிவுரைகள்

ஆசிரியர் :
தமிழ் அறிஞர்
சாமி. சிதம்பரனார்

பூம்புகார் பதிப்பகம்
127 (ப. எண். 63), பிரகாசம் சாலை (பிராட்வே)
சென்னை - 600 108.
தொலைபேசி : 25267543

விலை ரூ. **35.00**

பூம்புகார் வெளியீட்டு எண் : 624
முதற் பதிப்பு : ஜூலை, 2004
வடிவமைப்பு உரிமை : பூம்புகார் பதிப்பகத்தாருக்கு
P. C. No. 9810L812

அச்சிட்டவர்கள் : ஈகிள் பிரஸ், சென்னை - 600 013.

 3-6

பதிப்பாசிரியர் உரை

'அருணகிரியார் - குருபரர் அறிவுரைகள்' என்னும் இந்தச் சிறப்புமிக்க ஆராய்ச்சி நூல், அருள் நெறித் தொடரின் வரிசையில் ஐந்தாவது நூலாகும்.

"உண்மைகளை ஆராய்ந் தெழுதி உவப்பவரே
வண்மை எழுத்தாளர் கள்" (புதுக்குறள்)

புவி புகழ் தமிழை முற்றும் கற்ற பேரறிஞர் திரு. சாமி. சிதம்பரனார் அவர்கள் தான் எழுதிய 'புதுக்குறள்,' எழுத்தாளர் அகராதியின்படி உண்மைகளை ஆராய்ச்சி செய்து விளக்கி எழுதியிருக்கும் சிறந்த நூல் இது.

ஆசிரிர் அவர்கள் சொல்லிலும் செயலிலும் தெய்வ பக்தி மார்க்கத்தில் பற்றுடையவர்கள் அல்லர். சாதிப் பற்றோ, சமயப் பற்றோ, இனப்பற்றோ, மதப்பற்றோ, பிற மொழித் துவேஷமோ இல்லாமல் வரலாறு நோக்கத்துடன், நம் மக்களின் பண்புமிக்க நேர்மையான வாழ்விற்காக, மக்கள் நலன் ஒன்றையே மனதில் கொண்டு - செந் தமிழின்மீது பேரன்புகொண்டு - சங்ககாலப் புலவர்களின் சிறந்த கல்வி அறிவு, ஒழுக்க நெறிகளை, தமிழின் இனிமையை, பாட்டுக்களில் உள்ள பொருள் நிறைந்த கருத்துக்களை எடுத்து, தெளிந்த எளிய இன்பத் தமிழில் அறிவுப் பசி தீர்க்க வடித்துக் கொடுத்திருக்கிறார்கள் அருள்நெறித் தொடர்வரிசை நூல்களில்.

இந்நூலின் ஆசிரியர் தம் இளம் வயது முதல் பல பத்திரிகைகளில் ஐந்து விதமான புனைபெயர்கள் வைத்துக்

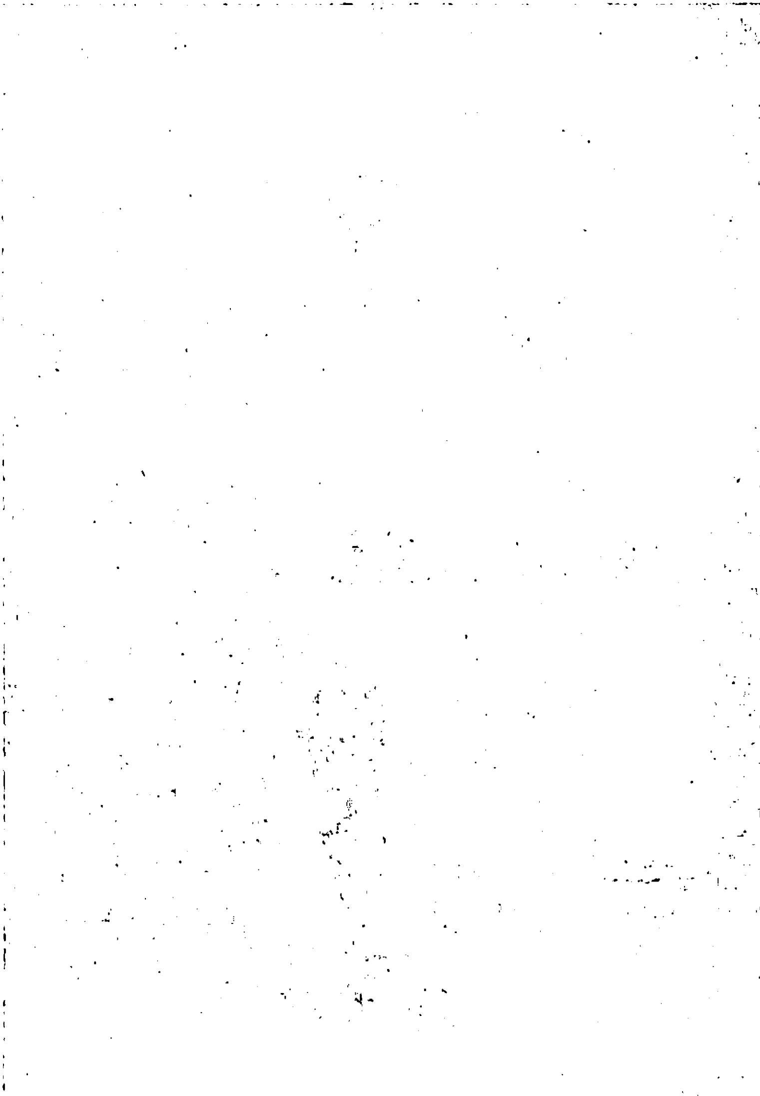
கொண்டு கட்டுரைகள் எழுதுவார்கள். அதில் 'மெய் கண்டான்' என்னும் புனைபெயரில், சிங்கப்பூரினின்று வெளிவரும் 'தமிழ் முரசு' பத்திரிகையில் 'தமிழர் அருள் நெறி' என்று தொடர்ந்து எழுதி வந்த கட்டுரைகளின் தொகுப்பே இந்த நூல்களின் வரிசைகள்.

தமிழ் இலக்கியங்களின் ஆராய்ச்சியாளர் திரு. சாமி. சிதம்பரனார் அவர்கள் தனது கட்டுரைகளை அவ்வப் போது எடுத்து நூலுக்காகப் பல திருத்தங்கள் செய்து, பக்கங்கள் எழுதிச் சேர்த்து, பொருளடக்கம் வகுத்து, நூலின் கருத்துக்களை விளக்கும் தமது முன்னுரையில் பசு மரத்தில் அடித்த ஆணிபோல் உண்மைகளை விளக்கி யிருக்கிறார்கள். அறிவின் ஆழமிக்க தம் கருத்துக்களை விளக்கி எழுதி இருக்கிறார்கள்.

– பூம்புகார் பதிப்பகத்தார்

தமிழ் அறிஞர் திரு. சாமி. சிதம்பரனார்

[illegible]

ஆசிரியர் முன்னுரை

அருணகிரியார் - குருபரர் அறிவுரைகள் என்னும் இந்நூல் அருள்நெறித் தொடரில் ஐந்தாவதாக வெளிவருகின்றது. இதில் உள்ள கட்டுரைகளில் பல, சிங்கப்பூர் - தமிழ் முரசு பத்திரிகையில் வெளிவந்தவை. தமிழர் அருள் நெறி என்ற தலைப்பில், 'மெய்கண்டான்' என்னும் பெயரால் என்னால் எழுதப்பட்டவை. பல கட்டுரைகள் இந்நூலுக்கென்றே புதிதாக எழுதப்பட்டவை.

அருணகிரியார் என்பது திருப்புகழ் பாடிய அருணகிரிநாதரைக் குறிக்கும்; குருபரர் என்பது சிற்றிலக்கியங்கள் பல இயற்றிய குமரகுருபர சுவாமிகளைக் குறிக்கும். இவர்களுடைய வரலாற்றுக் குறிப்புக்களை, அருணகிரிநாதர் என்ற தலைப்பிலும், குமரகுருபர சுவாமிகள் என்ற தலைப்பிலும் காணலாம்.

இருவரும் சிறந்த புலவர்கள்; பக்தர்கள்; துறவிகள்; வடமொழிக் கலைகளையும், தமிழ்க் கலைகளையும் கற்றுணர்ந்தவர்கள்.

இருவர் பாடல்களிலும் வடமொழிச் சொற்கள் கலந்து கிடக்கின்றன. குமரகுருபரர் பாடல்களிலே வடமொழியல்லாத வேற்று மொழிச் சொற்களும் உண்டு.

"தமிழில் பிற மொழிச் சொற்கள் கலந்தால், தமிழ் கெட்டுப் போய்விடும்; அதன் தனித்தன்மை போய்விடும்; அதன் தூய்மை அழிந்துவிடும்; தமிழே அழிந்து போய் விடும்" என்று சொல்வோர் உண்டு.

இவர்கள் கூற்று, மொழி வளர்ச்சியின் தத்துவத்தை அறியாதார் - அறிந்தும் அதை ஒப்புக்கொள்ளாதவர் கூற்று என்றே கொள்ளவேண்டும். பல மொழி மக்களுடன் கூடிப் பழகுவோரின் தாய்மொழியிலே பிற மொழிச் சொற்கள் - அவர்களுடன் பழகுவோர் மொழியில் உள்ள சொற்கள் - கலந்துதான் தீரும். இதற்கு உதாரணம் ஆங்கில மொழி ஒன்றே போதுமானது. ஆங்கிலத்திலே பல மொழிகள் கலந்ததால் அதன் இலக்கியம் அழிந்துவிடவில்லை; அதன் வளர்ச்சி குறைந்துவிடவில்லை. ஆங்கிலேயர் ஆட்சி போய் விட்டாலும், அந்த ஆட்சி இருந்த இடங்களில் எல்லாம் ஆங்கில மொழி நிலைத்து நின்று உலவுகின்றது. ஆங்கிலந் தான் உலக மொழி என்று சொல்லும் அளவுக்கு அது பெருமைபெற்று விட்டது. பிற மொழிக் கலப்பால் ஆங்கிலத்தின் தன்மையும், அதன் மதிப்பும் குறைந்துவிட வில்லை என்பதற்கே இவ்வுதாரணம்.

சிறப்பாகத் திருப்புகழில் ஏராளமாக வடசொற்கள் கலந்துவிட்டன. இதனால் தமிழின் தன்மை கெடவில்லை என்பது நிச்சயம்.

மனிதருள்ளே எல்லோருடனும் கூடிப் பழகும் மனிதர் - எல்லோரிடமும் அன்பு காட்டும் மனிதர் - எல்லோரையும் சமமாக நினைக்கும் மனிதர் - மக்களுள் உயர்ந்தவராகக் கருதப்படுகிறார். மக்கள் அனைவராலும் போற்றப்படுகிறார். இப்படிப் பலருடனும் ஒத்துப் பழகுவது - பலருடனும் அன்புடன் கலந்து பழகுவது - உயர்ந்த மனிதப் பண்பு என்று பாராட்டப்படுகின்றது.

மக்களைப்போலவே, அவர்கள் பேசும் மொழியும். அவசியம் நேர்ந்தபோது பிற மொழிச் சொற்களை ஏற்றுக் கொள்ளுவதிலே தவறில்லை. அவ்வாறு ஏற்றுக்கொள்ளும் இயல்பு படைத்த மொழியே சிறந்த மொழியும் ஆகும். தமிழுக்கு இத்தகைய இயற்கைப் பெருமையுண்டு.

தமிழ் பண்டைக் காலத்திலிருந்து - பழமையானது என்று அனைவராலும் போற்றப்படும் தொல்காப்பிய காலத்திலிருந்து - வடமொழிச் சொற்களை ஏற்று வந்திருக்கின்றது. தமிழிலே கலந்திருக்கும் வடமொழிச் சொற்கள் தமிழோடு கலந்து தமிழ்ச் சொற்களாகவே ஆகி விட்டன; உருவத்தில் - ஓசையில் - எல்லாம் தமிழ் மயமாகவே ஆகிவிட்டன. இந்த உண்மையைத் திருப்புகழ் படிப்போர் காணலாம். குமரகுருபரர் பிரபந்தங்களைப் படிப்போர் அறியலாம்.

வடமொழியைத் தமிழில் கலந்து எழுதுவோர் தமிழ்த் துரோகிகள் என்று வசைபாடுவோரும் உண்டு. தமிழ்மக்களுக்குப் புரியாத - தமிழ் மக்களிடையிலே வழங்காத - வட சொற்களையெல்லாம் வேண்டுமென்றே தமிழுக்குள் திணிப்பது தவறு; அது மொழியை வளர்ப்பது ஆகாது; அத்தகையோர் தமிழைக் கெடுக்க வேண்டும் என்று நினைப்போர்தான் என்று சொல்வதை மறுக்க வில்லை.

ஆனால், தமிழர்க்குத் தெரிந்த வடசொற்கள் - பேசிப் பழகிய வடசொற்கள் - தமிழுடன் கலந்து வருவது இயல்பு. இந்த இயற்கையைக் கட்டுப்படுத்துவது முடியாத காரியம்.

சிலப்பதிகார - மணிமேகலைகளாகிய காவிய காலங்களுக்குப் பின் தோன்றிய தமிழ் நூல்களில் எல்லாம் வடசொற்கள் மிகுதியாக வழங்கியிருக்கின்றன. சிலப்பதிகார மணிமேகலைகளிலும் வடசொற்கள் உண்டு. வட மொழிக்கும் தமிழர்க்கும் ஏற்பட்ட ஒற்றுமை - கூட்டுறவு - இவைகள்தான் இதற்குக் காரணம். தமிழ் நூல்கள் இயற்றிய புலவர்கள் பெரும்பாலும் வடமொழியும் பயின்றவர்கள். ஆதலாலும், அவர்கள் பாடல்களிலே வடசொற்கள் கலந்து நிற்பதில் ஆச்சரியம் இல்லை.

தேவாரப் பாடல்களிலே வடசொற்கள் உண்டு; திவ்வியப்பிரபந்தப் பாடல்களிலே வடசொற்கள் உண்டு; கம்பன் கவிதைகளிலே வடசொற்கள் உண்டு; இராமலிங்க சுவாமிகள் பாடல்களிலே வடசொற்கள் உண்டு. அவைகளைக் காட்டிலும் திருப்புகழிலே வடசொற்கள் கொஞ்சம் அதிகம். அவ்வளவுதான்.

திருப்புகழிலே வடசொற்கள் கலந்திருப்பதனால் பாட்டின் சுவை குறைந்துவிடவில்லை. அவைகள் பக்தியைப் புகட்டும் பாட்டுக்களாகத்தான் விளங்குகின்றன; உள்ளத்தை உருக்கும் ஓசை நயத்துடன்தான் உலவுகின்றன. ஆதலால் அவசியங் கருதிப் பிறமெழிச் சொற்களை ஏற்பதனால் எந்த மொழியும் அழிந்துவிடாது. வளருமே ஒழியக் குறையாது.

இவ்வுண்மையை உணராதவர்கள் - உணர்ந்தும், உள்ளத்திலே ஏதோ ஒரு வெறுப்பை வளர்த்துக் கொண்டிருப்பவர்கள்தாம், 'தனித்தமிழ்! தனித்தமிழ்!' என்று கூச்சலிடுவார்கள். இத்தகைய கூச்சல்காரர்களால் தமிழ் வளர்ந்ததும் இல்லை. வளரப்போவதும் இல்லை. இது உண்மை.

தமிழிலே இப்பொழுதுள்ள சிரஞ்சீவி இலக்கியங்கள் அனைத்தும் வடமொழிச் சொற்கள் கலந்தவைதான். சில இலக்கியங்களிலே வடசொற்கள் மிகக் குறைவாக இருக்கலாம். அருணகிரியார், வில்லிப்புத்தூரார், குமரகுருபரர், தாயுமானார் போன்றோர் பாடல்களிலே வடசொற்கள் கொஞ்சம் அதிகமாகக் கலந்திருக்கலாம். இதுதான் வித்தியாசம்.

திருப்புகழிலும், பொதுவாக அருணகிரியார் பாடல்களிலும், குமரகுருபரர் பாடல்களிலும் வடமொழிச் சொற்கள் கலந்திருக்கின்றன என்பதற்காக அவற்றை

வெறுப்போர் தமிழின் பெருமையை அறியாதவர்கள் - தமிழ்ப் பற்று இல்லாதவர்கள் - என்பதே நமது நம்பிக்கை.

இவ்விருவர் பாடல்களும் ஓசைநயம் பெற்று விளங்குகின்றன; படிப்போர் மனத்தைப் பரவசமாக்கு கின்றன. இவ்விருவர் கவிதைகளிலும், மக்கள் வாழ்வை வளம்படுத்தக்கூடிய - மக்கள் அறிவை வளர்க்கக்கூடிய - மக்களை நல்ல நெறியிலே நடக்கும்படி அறிவுறுத்தக் கூடிய - பல கருத்துரைகளும் அடங்கியிருக்கின்றன. அவர்கள் கவிதைகளைப் படிப்போர் இவ்வுண்மைகளை உணரலாம். அவர்களின் பெருமையை - அவர்கள் கவிதைகளின் உயர்வை - மக்கள் உணர வேண்டும்; அக் கவிதைகளைப் படிக்க வேண்டும்; படிப்பதற்குத் தூண்டுகோலாக இருக்கவேண்டும் என்னும் ஆவலுடன் தான் இக் கட்டுரைத் தொகுப்பு புத்தக வடிவில் வெளி வருகின்றது. தமிழன்பர்கள் இதை வரவேற்பார்கள் என்ற நம்பிக்கை நமக்குண்டு.

சாமி. சிதம்பரன்

"இலக்கிய நிலையம்"
9, 7-வது தெரு, சவுரஷ்டிர நகர்
சென்னை - 24.
24-12-1960

பொருளடக்கம்

அருணகிரியார் – குருபரர் அறிவுரைகள்

1. அருணகிரிநாதர்

அருணகிரிநாதர் கி. பி. பதினைந்தாம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியிலே வாழ்ந்தவர். முருகனையே கடவுளாகக் கொண்டு வணங்கிப் பாடி வாழ்ந்தவர். இவர் இயற்றியிருக்கும் பாடல்கள் எல்லாம் - நூல்கள் எல்லாம் - முருகன் பெருமையையே போற்றுகின்றன.

இவர் திருவண்ணாமலையில் பிறந்து வாழ்ந்தார்; ஆதலால் அருணகிரிநாதர் எனப் பெயர்பெற்றார். இவர் இசைவேளாளர் குலத்திலே பிறந்தவர் என்பது வரலாறு. அருணகிரி என்பது திருவண்ணாமலை.

இவரைப்பற்றி வழங்கும் வரலாறுகள் பல உண்டு. அருணகிரியாரின் தந்தை பெயர் தெரியவில்லை. இவருடைய அன்னையார், இவர் இளம் பருவமாயிருக்கும் போதே இறந்து போனார். அதனால் இவருடைய தமக்கையாரால் வளர்க்கப்பட்டார். இவர் தமது வாலிப வயதிலே காமவெறியராய்க் கணிகையர் நட்பில் காலங் கடத்தினார். இவர் செய்கையைத் தமக்கையார் வெறுத்தார்; கண்டித்தார்; ஆதலால் இவர் வாழ்விலே வெறுப்புக் கொண்டு துறவியானார் என்பர்.

அருணகிரியார், காமவெறியராய்த் திரிந்ததை அவர் தமக்கையார் கண்டித்ததனால் வெறுப்படைந்தார்; உயிர் விடத் துணிந்தார். அருணைக் கோயிலின் கோபுரத்தின் மேல் ஏறி நின்று கீழே குதித்தார்; குதித்தும் அவர் இறந்து போய் விட்வில்லை; பிழைத்துக்கொண்டார். அப்பொழுது முருகன் ஆசாரிய வடிவில் தோன்றி அவருக்கு அருள் புரிந்தார்; உபதேசித்தார்; அதன்பின் துறவறத்தை மேற்கொண்டார்; எப்பொழுதும் முருகனையே பாடிக்கொண்டிருந்தார் என்பர்.

அருணகிரிநாதர் பாடல்களைப் படிக்கும்போது அவரைப் பற்றிய சில உண்மைகளை நாம் காணலாம்; அவருடைய பாடல்களே அவ்வுண்மைகளை எடுத்துக் காட்டுகின்றன. "அருணகிரிநாதர் சிறந்த கல்விப் பயிற்சி யுள்ளவர்; தமிழ்க் கல்வியிலும் தேர்ந்தவர்; வடமொழிக் கல்வியிலும் தேர்ந்தவர். இயற்றமிழ்ப் பயிற்சியோடு இசைத் தமிழிலும் வல்லவர் ஆவார். அவர் வாலிப வயதிலே வேசையர்கள் வலையிலே வீழ்ந்து கிடந்தார். அதனால் அவர் பல துன்பங்களுக்கு ஆளானார்; வறுமை உடல்நோய் இவைகளால் வருந்தினார். இதன் பிறகே காமத்தின் தீமையைக் கண்டறிந்தார்; விலைமாதர்களின் - வேசையர்களின் - பொய்யன்பையும், நயவஞ்சகங்களையும், பொருள் பறிப்பதற்காக அவர் செய்யும் நடிப்புக்களையும் உணர்ந்தார். நல்லறிவு பெற்றார். முருகனை வேண்டினார்; பாடினார்; பரவினார். வேசையர் நட்பால் தான் பட்ட தொல்லைகளைப் பிறரும் அறிந்துகொள்ளும் பொருட்டு விரிவாகப் பாடினார்." இவையே அருணகிரிநாதர் பாடல்களிலிருந்து நாம் ஊகிக்கும் உண்மைகள்.

அருணகிரிநாதரால் பாடப்பட்ட நூல்கள் திருப்புகழ், கந்தர் அலங்காரம், கந்தர் அநுபூதி, திருவகுப்பு, கந்தர் அந்தாதி, வேல் விருத்தம் என்பவை. இன்னும் சில

நூல்களும் உண்டு. இவற்றுள் பக்தர்கள் பலராலும் போற்றிக் கொண்டாடப்படும் நூல் திருப்புகழ் ஆகும். பதினாயிரம் திருப்புகழ்ப் பாடல்களைப் பாடியதாகக் கூறுகின்றனர். ஆனால் ஏறக்குறைய 1250 திருப்புகழ்தான் இதுவரையில் வெளிவந்திருக்கின்றன.

திருப்புகழ் என்ற மொழிக்கு அழகிய புகழ் அல்லது அழகிய பெருமை என்பதே பொருள். ஆகவே திருப்புகழ் என்னும் பெயர் பொதுப் பெயர். இப் பொதுப் பெயர், முருகன் புகழ் பேசும் நூலுக்குச் சிறப்புப் பெயராக அமைந்துவிட்டது. திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் அனைத்தும் வண்ணப் பாடல்கள்; அதாவது இசையுடன் பாடக்கூடிய பாடல்கள்.

அருணகிரிநாதர் பாடல்களிலே திருப்புகழ்தான் முருக பக்தர்களால் பெரிதும் போற்றப்படுகின்றது. முருகன் அடியார்கள் அப்பாடல்களை மனம் உருகிப் பாடுகின்றனர். திருப்புகழ் பாடுவோர் - திருப்புகழ் படிப்போர் - முருக பக்தர்களாகி விடுகின்றனர். இத்தகைய சக்தி - தன்மை - திருப்புகழ்ப் பாடலுக்கு இருக்கிறது என்பதை எவரும் மறுக்க முடியாது.

விலைமாதர்களின் வஞ்சகங்களை - பொருள் பறிப்பதற்காக நடிக்கும் தந்திரங்களை - மோசடிகளை - ஆடவர்களை மயக்குவதற்காக அவர்கள் செய்யும் மாயங்களை - விளக்கிச் சொல்லுவதிலே திருப்புகழுக்கு நிகராக வேறு எதையும் சொல்ல முடியாது. விலை மாதர்களுடன் நீண்ட நாள் பழகி, அவர்களின் மாயா ஜாலங்களிலிருந்து தப்பித்துக்கொண்ட ஒருவரால்தான் அவ்வளவு விளக்கமாகச் சொல்ல முடியும். விலை மாதர்களைப் பற்றி - அவர்கள் நடத்தைகளைப் பற்றி - திருப்புகழில் வர்ணிக்கப்படுவதைப் பார்க்கும்போது

அருணகிரிநாதர் தமது அனுபவத்தைக் கூறுகிறாரோ என்றுதான் எண்ணவேண்டியிருக்கிறது.

ஆபாசத்தை - காமவெறியூட்டும் நிகழ்ச்சிகளை - பன்னிப் பன்னிப் பாடும் நூல் திருப்புகழ் என்போர் உண்டு. ஆபாசத்தை எடுத்துக்காட்டுவது ஆபாசத்தைப் பாராட்டுவது ஆகாது; காமத்தால் விளையும் துன்பங்களை எடுத்துச் சொல்வது காமவெறியை ஊட்டுவது ஆகாது; தீயொழுக்கம் இன்னது என்பதை எடுத்துரைப்பது தீமையைப் போற்றுவது ஆகாது. மாதர் மயக்கால் - காமத்தால் - வேசையரால் - விலைமாதரால் - ஏற்படும் தீமைகளை வலியுறுத்தி வலியுறுத்திப் பாடுவது திருப்புகழ். அதனால் திருப்புகழைக் காமவெறியை ஊட்டும் நூல் என்று சொல்வது வீண் பழியாகும். திருப்புகழின் பெருமையை - சுவையை - உணராதவர் உரையாகும்.

திருப்புகழிலே, நீதிமொழிகள் பலவற்றைக் காணலாம்; அறிவுரைகள் பலவற்றைக் காணலாம்; மனித வாழ்க்கையில் உள்ள துன்பங்கள் பலவற்றைக் காணலாம். பல பாடல்கள் மனிதன் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையில் உள்ள வாழ்க்கையைச் சித்திரிக்கின்றன.

குழந்தைப் பருவ நிகழ்ச்சிகள்; வாலிப வயதில் உள்ள செயல்கள்; வயதேறிய பருவத்தில் வரும் நோய்கள்; கிழப் பருவத்தில் மக்கள் அடையும் துன்பங்கள் - இவைகளை யெல்லாம் திருப்புகழ்ப் பாடல்களிலே காணலாம்.

வாத்திய வகைகள்; அவைகளின் முழக்கங்கள்; பெண்களின் ஆடை அணிகள்; குழந்தைகளின் ஆடை அணிகள் - இவைகளையெல்லாம் திருப்புகழ்ப் பாடல்களிலே காணலாம்.

பதினைந்தாம் நூற்றாண்டிலே, தமிழகத்திலே நுண்கலை என்று சொல்லப்படும் இசை, நடனம்

முதலியவை மிகுந்த வளர்ச்சியடைந்திருந்தன. இவ்வுண்மையைத் திருப்புகழ் விளக்கி நிற்கின்றது.

காமவெறி கொண்டு விலைமாதரை நம்பி வீணாகாதீர்கள்; முருகனை நம்பி - வழிபட்டு நன்மையடையுங்கள்; ஒழுக்கத்துடன் வாழுங்கள் என்று மக்களுக்கு உபதேசம் செய்வதே திருப்புகழாகும்.

திருப்புகழ்ப் பாடல்களிலே பிற மத வெறுப்பைக் காண முடியாது. முருகனே முதல் தெய்வம் என்று கூறுகின்ற திருப்புகழ்ப் பாடல்களிலிருந்து கந்தபுராணக் கதை முழுவதையும் எழுதிவிடலாம்; இராமாயணத்தை எழுதிவிடலாம்; கண்ணன் திருவிளையாடல்களைத் தொகுத்துவிடலாம்; நாயன்மார்களின் வரலாறுகள் பலவற்றையும் தொகுக்கலாம்.

அருணகிரியார், முருகனைத் திருமாலின் மருகன் என்று வைத்துப் பாடுகிறார். திருமாலை முருகனுடைய தாய்மாமன் பெருமையைப் பேசும் முறையிலே திருமாலின் அவதாரங்களின் சிறப்புக்களையும் புகழ்ந்து பாடுகிறார்.

இன்னும் சிவபெருமான், விநாயகர், சக்தி முதலிய பல தெய்வங்களின் பெருமைகளையும் திருப்புகழிலே காணலாம்.

அருணகிரிநாதரின் பாடல்களிலே ஏராளமான வடமொழிச் சொற்கள் கலந்துதான் இருக்கின்றன. இதனால் பக்திச் சுவை கெட்டுப் போய்விடவில்லை. தமிழின் இனிமையோ பாட்டின் இனிமையோ குறைந்து போய்விடவில்லை. இதனால் பக்தர்களுக்கு மொழியைப் பற்றி விருப்பு வெறுப்பு இல்லை என்பதை அறியலாம்.

கந்தரலங்காரம், கந்தர் அனுபூதி என்ற இரண்டு நூல்களிலும் வேதாந்த உண்மைகள் பலவற்றைக்

காணலாம். இவைகளும் முருகன் புகழையே பாடுகின்றன. ஏனைய நூல்களும் பக்திச் சுவையிலே சிறந்து விளங்குவனவே.

பாரதம் பாடிய வில்லிப்புத்தூராழ்வார் கி. பி. பதினான்காம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதியிலே வாழ்ந்தார். வில்லிப்புத்தூராழ்வாரும், அருணகிரிநாதரும் ஒரு காலத்தவர் என்பாரும் உளர். இவர்கள் கால முதல் தமிழில் ஏராளமாக வடமொழிச் சொற்கள் கலக்கத் தொடங்கின. இதனை வில்லிப்புத்தூராழ்வார் பாரதத்திலும், அருணகிரி நாதர் திருப்புகழிலும் காணலாம். இக்காலத்தில் தமிழ்ப் புலவர்கள் பலர் வடமொழியிலும் வல்லுநராயிருந்தனர்; வடமொழிக் கலப்பே இவ்வுண்மையை உணர்த்துகின்றது.

2. முருகன் பெருமை

முருகன் தமிழ்நாட்டுப் பழந்தெய்வம். மலை நிலமாகிய குறிஞ்சி நிலத்துத் தெய்வம். மலைநிலத்து மக்கள் மட்டும் அல்ல; தமிழ்நாட்டு மக்கள் அனைவரும் முருகனை வணங்கி வருகின்றனர்; வணங்கி வந்தனர்.

முருகனைப் பற்றி வழங்கும் வரலாற்றுக்குக் கந்தபுராணம் என்று பெயர். கந்தபுராண முருகன் சிறந்த வீரனாக உருவகம் செய்யப்பட்டுள்ளான். முருகன் பிறப்பு, வளர்ப்பு, தேவர்களுக்குப் பரிந்து அவர்களுக்குப் பகைவர்களான அசுரர்களை அழித்து, தன்னை அண்டினவர்களுக்கு அபயம் அளித்தது ஆகிய வரலாறுகளைக் கந்தபுராணத்திலே காணலாம். நம்பினவர்களுக்கு நன்மை தரும் ஒப்பற்ற தெய்வம் முருகன் என்பதே கந்தபுராணக் கருத்து.

முருகு என்பது தனித் தமிழ்ச்சொல். முருகு என்னும் சொல்லே முருகன் ஆயிற்று என்பது ஆராய்ச்சியாளர் கருத்து.

முருகு என்றால் அழகு என்று பொருள். மணம், இளமை, தெய்வத்தன்மை என்ற பொருளும் உண்டு. ஆகவே முருகு என்ற சொல்லுக்கு அழகு, மணம், இளமை, தெய்வத்தன்மை என்ற நான்கு பொருளும் உண்டு.

அழகிலே மணம் உண்டு; மாறாத இளமைத் தன்மையும் உண்டு; தெய்வத்தன்மையும் உண்டு. ஆகவே இயற்கை அழகைத்தான் முருகனாக வைத்து வணங்கினர் முன்னோர். நாளடைவிலே இந்த இயற்கை அழகை -

முருகை - முருகனாக்கினர்; தந்தை தாய் கற்பித்தனர்; பல திருவிளையாடல்கள் கற்பித்து விழாச் செய்து போற்றி வணங்கினர்.

வாழ்நாள் முழுவதும் முருகனையே பாடிப் போற்றி வாழ்ந்த அருணகிரிநாதர் இந்த உண்மையை உணர்வார். அவருடைய பாடல்கள் பெரும்பாலும் புராண முருகன் புரிந்த திருவிளையாடல்களையே பாராட்டிப் போற்று கின்றன. ஆயினும் இயற்கையழகிலிருந்துதான் முருகன் பிறந்தான் என்ற உண்மையை அவர் மறந்துவிடவில்லை; மறைத்துவிடவும் இல்லை. முருகனை அழகன் என்றே அவர் அழைக்கிறார், பாடுகிறார்; பணிகிறார்.

"முதுமலை அழக - குருநாதா

முதுமலையில் காணப்படும் அழகனே! குருநாதனே!"

"புதுமா மயில்மீது அணையா வரும் - அழகோனே!

புதிய அழகிய மயிலின்மீது ஏறி வருகின்ற அழகுள்ளவனே."

"ஐந்து இந்திரியங்கள் வென்று ஒன்றும் அன்பர்
அங்கம் பொருந்தும் - அழகோனே!

ஐம்புலன்களையும் வென்று உன்னிடம் மனம் ஒன்றுபட்ட அன்பர்களிடம் வாழும் அழகுள்ளவனே."

"அயிலும், மயிலும், அறமும், நிறமும்
அழகும் உடைய - பெருமாளே.

கூர்மையான வேற்படையும், மயில்வாகனமும், அறத்தைக் காக்கும் தன்மையும், கண்கவரும் வண்ணமும், அழகும் அமைந்த பெருமையுள்ளவனே."

இவ்வாறு முருகனை அழகின் வடிவமாகவே திருப்புகழில் பலவிடங்களில் போற்றுகிறார்.

அழகுள்ள இடத்திலேதான் முருகனை வைத்துப் போற்றினர் முன்னோர். மலை, இயற்கை அழகுள்ளது. பசுமை நிறைந்த கொடிகள்; கனிகள் பழுத்த மரங்கள்; கண்கவர மலர்ந்து மணம் வீசும் மலர்கள்; உடலுக்கும் உள்ளத்திற்கும் குளிர்ச்சி தரும் அருவிகள்; அழகான பறவைகள்; விலங்குகள் - இவைகள் அமைந்த மலைகளை அழகுள்ளவை என்று சொல்லாதவர் யார்? இத்தகைய அழகிய மலைகளில் எல்லாம் அழகுத் தெய்வமாகிய முருகன் இருப்பதாக நம்பினர். இந்த நம்பிக்கையை அருணகிரிநாதரும் வெளியிட்டிருக்கிறார்.

"அழகு திருத்தணி மலையில் நடித்தருள் - பெருமாளே.

அழகிய திருத்தணி மலையில் அமர்ந்து விளையாடுகின்ற பெருமையுள்ளவனே."

"செகத்தில் உச்சம்பெற்று, அமராவதி
அதற்கும் ஒப்பென்றுஉற்று அழகேசெறி
திருக்கழுக் குன்றத்தினில் மேவிய - பெருமாளே.

இவ்வுலகிலே உயர்வுபெற்று, இந்திரன் தலைநகராகிய அமராவதி நகருக்கு நிகரானது என்று இருந்து, அழகு பொருந்தியிருக்கின்ற திருக்கழுக்குன்றத்தில் வாழும் பெருமையுள்ள முருகனே."

"பலவின் முதுபழம் விழைவுசெய்து ஒழுகிய
நறவு நிறைவயல், கமுகுஅடர் பொழில்திகழ்
பழனி மலைவரு புரவல! அமரர்கள் - பெருமாளே.

பலாமரத்திலே தானாகவே பழுத்த பழம், தானே விரும்பிச் சிந்துகின்ற தேன் நிறைந்த வயல்களும், பாக்கு மரங்கள் அடர்ந்த சோலையும், விளங்குகின்ற அழகிய பழனி மலையிலே வந்து வீற்றிருக்கின்ற அரசே! தேவர்களின் தலைவனே!"

இத் திருப்புகழ்கள், முருகன் விரும்பும் இடம் அழகுள்ள இடமே என்பதை உணர்த்தின. இவைபோன்ற பல பாடல்களைத் திருப்புகழிலே காணலாம்.

தூய்மையான இடத்திலே அழகு அமைந்திருக்கும்; அழுக்கும் குப்பையும் நிறைந்த இடத்திலே அழகு ஏது? கள்ளங் கபடற்ற தூய்மையான உள்ளம் அழகிய இடமாகும். அங்கும் அழகுருவான முருகன் அமர்ந்திருப்பான் என்று கூறுகிறார் திருப்புகழாசிரியர்.

"செம்ம னத்தர் மிகுத்த மாதவர்,
நன்மை பெற்ற உளத்தி லேமலர்
செல்வ சிக்கல் நகர்க்குள் மேவிய - பெருமாளே.

அறம் நின்ற மனத்தவரிடமும், மிகுந்த தவமுள்ளவரிடமும், நன்மை நிலைபெற்ற உள்ளத்திலும் தோன்றுகின்றவனே! செல்வம் நிறைந்த சிக்கல் நகரிலே வாழுகின்ற முருகனே!"

"திருப்பழனி வாழ்வுக்கு உகந்து அடியர்
ஆவிக்குள் நின்று உலவிவரு - பெருமாளே.

அழகிய பழனியிலே வாழ்வதற்கு விரும்பி, அன்பர்களின் உயிருக்கு உயிராக நின்று உலவுகின்ற முருகனே."

"கழல்இணை அணியும் அவருடன் முனிவு
கனவிலும் அறியாப் - பெருமாளே!

மாசற்ற உள்ளத்திலே உன் பாதங்களையே அணிந்திருக்கின்ற அன்பருடன், கனவிலும் வெறுக்காமல் வாழ்கின்ற தலைவனே."

"குற்றம் அற்றவர் உள்ளத்தில் - உறைவோனே!

மாசற்றவர் மனத்திலே எப்பொழுதும் குடியிருப்பவனே."

மேலே காட்டியவை மாசற்றவர்கள் மனத்திலே முருகன் அழகைக் காண்பான், அங்கே அமர்ந்திருப்பான் என்ற உண்மையை உணர்த்தின.

மேலே எடுத்துக்காட்டிய திருப்புகழ்ப் பகுதிகள், அழகுருவே முருகன் வடிவு; அவன் அழகுள்ள இடங்களிலே அமர்ந்திருப்பான் : மாசற்றோர் உள்ளம் அழகிய இடம் ஆனதால் அங்கும் வீற்றிருப்பான் என்ற உண்மையை உணர்த்தின.

முருகனை 'இளையோனே!' என்று பல பாடல்களில் குறிப்பிடுகின்றார்; 'எங்கும் நிறைந்தவன்' என்று பாடுகின்றார். அவனுடைய அற்புதங்களையெல்லாம் எடுத்துப் பாராட்டிப் போற்றுகின்றார். இவைகளால் அருணகிரியார் முருகனை மாறாத இளமைத் தன்மை யுள்ளவனாகவும், எங்கும் பரந்த நறுமணமாகவும், தெய்வத் தன்மையாகவும் போற்றுகிறார் என்பதை அறியலாம்.

முருக பக்தர்கள் பலர் இன்றும் முருகனைக் குழந்தைக் கோலத்தில் வைத்து வணங்குகின்றனர்; வாலிபக் கோலத்தில் வைத்து வணங்குகின்றனர். ஆகவே முருகனை வழிபடுவோர் அனைவரும் அவனை அழகிய உருவில் வைத்துத்தான் வழிபட்டு வருகின்றனர். இது ஒன்றே இயற்கை அழகான முருகில் இருந்துதான் முருகன் பிறந்தான் என்ற உண்மையைக் குறிப்பதாகும்.

✤ ✤ ✤

திரு. வி. க. அவர்களின் "முருகன் அல்லது அழகு" என்னும் நூலில் இயற்கை அழகே முருகன் என்பதை விரிவாகக் காணலாம்.

3. முருகனை வேண்டுதல்

உடல் நிலையற்றது; இதை நிலையாக வைத்திருப்ப தற்கு இளமை முதல் நாம் படும் பாட்டுக்கு அளவே யில்லை. நம்மைப் பெற்றோர், நாம் பிற்காலத்தில் வலுவுடன் வாழ நமக்குக் கொடுத்த கொழுப்புள்ள உணவுகளுக்கு அளவில்லை; நமக்கு நோய்நொடிகள் வராமலிருக்க எத்தனையோ மருந்துகளும் கொடுத்தார்கள்; நம்மை அன்புடன் ஆடை அணிகள் பூட்டி வளர்த்தார்கள்; அவர்கள் தமது வாயைக் கட்டி வயிற்றைக் கட்டி நம்மை வளர்த்த அருமை பெருமைகளை ஆரும் அறிவார்கள்.

நாமும் வயதேறியபின் நமது உடலைப் பாதுகாக்க முனைந்து வருகிறோம்; உடம்பு நலம்பெறப் பல உணவுகளை உண்ணுகிறோம்; நோய் வராமல் பாதுகாத்துக்கொள்ளுவதிலே கண்ணுங் கருத்துமாயிருக் கின்றோம். எவ்வளவு செய்துதான் என்ன? இந்த உடல் என்றேனும் ஒரு நாள் திடீரென்று மறைந்துவிடத்தான் போகிறது.

மெலிந்த உடல்தான் நோயால் பிணிக்கப்பட்டு விரைவில் மறையும்; வலுத்த உடல் நோய்களால் பற்றப் படாது, எளிதில் மறையாது என்பதில்லை. இளைத்தவர்கள் நீண்ட நாள் வாழ்வதைக் காண்கிறோம். வலுத்தவர்கள் திடீரென்று மறைவதைப் பார்க்கின்றோம். காய் உதிர்வதும், பழம் உதிராமல் இருப்பதும் நாம் காணும் காட்சியல்லவா?

இந்த நாளில் ஏற்படும் திடீர்ச் சாவைப்பற்றிக் கேட்கவா வேண்டும்! நம்மைச் சுற்றி எமதூதர்கள் சூழ்ந்திருக்கிறார்கள்; நாம் போகும் இடங்களுக்கும் அவர்கள் தொடர்ந்துதான் வந்துகொண்டிருக்கிறார்கள். மோட்டார் காரில் போகும்போது கார் கவிழ்ந்தால் போச்சு; எதிரில் வரும் காருடன் மோதிக்கொண்டால் போச்சு; புகைவண்டியில் போகும்போது எத்தனையோ ஆபத்து; வானவூர்தியில் செல்லும்போது, அது முறிந்து வீழ்ந்தாலும் போச்சு; கப்பலில் செல்லும்போது அது கவிழ்ந்தாலும் போச்சு. சும்மா தெருவில் நடந்து செல்லும்போது எத்தனையோ ஆபத்துக்கள். இவ்வாறு உயிரை வாங்குவதற்கு எவ்வளவோ துறைகள் இருக்கின்றன. வீட்டிலிருந்து புறப்பட்டால், திரும்பி வீட்டுக்கு வருவோம் என்ற நிச்சயம் இல்லை.

இந்த நிலையில்தான் நமது வாழ்வு அமைந்திருக் கின்றது. இருந்தும் இதைப் பலர் எண்ணிப் பார்ப்பதில்லை. ஆயிரங் கோடி ஆண்டுகள் வாழப் போவதாகச் சிலர் எண்ணிக்கொண்டு காரியங்கள் செய்கின்றனர்.

நீண்ட நாளைக்கு நாம் உயிர் வாழ்ந்தாலும் எப்பொழுதும் நல்ல இளமைப் பருவத்துடன் இருக்கப் போவதில்லை. நாளேற நாளேற உடல் தளர்ச்சியடையத் தான் செய்யும்; உடலின் பலம் குறையும்; காது செவிடாகும்; கண் குருடாகும்; பிணிகள் பல உண்டாகும். படுத்த படுக்கையிலேயே மல மூத்திரங்கள் கழியக்கூடிய நிலையும் ஏற்படும். இந்த நிலையிலே உள்ள வயதேறிய வர்கள் பலரை நாம் பார்த்திருக்கின்றோம்.

நமக்கு என்றும் நிலைத்த இன்பத்தைத் தருவது இறைவன் அடிகளைத் தவிர வேறொன்றும் இல்லை. இவ் வுலகில் கவலையில்லாமல் நிம்மதியாக வாழ்ந்தவர்கள் இறந்த பின்னரும் இன்புறுவார்கள் என்பது முன்னோர்கள்

நம்பிக்கை. ஆதலால் வீணாக உடம்பு மூத்து இளைத்து நோயுற்று மடிவதற்குமுன் மனக் கவலையின்றி வாழும் வழியைத் தேடிக்கொள்வது அறிவுடையோர் கடமையாகும். மனக் கவலைக்கு மருந்து கடவுள் - இறைவன் - நினைப்பைத் தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லையென்பது உண்மை.

உலகிலே துன்பங்கள் பலவற்றை அடைந்தவர்கள், இறுதியாக இறைவனைத்தான் சரணமாக அடைந்திருக்கின்றனர். இதன் மூலம் தங்கள் துன்பங்களை மறந்து இன்பத்தைப் பெற்றிருக்கின்றனர். இத்தகைய பெரியார்களிலே அருணகிரிநாதரும் ஒருவர். அவர் முருகனைக் குறித்துப் பாடிய பாடல்களிலே திருப்புகழ் என்னும் பாடல்கள் சிறந்து விளங்குகின்றன. அவர் அப்பாடல்களை முருகப்பெருமானுக்கு மலர்மாலையாக - வாடாத தமிழ்மலர் மாலைகளாக - புனைந்து போற்றி இன்புற்றார். அப் பாடல்கள் இன்றும் அடியார்கள் உள்ளத்திலே அன்புத் தேனை ஊறச் செய்யும் அரும் பாடல்களாகத் திகழ்கின்றன. அவற்றுள் ஒரு பாடலைக் காண்போம்.

நிலையாப் பொருளை உடலாக் கருதி
நெடுநாள் பொழுதும் - அவமேபோய்
நிறைபோய்ச், செவிடு குருடாய்ப் பிணிகள்
நிறைவாய்ப், பொறிகள் - தடுமாறி

மலம்நீர்ச் சயனம் மிசையாய்ப் பெருகி
மடிவேற்கு, உரிய - நெறியாக
மறைபோற் றரிய ஒளியாய்ப் பரவும்
மலர்தாள் கமலம் - அருள்வாயே;

கொலைநாட்டு அவுணர் கெடமாச் சலதி
குளமாய்ச் சுவற - முதுசூதாம்
குறிபோய்ப் பிளவு பட, மேல் கதுவு
கொதிவேல் படையை - விடுவோனே

அலைவாய்க் கரையின் மகிழ்சீர்க் குமர!
அழியாப் புனித - வடிவானார்
அரனார்க்கு அதிக பொருள்காட்டு அதிப!
அடியார்க்கு எளிய - பெருமாளே.

இதுவே அப் பாடல். இதன் அரிய பொருளைக் காண்போம்.

"நிலையாத பொருளை நிலைத்த உடலாக எண்ணி நீண்ட நாட்களை வீணாக்கினேன்.

"எனது உடல்நலம் குன்றி, செவிடும் குருடுமாகி, பிணிகள் நிறைந்து, ஐம்பொறிகளும் தடுமாறி, மலமும் நீரும் படுக்கையிலே பெருகியோடும்படி இருந்து இறந்து போகின்ற எனக்கு ஏற்றவழியாக, வேதத்தாலும் துதிக்க முடியாத, பேரொளியாய்ப் பரந்து நிற்கின்ற மலர்களாகிய உனது பாத பங்கயத்தை நான் அடையும்படி அருள் செய்யவேண்டும்.

"கொலைத் தொழிலையுடைய அசுரர்கள் அழியும்படி பெரிய கடல் குளம்போல் வற்றவும், அதிலே மாமர வடிவாக நின்ற சூரபன்மன் இரண்டாகப் பிளந்து போகவும் வீரமிக்க வேற்படையை விடுகின்ற தலைவனே! கடல் அலைகள் மோதும் அழகிய திருச்செந்தூர் நகரில் மகிழ்ந் திருக்கும் குமரனே! சிவபெருமானுக்குச் சீரிய பொருளை உபதேசித்த தலைவா! அடியவர்களுக்கு எளிய பெருமாளே!"

பொருளுணர்ந்து இப்பாடலைப் பாடும்போது நம் உள்ளமும் அழகுத் தெய்வமான முருகனின் பாதகமலங் களில் ஒன்றுகிறது.

✿ ✿ ✿

4. தமிழ்த் தெய்வம்

அருணகிரிநாதரின் தமிழ்ப் பற்று அளவிட முடியாதது. தமிழைத் தெய்வத்தன்மை நிறைந்ததாகவே நினைக்கிறார்; அவருடைய பாடல்களிலே வடமொழிச் சொற்கள் ஏராளமாகக் கலந்திருக்கின்றன. அவைகள் தமிழோடு கலந்து தமிழ்த்தன்மையையே பெற்று விட்டன; தமிழின் பெருமைக்கு - சிறப்புக்கு - இயல்புக்கு இது ஒரு எடுத்துக்காட்டாகும். வடமொழிச் சொற்களை அவர் தாராளமாகக் கையாள்வதினால் அவரைத் தமிழ்த் துரோகி என்றோ, தமிழ்ப் பற்றில்லாதவர் என்றோ சொல்லிவிட முடியாது. இப்படிச் சொல்வோர் இருப்பாரானால் அவர்கள் மொழி வளர்ச்சியின் தத்துவத்தை அறியாதவர்கள் என்பதில் ஐயம் இல்லை.

தமிழுக்கு இலக்கணம் செய்தவர் - தமிழை வளர்த்த வர் - அகத்தியர் என்பது தமிழர் பரம்பரையாக நம்பி வரும் செய்தி. தமிழ் முனிவன் என்பது அகத்தியரையே குறிக்கும். "தமிழ் எனும் அளப்பரும் சலதி தந்தவன்," என்று கம்பர் அகத்தியரைக் குறிப்பிடுகிறார். இத்தகைய அகத்தியருக்கு முருகக் கடவுளே தமிழைப் போதித்தார் என்று கூறுகிறார் அருணகிரிநாதர்.

"சிவபெருமானுக்கு ஒப்பானவன் அகத்தியன்; அவன் பொதியமலை முனிவன். அவன் மனம் மகிழும்படி - இரண்டு காதுகளும் குளிரும்படி - இனிமையான தமிழை உபதேசித்தவனே!

சிவனைநிகர் பொதியவரை
முனிவன் அகம் மகிழஇரு
செவிகுளிர இனியதமிழ் - பகர்வோனே"

"குடமுனிவனாகிய அகத்திய முனிவன் கற்றுக்கொள்ளும்படி, அக்காலத்தில் தமிழ்மொழியை அவன் காதிலே கூறிய குமரனே! குறத்தியாகிய வள்ளியின் அன்புக்குரிய பெருமாளே!

குடமுனிவன் கற்கஅன்று
தமிழ்செவி யில்பகர்ந்த
குமர! குறத்திநம்பு - பெருமாளே."

இத்திருப்புகழ்கள், முருகனே அகத்தியர்க்குத் தமிழை அறிவித்தான் என்ற தமிழர் கொள்கையை அறிவித்தன. அகத்தியருக்கு மட்டுமா? சிவபெருமானுக்குக் கூடத் தமிழின் உண்மையைப் போதித்தவன் முருகன்தான் என்று பாடுகின்றார் அருணகிரிநாதர்.

"கொன்றை மலரை அணிந்த சடையையுடைய சிவ பெருமானுக்கு, ஒப்பற்ற உண்மையை அறியும்படி கொஞ்சிப் பேசித் தமிழை உபதேசித்தவனே!

கொன்றைச் சடையர்க்கு
ஒன்றைத் தெரியக்
கொஞ்சித் தமிழைப் - பகர்வோனே."

"மழுவாயுதத்தைக் கையிலே கொண்ட சிவ பெருமானிடம் சென்று, வளம்பொருந்திய தமிழ்ச் சொல்லின் இனிய சந்தம் ஒன்றைக் கூறியருள்கின்றவனே!

மழுக்கைக் கொண்ட
சங்கரர்க்குச் சென்றுவண்
தமிழ்ச்சொல் சந்தம்ஒன்று - அருள்வோனே."

இத்திருப்புகழ்கள், சிவபெருமானுக்கும் முருகப் பெருமானே தமிழின் உண்மையை - தமிழின் இனிமையை - எடுத்துரைத்தான் என்று கூறுகின்றன.

முருகனை ஒப்பற்ற தமிழ்ப் புலவன் என்று போற்றுகிறார் அருணகிரிநாதர்.

"பாண்டியர் வளர்த்த தமிழ்மொழியிலே தோன்றிய நூலின் சிறந்த பொருளை எல்லோரும் ஒப்புக்கொள்ளும்படி கூறிய முருகப் பெருமானே!

வழுதியர் தமிழின் ஒருபொருள் அதனை
வழிபட மொழியும் - முருகேசா."

என்பது திருப்புகழ். இறையனார் அகப்பொருளுக்குச் சங்கப் புலவர்கள் பலர் உரை செய்தனர். உருத்திர சன்மர் என்னும் பெயருடன் அவதரித்திருந்த முருகப் பெருமான் அவ்வுரைகளையெல்லாம் தனித்தனியே சொல்லக் கேட்டார். அவற்றுள் நக்கீரர் செய்த உரையையே சிறந்ததென்று பாராட்டினார். இது இறையனார் அகப்பொருள் உரை பற்றி வழங்கும் செய்தி. இச் செய்தியையே மேலே கண்ட திருப்புகழ் குறித்தது.

"சிறப்பாக மதிக்கப்பட்ட, இயல், இசை, நாடகம் என்னும் முத்தமிழிலும் சிறந்தவனே!

மதித்த முத்தமிழில் - பெரியோனே"

"முத்தமிழிலும் சிறந்த விநோதனே! இசையுருவாக இருப்பவனே! மற்றவர் யாரும் ஒப்பில்லாத அழகனே! ஒளி உருவானவனே! அன்பர்களுக்கு முத்தி கொடுத்து, அவர்கள் மேல் அன்பு காட்டுகின்றவனே!

முத்தமிழ் வித்வ விநோதா! கீதா!
மற்றவர் ஒப்பிலர் ரூபா! தீபா!
முக்தி கொடுத்துஅடி யார்மேல் மாமால்
- உறுவோனே."

"அளவற்ற சிறப்பையுடைய தமிழாராய்ச்சியால் உயர்ந்து நிற்கும் திறமுள்ள புலவனே! வணக்கம்!

அலகில் தமிழால் உயர் சமர்த்தனே போற்றி"

மேலே காட்டிய திருப்புகழ்ப் பகுதிகள், முருகன் சிறந்த தமிழாராய்ச்சியுடையவன், உயர்ந்த தமிழ்ப் புலவன் என்ற கருத்தை உணர்த்தின.

அருணகிரிநாதர், தனக்குத் தமிழிலே பாடும்படி அருள் செய்தவன் முருகப் பெருமானே என்று கூறுகின்றார்.

"கதிரொளி வீசும் பாத தாமரைகளை, நான் தினந்தோறும் போற்றிப் பாடும்படி சிறந்த தமிழ்மொழியை எனக்களித்த மயில் வாகனத்தையுடைய வீரனே!

அருணதள பாதபத்மம்
அதுநித மேதுதிக்க
அறியதமிழ் தான்அளித்த - மயிர்வீரா!"

என்று முருகனே தனக்குத் தமிழை அருளிச்செய்தான் என்று பாடினார்.

"அடியேன், செந்தமிழ்மொழி நூல்களை நாள்தோறும் ஓதி, தீமையினின்றும் நீங்கி நல்வழியிலே செல்லும்படி, அறிவுரைகள் ஊறி வருகின்ற உனது சிவந்த கனி போன்ற வாயினால் ஒரு சொல் அருள்வாயாக!

செந்தமிழ் நாளும்ஓதி
உய்ந்திட ஞானம்ஊறும்
செங்கனி வாயில்ஓர்சொல் - அருள்வாயே."

இதனால், மேலும் தமிழைப் போதிக்கும் - ஞானத் தமிழை அருளும்படி வேண்டினார்.

"இவ்வுலகிலே வளர்ந்து வரும் மொழி செந்தமிழ் மொழி. அச் செந்தமிழ்ப் பாடல்களால் உன்னை என்றும்

வாழ்த்திப் போற்றிக்கொண்டே இருக்கும் உறுதியான உள்ளத்தை எனக்கு அருள் செய்வாயாக.

அம்புவி தனக்குள்வளர்
செந்தமிழ் வழுத்திஉனை
அன்பொடு துதிக்கமனம் - அருள்வாயே."

இதனால், எப்பொழுதும் மாறாமல், முருகனையே பாடிப் போற்றிக்கொண்டிருக்கும் உறுதியான உள்ளம் வேண்டும் என்று விண்ணப்பம் செய்கின்றார்.

இவ்வடியில் "வளர் செந்தமிழ்" என்ற தொடர் அமைந்திருப்பது குறிப்பிடத்தக்கது. வளருந் தமிழிலே சொற்கள் பெருகிக்கொண்டேயிருக்கும். இருக்கும் சொற்களை மட்டும் வைத்துக்கொண்டு, புதிய சொற்களைச் சேரவொட்டாமல் - கலக்க ஒட்டாமல் - தடுத்து நின்று எந்த மொழியையும் வளர்க்க முடியாது. இவ்வாறு மொழியை வளர்க்க முயல்வோர் மொழி வளர்ச்சிக்கு முட்டுக்கட்டையாகவே இருப்பார்கள். வளர் செந்தமிழ் என்ற தொடர் இவ்வுண்மையை விளக்கி நிற்கின்றதென் பதில் ஐயம் இல்லை.

மேலேகாட்டிய உதாரணங்கள் அருணகிரிநாதரின் தமிழ்ப் பற்றை விளக்குவதற்குப் போதுமானவை. தமிழ் தெய்வத்தன்மை பொருந்தியது; அகத்தியருக்கு முருகனே தமிழைப் போதித்தான்; சிவபெருமானுக்கும் தமிழின் சிறப்பை முருகன் மொழிந்தான்; முருகனே ஒரு சிறந்த புலவன்; முத்தமிழிலும் வல்லவன்; தனக்குத் தமிழிலே பாடும் வல்லமையை யளித்தவன் முருகப் பெருமானே - என்ற உண்மைகளை மேலேகாட்டிய திருப்புகழ்ப் பகுதிகள் விளக்குகின்றன. இத்தகைய சிறந்த தமிழ்ப் பற்றுள்ள அருணகிரிநாதரை - தமிழுக்குச் சிறந்த பணியாற்றிய அருணகிரிநாதரை - யார்தான் போற்றாமலிருக்க முடியும்?

5. விலைமாதர் நடிப்பு

வேசையர் நட்பால் விளையும் தீமையைப் பற்றி அறிஞர்கள் அளவில்லாமல் கூறியிருக்கின்றனர். வேசையர்க்கு 'விலைமாதர்' என்று ஒரு பெயர். அவர்கள் யார் தங்களுக்குப் பொருள் கொடுக்கிறார்களோ அவர்களிடம் அன்பு காட்டுகின்றவர்கள்போல் நடிப்பார்கள். அந்த நடிப்பும் நீண்ட நாட்களுக்கு நிலைத்திராது.

நெய்யிருக்கும் பாண்டத்தைச் சுற்றிலும் எறும்பு மொய்க்கும்; இனிப்புள்ள பண்டங்களைக் கண்டால் ஈக்கள் சூழ்ந்து கொள்ளும். தக்க பாதுகாப்புடன் வைத்திருந்தால்தான் நெய்யை எறும்புகள் அணுகாமல் செய்யலாம்; இனிப்பை ஈக்கள் சூழாமல் செய்யலாம்.

எல்லா வசதியும் படைத்தவர்கள் ஏமாந்திருந்தால் அவர்கள் தலையைத் தடவப் பலர் சூழ்ந்து கொள்வார்கள். பணம் படைத்தவர்களைச் சுற்றிக்கொள்ளாதவர்கள் யாரும் இல்லை.

ஒருவனிடம் நல்ல வாலிப முறுக்கும் இருக்கிறது; தாராளமான பணப் புழக்கமும் இருக்கிறது; அவற்றோடு பிறர் பேச்சிலே - நடிப்பிலே - எளிதிலே ஏமாந்து போகும் இளிச்சவாய்த்தனமும் இருக்கிறது. இத்தகையவர்கள் வஞ்சகர் பிடிப்பிலிருந்து தப்பித்து வாழ்வது அவ்வளவு எளிதன்று.

வஞ்சகர்களிலே மிகவும் கொடுமையானவர்கள் வேசையர்கள். வறுமை காரணமாக வேசித் தொழிலை மேற்கொண்டிருக்கிறவர்கள் எவ்வளவுதான் நீதிநெறிகளை உணர்ந்தவர்களாயிருந்தாலும் அவர்கள் கொடுந் தன்மையுள்ளவர்களாக மாறித்தான் ஆகவேண்டும். தன்னையடைந்தவர்களின் செல்வத்தை ஈவிரக்கமற்ற முறையிலே எப்படியாவது பறித்துக்கொள்ளும் வித்தை யிலே தேர்ச்சி பெறத்தான் வேண்டும்; அப்பொழுது தான் அவர்கள் வாழ்வு நடக்கும்; இல்லாவிட்டால் அவர்கள் வாழ முடியாது. வறுமை காரணமாக, வழுக்கி வீழ்ந்த சகோதரிகள் இம்மாதிரி மனிதத் தன்மையையே மாற்றிக்கொள்ள வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டு விடுகின்றது.

வேசித் தொழில் - விபசாரத் தொழில் - எந்தக் காலத்தில் ஏற்பட்டதென்று கூற முடியாது. நீண்ட நெடுங் காலமாக அத்தொழில் இருந்துதான் வருகின்றது. ஆயிரக் கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பே, கணிகையர் - விலை மகளிர் - பொது மகளிர் - என்ற ஒரு கூட்டத்தார் இருந்து வந்திருக்கின்றனர். இக்கூட்டம் வளர்ந்து வந்ததற்குக் காரணம், பெருநிலக் கிழவர்கள் - சிற்றரசர்கள் - பேரரசர்கள் - வாழ்க்கை வசதி படைத்த பெரிய மனிதர்கள் என்றுதான் கூறவேண்டும்.

விலைமாதரைப் பற்றிச் சேக்கிழார் என்னும் பெரும் புலவர் - பெரியபுராண ஆசிரியர் - 'பதியிலார்' என்று குறிப்பிடுகின்றார். பதியிலார் : கணவன் அற்றவர்கள்; காதலன் இல்லாதவர்கள்; தலைவன் இல்லாதவர்கள்; தங்களுக்குத் தாங்களே தலைவர்களாயிருப்பவர்கள்; அவர்கள் யாருக்கும் கட்டுப்பட்டவர்கள் அல்லர். அவர்களை யாரும் கட்டுப்படுத்த முடியாது என்ற விரிந்த பொருளைக் கொண்டது பதியிலார் என்னும் சொல்.

வேசையர்களின் கூட்டுறவைப் பற்றி - அதனால் வரும் அல்லல்களைப் பற்றி - திருக்குறள் முதல் பல நூல்களும் விளக்கமாகக் கூறுகின்றன. ஒழுக்கக் கேட்டில் - தீயொழுக்கத்தில் - பஞ்சமா பாதகங்களில் - வேசையர் கூட்டுறவும் ஒன்று என்று அறநூல்கள் அறிவிக்கின்றன. ஆயினும் இத்தீமையைப் பற்றி விரிவாக எடுத்துரைப்பதில் திருப்புகழுக்கு இணையாக வேறொன்றையும் சொல்ல முடியாது. திருப்புகழைப் பாடிய அருணகிரிநாதர் ஆரம்பத்தில் பெருங் காமுகராயிருந்தார். விலைமாதர் நட்பையே விரும்பித் திரிந்தார்; அதனால் உடல்நோயும் உளநோயும் பெற்றார். பிறகுதான் அந்தத் தீயொழுக்கத்தை வெறுத்தார். முருகனிடம் அன்பு கொண்டார்; அடியவரானார்; திருப்புகழ் முதலிய நூல்களை பாடினார் என்று வரலாறு வழங்குகின்றது.

இதனால் அருணகிரிநாதர் விலைமாதர்களைப் பற்றிக் கூறுவனவெல்லாம் வெறும் கற்பனையல்ல; வீட்டில் இருந்தபடி எண்ணிப் பார்த்து எழுதப்பட்டவையல்ல; தாம் அனுபவித்த - கண்ணாற் கண்டறிந்த - உண்மையை அப்படியே உரைப்பன என்று கொள்ளலாம். இதில் தவறில்லை. வேசையர்மீது எழும் ஆசையிலிருந்து தன்னை விடுவிக்கவேண்டும் என்று முருகனிடம் முறையிடும் அவர் பாடல்கள் நமது உள்ளத்தை உருக்குவன; விலைமாதர் மோகத்திலே ஈடுபட்டவர்கள் படிப்பார்களானால் அவர்களை நன்னெறியிலே நடக்கும்படி செய்வன.

அருணகிரிநாதர் தன்னையே வேசையர் வெறியனாக வைத்துக்கொண்டு பாடுகின்றார். அப் பாடல்களில் ஒன்று கீழ்வருவது :-

வடத்தை மிஞ்சிய புளகித வனமுலை
　　தனைத் திறந்து, எதிர் வரும்இளை ஞர்கள்உயிர்
　　மயக்கி, ஐங்கணை மதனனை ஒருஅரு-மையினாலே

வருத்தி வஞ்சக நினைவொடு, மெலமெல
நகைத்து, நண்பொடு 'வரும்இரும்' எனஉரை,
வழுத்தி அங்கவ ரொடுசரு வியும்உடல்-தொடு
போதே

விடத்தை வென்றிடு படைவிழி கொடும்உளம்
மருட்டி, வண்பொருள் கவர்பொழு தினில்மயல்
விருப்பெனும்படி மடிமிசை யினில்விழு-
தொழில் தானே

விளைத்தி டும். பல கணிகையர் தமதுபொய்
மனத்தை நம்பிய சிறியனை, வெறியனை
விரைப்ப தந்தனில் அருள் பெற நினைகுவது
- உளதோதான்

என்பது திருப்பரங்குன்றத் திருப்புகழ். ஒரு பாடலின் முன் பகுதி இது. இதன் பின்பகுதியிலே முருகனுடைய பெருமையும் புகழும் உரைக்கப்படுகின்றன. மேலே காட்டிய முதல் பகுதியில் வேசையர் பண்பு விளக்கமாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது.

"விலைமாதர்கள் தங்கள் மார்பைத் திறந்து போட்டிருப்பதற்கு நாணம் அடைய மாட்டார்கள். முத்து ரத்தினம் முதலியவற்றாலாகிய மாலைகளுக்கு மேலாக விளங்குகின்ற பருத்த மார்பைத் திறந்து கிடக்கும்படி செய்து கொள்வார்கள்; இப்படிச் செய்வதன்மூலம் தன் எதிரில் வரும் இளைஞர்களின் உள்ளத்தையும், உயிரையும் தம் வசமாக்கிக் கொள்ளுவார்கள்.

"இளைஞர்களை மட்டுமா? மன்மதனைக் கூட ஒப்பற்ற தங்கள் அழகினால் துன்புறச் செய்வார்கள்.

இவர்கள் உள்ளத்திலே வஞ்சக நினைப்புள்ளவர்கள். மெல்ல மெல்ல நகைப்பார்கள்; மிகவும் அன்பு காட்டு கின்றவர்களைப்போல நடிப்பார்கள்; வந்தவர்களை இனிய

மொழிகளினால் 'வாருங்கள், உட்காருங்கள்' என்று கூறிக் கொண்டாடுவார்கள். அவர்களோடு அளவளாவுவார்கள்.

"வந்த இளைஞர்கள் காமவெறியுடன் தமது உடம்பைத் தொடும்போது, நஞ்சையும் வேற்படையையும் வெல்லுந் தன்மையுள்ள தமது கண்களால் அவர்கள் உள்ளத்தை மயக்கிவிடுவார்கள். அவர்களிடம் உள்ள சிறந்த செல்வங்களையெல்லாம் கவர்ந்து கொள்ளும் பொழுது, அவர்கள் மடியிலே விழுந்து புரளுவார்கள். அதன்மூலம் தாம் மிகுந்த காதலும், அன்பும் கொண்டிருப்பவர்களைப்போல நடிப்பார்கள்.

"இவ்வாறு வஞ்சகச் செயல்கள் பலவற்றையும் செய்கின்ற கணிகையர்களின் வஞ்சகத்தை நான் உணர மாட்டேன்; அவளுடைய பொய் உள்ளத்தையும், பொய் நடிப்பையும் உண்மையென்று நம்பும் சிறுமதி படைத்தவன் நான்; காமவெறி தலைக்கேறியவன்; இத்தகைய சிறுமையும் காமவெறியும் கொண்ட என்னை உன்னுடைய மணம் பொருந்திய பாதங்களை பணிந்து, உனது அருளைப் பெறும்படி நீ நினைப்பாயோ? இப்படி நினைத்து அருள் செய்யும் தன்மை உன்னிடம் உண்டோ?"

இதுவே இத் திருப்புகழின் பொருள். இத் திருப்புகழில் கூறப்படும் பொருளை அப்படியே சித்திரமாகத் தீட்டிக் காட்டமுடியும். அவ்வளவு அழகாகப் பாடப்பட்டிருக்கும் பாடல் இது.

விலைமாதர்கள் இளைஞர்களை ஏமாற்றும் விதத்தை அவர்களுடைய நடிப்பை - இதைவிட விளக்கமாகக் கூற முடியாது. விலைமாதர் உறவால் பொருள் இழப்பு நேரும், செல்வம் சீரழியும் என்ற ஒரு கருத்தை மட்டுமே இப் பகுதி விளக்கிக் காட்டிற்று; இளைஞர்களை எச்சரிக்கையாக இருக்கும்படி அறிவுறுத்திற்று.

6. வேசையர் இழிவு

தீயோருடன் சேர்ந்து திரிவோர் முதலில் அவர்களை வெறுக்கமாட்டார்கள்; தீயோர்களின் பேச்சு, நடத்தை, செய்கை எல்லாம் அவர்களுக்கு பிடித்தமாகவே இருக்கும். "தீயோர் நட்பு தீமை தரும்; ஆதலால் அவர்களுடன் சேரவேண்டாம்; அவர்கள் நட்பை விட்டு விடுங்கள்" என்று புத்திமதிகள் சொன்னாலும் கேட்க மாட்டார்கள்; புத்திமதிகள் சொல்கின்றவர்கள்மேல் சீறி விழுவார்கள். இது இயல்பு.

தீயோர்களின் நட்பால் கெட்டுப்போனவர்கள் - தங்கள் வாழ்வைக் கெடுத்துக்கொண்டவர்கள் - தீயோர் சேர்க்கையால் வரும் தீமைகளை எடுத்துரைக்கத் தயங்க மாட்டார்கள்; அவர்களால், தாம் அடைந்த தீமைகளை, மற்றவர்களுக்கு அடிக்கடி எடுத்துச் சொல்லுவார்கள்; அவர்களுடைய வஞ்சகச் செயல்களையும், கொடுமை களையும் வாய்கூசாமல் கடிந்துரைப்பார்கள். தாம் கெட்டுப் போனது போல மற்றவர்கள் கெடாமலிருக்க வேண்டும் என்பதற்காகத் தீயோர்களைப் பற்றி வசை மொழிகளைக்கூட வாரி இரைப்பார்கள். தீயோர்கள் மேல் - கெட்டவர்கள்பால் - மற்றவர்களுக்கு அருவருப்பு உண்டாக வேண்டும் என்பதற்காக எவ்வளவு தூரம் அவர்களைப் பற்றி இழிவாகச் சொல்லவேண்டுமோ அவ்வளவு தூரம் இழிவாகப் பேசுவார்கள். இதையும் நாம் இவ்வுலகிலே கண்கூடாகக் காணலாம்.

பரத்தையர் இன்பத்தை நம்பி - வேசையர் கூட்டத்தை விரும்பி - அறிவிழந்து திரிவோரை, ஆரம்பத்தில் புத்திமதி புகட்டித் திருத்துவது எளிதல்ல. அவர்கள் தங்கள் பொருளையிழந்து, உடல் நலத்தை இழந்து, மானத்தை யிழந்து, வேசையர்களால் கைவிடப் பட்ட பிறகுதான் உண்மையை உணர்வார்கள். பொருள் போன பிறகுதான் புத்திவரும். புத்தி வந்தபிறகுதான் விலை மாதர்களின் இழிசெயல்களைப் பற்றிப் பேசுவார்கள். அவர்களை மற்றவர்கள் வெறுக்கும்படி வசைமொழிகளை அடுக்கி வைவார்கள். இதுவும் இவ்வுலகத்து இயல்பு.

திருப்புகழ்ப் பாடல்களிலே பரத்தையர்களைப் பற்றிப் பழித்துப் பேசும் பாடல்கள் பல உண்டு. அப்பாடல்களில் அவர்களுடைய ஈனச் செயல்களை யெல்லாம் காணலாம். அவர்களைப்பற்றி - பரத்தையர்களைப் பற்றி - வசை மொழிகளை அள்ளிக் கொட்டுவதிலே அருணகிரிநாதர்க்கு இணையாக யாரையும் சொல்ல முடியாது. அடக்க முடியாத ஆத்திரத்துடன் அவர்களைப் பற்றிப் பாடுகிறார். உதாரணமாகச் சில பாடல்களைக் காண்போம்.

கிரிஉ லாவிய முலைமிசை துகில்இடு
கபட நாடக விரகிகள்; அசடிகள்;
கெடுவி யாதிகள் அடைவுடை உடலினர்;
- விரகாலே

கிருபையி னாரொடு மணம்இசை நழுவிகள்;
முழுதும் நாறிகள்; இதமொழி வசனிகள்;
கிடையின் மேல்மனம் உருகியே தழுவிகள்;
- பொருளாலே

கிரிஉலாவிய - மலைபோல் காணப்படும். துகில் - ஆடை. விரகிகள் - காமவெறியர். அசடிகள் - அறிவற்றவர்கள். அடைவுடை - அடைந்திருக்கின்ற. கிடையின்மேல் - படுக்கையின்மேல். பரிவுஇலா - அன்பில்லாத. சமர் - காமப்போர். பழயபேர் - பழய உறவினர். பகழி - அம்பு.

பரிவி லாமயல் கொடுசமர் புரிபவர்;
அதிக மாஒரு பொருள்தரு பவரொடு
பழய பேர்என இதம்உற அணைபவர்;
- விழியாலே

பகழி போல்விடு வினைகவர் திருடிகள்;
தமைஎ ணாவகை, உறுகதி பெறும்வகை
பகர, மாமயில் மிசைவர நினைவதும்
- ஒருநாளே

பரத்தையர்களின் நடத்தையை இப்பாடல் எடுத்துக் காட்டுகின்றது. இப்பாடல்களில் காணும் வசைமொழிகள் அனைத்தும் பரத்தையர்க்குப் பொருத்தமானவை.

“மலைபோல் விளங்கும் முலையின்மேல் உள்ள ஆடையை நழுவ விடுவார்கள்; பிறகு எடுத்துப் போடுவார்கள்; வாலிபர்களின் உள்ளத்தை இழுப்பதற்கே இப்படிச் செய்வார்கள். இவ்வாறு வஞ்சக நாடகம் நடிக்கும் காமிகள்; அசட்டுத்தனமுள்ளவர்கள்; தம்மை அணைவோர்க்குத் தீமை தரும் நோய்கள் பலவும் அப்பிக் கொண்டிருக்கின்ற உடம்புள்ளவர்கள்.

“தந்திரத்தினால் அன்புள்ளவர்களுடன் மணம் புரிந்து கொள்ளுவதற்கு இசைவதுபோல் நடிப்பர்; அவர்கள் பொருளைக் கவர்ந்தவுடன் நழுவிவிடுவார்கள். உடம்பு முழுதும் நாற்றமடிக்கும் நோயினர்; ஏமாற்று வதற்காக, நயமான மொழி பேசுகின்றவர்கள்; படுக்கையின் மேல் மனம் உருகியவர்கள் போல் நடித்துத் தழுவிக் கொள்ளுவார்கள்.

“தம்மை விரும்புவோர் பொருள் கொடுக்கும் காரணமாக, அன்பில்லாமல், அவர்களுடன் காமங் கொண்டு அவர்களுடன் காமப்போர் புரிபவர்; அவரை விட அதிகமாக பணம் கொடுக்கின்றவருடன் அவரைப்

பழய அன்பன் எனப் பாராட்டி அவர் இன்பம் அடையும்படி தழுவிக்கொள்ளுகின்றவர்கள்.

"தங்கள் கண்பார்வையை அம்புபோல் விடுத்து, தம்மை விரும்புவோர் செயல்களையெல்லாம் கவரும் திருடிகள்; இவர்களை நினைத்து மயங்காதபடி - நன்மை யடையும் கதியைப் பெறும் வகையை எனக்கு உபதேசம் செய்வதற்காக, நீ சிறந்த மயிலின்மீது ஏறி வந்து அருள் செய்ய வேண்டும். இவ்வாறு நான் நினைத்து வேண்டுவ தாகிய ஒரு நாளை எதிர்பார்க்கின்றேன்."

இதுவே மேலே காட்டிய பாடலின் பொருள். இது குன்றுதோறாடல் என்னும் தலைப்பில் உள்ள திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் ஒன்றின் முதற்பகுதி. மற்றொரு பாடலின் பகுதியையும் காண்போம் :

மாயா சொரூப முழுச்ச மர்த்திகள்;
ஓயா உபாய மனப்ப சப்பிகள்;
வாணாளை ஈரும் விழிக்க டைச்சிகள்;
\- முனிவோரும்

மாலாகி வாட நகைத்து ருக்கிகள்;
ஏகாச மீது தனத்தி றப்பிகள்;
வாரீர் இரீர்என முழுப்பு ரட்டிகள்;
\- வெகுமோகம்

ஆயாத ஆசை எழுப்பும் எத்திகள்!
ஈயாதபோதில் அறப்பி ணக்கிகள்;
ஆவேச நீர்உண் மதப்பொ றிச்சிகள்;
\- பழிபாவம்

மாயா சொரூப - வஞ்ச உருவான, உபாயம் - தந்திரம், ஈரும் - அழிக்கும். மால் - மயக்கம். ஏகாசம் - மேல்போர்வை. ஆயாத ஆசை - அவசரமாக ஆசையை. அறப் பிணக்கிகள் - அன்பின்றி கோபிப்பவர்கள். ஆவேச நீர் - போதை தரும் பானம். மதப்பொறிச்சிகள் - கர்விகள்.

ஆம்அ றெணாத திருட்டு மட்டைகள்;
கோமா ளமான குறிக்க ழுத்திகள்;
ஆகார ஈன விலைத்த னத்தியர்;
- உறவாமோ?

இதுவும் குன்றுதோறாடல் என்னும் தலைப்பில் உள்ள திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் ஒன்றின் முதற் பகுதி. இப்பாடலில் அமைந்துள்ள வேசையரைக் குறிக்கும் வசைமொழிகள் அனைத்தும் உண்மையானவை.

"வஞ்சகமே உருவானவர்கள்; வஞ்சகத்திலே முழுச் சமர்த்துள்ளவர்கள்; ஓயாத தந்திரசாலிகள்; பிறர் மனதைக் கவரப் பசப்பு வார்த்தை பேசுகின்றவர்கள்; தம்மை அடைந்தவர்களின் ஆயுளையே பிளந்து அழிக்கும் விழிகளையுடைய கடைப்பட்டவர்கள்.

"தவநெறியிலே நிற்கும் முனிவர்களும்கூட, காம மயக்கமுற்று வருந்தும்படி நகைத்து மயக்குகின்றவர்கள்; போர்வையின்மீதுள்ள தனத்தைத் திறந்து காட்டி மயக்குகின்றவர்கள்; உள்ளத்தில் அன்பில்லாமல், பொருள் படைத்தவர்களைக் கண்டால் 'வாருங்கள்! இருங்கள்!' என்று பொய்யாக நடிப்பவர்கள்.

"மிகுந்த மோகத்தையும், அவசரமான காமத்தையும் எழுப்புகின்ற தந்திரசாலிகள்; கேட்டபோது பொருள் கொடாவிட்டால் அதற்குமுன் எவ்வளவு பொருள் கொடுத்திருந்தாலும் அதை மறந்து, அடியோடு கோபித்துக் கொள்ளுகின்ற நன்றிகெட்டவர்கள்; போதை தரும் பானத்தை அருந்துகின்றவர்கள்; கர்வம் பிடித்தவர்கள்.

'பழிபாவம் உண்டாகும் என்பதைப்பற்றிச் சிறிதும் நினைக்காத திருட்டு மட்டைகள்; சந்தோஷமான செயல் களைச் செய்யும் குறுங்கழுத்தையுடையவர்கள்; பெரிய

கோமாளம் - சந்தோஷம். குறி - குறுகிய. ஆகாரம் - பெரிய.

இழிவான விலைக்கு விற்கும் மார்புகளை உடையவர்கள்; இத்தகைய விலைமாதர்களின் உறவு நல்லதாகுமா? ஒரு நாளும் ஆகாது."

இதுவே மேலேகாட்டிய பாடலின் பொருள். மேலே காட்டிய இரண்டு பாடல்களிலும் அமைந்திருக்கும் வசை மொழிகளைப் பார்த்தால் - அவைகளின் பொருளைச் சிந்தித்தால் - யார்தான் வேசையர் நட்பை விரும்புவார்கள்?

"கபட நாடக விரகிக்ள்; அசடிகள்; மணமிசை நழுவிகள்; முழுதும் நாறிகள்; திருடிகள்; மாயா சொரூப முழுச் சமர்த்திகள்; மனப் பசப்பிகள்; கடைச்சிகள்; தனத் திறப்பிகள்; முழுப் புரட்டிகள்; எத்திகள்; அறப்பிணக்கிகள்; மதப் பொறிச்சிகள்; திருட்டு மட்டைகள்" - இவைகள் எல்லாம் பரத்தையரைப்பற்றிக் கூறும் வசை மொழிகள். இவைகள் மேலேகாட்டிய பாடல்களில் உள்ளவை.

"காமா காரிகள்; க்ரீடா பீடிகள்; நானா மோடிகள்; மாயா ரூபிகள்; பொல்லா மூதேவிகள்; வீணிகள்; ஓயா மாரிகள்; பேய்நீர் உண்ணிகள்; மாபாவிகள்; விடமிகள் (விஷமிகள்); படிறிகள்; கபடிகள்; தூர்த்திகள்'' என்றெல்லாம் பரத்தையரைப்பற்றிப் பாடியிருக்கின்றார். இவை போன்ற இன்னும் பல சொற்களைத் திருப்புகழிலே காணலாம்.

பரத்தையர்களைப்பற்றி அருணகிரிநாதர் பாடியிருப்பவைகளைப் படிக்கும் அறிவுள்ளவர்கள் அனைவரும் விலை மாதர்களை வெறுப்பார்கள்; அவர்கள் நேசத்தில் ஈடுபட மாட்டார்கள். பரத்தையர் மோக வலையில் வீழும் இளைஞர்களுக்கு அறிவூட்டவே, அருணகிரியார் பரத்தையர்களின் செயல்களைப் பச்சைப் பச்சையாகப் பாடியிருக்கிறார் என்பதில் ஐயம் இல்லை.

7. மக்கள் முப்பருவம்

மக்கள் வாழுங் காலத்தை மூன்று பிரிவாகப் பிரித்து விடலாம். பொதுவாக மக்கள் வாழ்வு மூன்று பருவத்தில் அடங்கிவிடும். இது மக்களிடையில் நாம் நேரே காணும் உண்மையுமாகும். குழந்தைப் பருவம், வாலிப வயது, கிழப் பருவம் என்பனவே அந்த மூன்று நிலைகள். இம் முப் பருவங்களைப் பாலப் பருவம், குமாரப் பருவம், விருத்தப் பருவம் என்று கூறுவர்.

மக்கள் வாழ்நாளை - வாழ்கின்ற பருவத்தை - இவ்வாறு மூன்று பகுதியாகப் பிரிப்பது ஆண்களுக்கும் பொருந்தும், பெண்களுக்கும் பொருந்தும். அருணகிரி நாதர், மக்கள் வாழ்வை இவ்வாறு மூன்று பிரிவினுள் அமைத்தே பாடியிருக்கின்றார். இவ்வுண்மையைத் திருப்புகழ்ப் பாடல்களிலே காணலாம். ஒரே பாடலில், முப்பருவ நிகழ்ச்சிகளைப்பற்றியும் கூறியிருக்கின்றார். இத்தகைய பாடல்கள் பல உண்டு.

சில பாடல்களில் குழந்தைப் பருவத்தைப்பற்றி மட்டும் பாடுவார்; சில பாடல்களில் வாலிபப் பருவ விளையாட்டைப் பற்றி மட்டும் பாடுவார்; சில பாடல்களில் மக்களின் முதுமைப் பருவ நிலையைப்பற்றி மட்டும் எடுத்துரைப்பார். வாலிபப் பருவத்தைப்பற்றி அருணகிரியார் கூறுவது குறிப்பிடத்தக்கது. வாலிப முறுக்கால் - இளமைத் திமிரால் - அவர்கள் காமத்திற்கு இரையாகிக் கெட்டலைவதைப் பற்றித்தான் மிகுதியாகப் பாடியிருக்கின்றார். அவர் பாடியிருக்கும் அவ்வளவும்

இயற்கையாக அமைந்திருக்கின்றன; நடந்த அல்லது நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளாகவே காணப்படுகின்றன. இவ்வுண்மைகளை விளக்கும் சில பாடல் பகுதிகளைக் காண்போம் :

அவனிதனி லேபி றந்து, மதலையென வேத வழ்ந்து,
அழகு பெற வே,ந டந்து, - இளையோனாய்;
அருமழலை யே,மி குந்து, குதலைமொழி யே,பு கன்று,
அதிவிதம தாய்,வ ளர்ந்து, - பதினாறாய்;
சிவகலைகள், ஆகமங்கள், மிகவும்மறை ஓதும் அன்பர்
திருவடிக ளே,நி னைந்து, - துதியாமல்;
தெரிவையர்கள் ஆசை மிஞ்சி, வெகுகவலை
யாய்,உ ழன்று
திரியும்,அடி யேனை, உன்றன் - அடிசேராய்!

என்பது பழனியைப் பற்றிப் பாடியுள்ள ஒரு திருப்புகழின் முதல் பகுதியாகும். இப்பாடலில் குழந்தைப் பருவ நிலையும், குமாரப் பருவ நிலையும் காணப்படுகின்றன. முதல் அடி குழந்தைப் பருவத்தைக் குறிப்பிடுவது; இரண்டாவது அடி வாலிபப் பருவத்தை வர்ணிப்பது.

"இந்த உலகிலே மனித உருவில் பிறந்தேன்; சிறு குழந்தையாகி நடக்கத் தெரியாமல் தவழ்ந்தேன்; அதன் பின் என் பெற்றோர் கண்டு மகிழ அழகாக நடந்தேன்; குழந்தைப் பருவம் கடந்து இளைஞன், அதாவது சிறுவன் ஆனேன்.

"இதன்பின் சிறந்த மழலைமொழி பேசக் கற்றுக் கொண்டேன்; திருத்தமற்ற குதலைச் சொற்கள் கூறி அனைவரையும் மகிழச் செய்தேன். இவ்வாறு மிகவும் சிறந்த வகையிலே வளர்ந்தேன்; இவ்வாறு இளமைப்

மதலை - குழந்தை, அதிவிதம் அதாய் - மிகுந்த சிறப்புடன். மிகவும் மறை - சிறந்த வேதங்கள். உழன்று திரியும் - வருந்தி அலைகின்ற.

பருவத்தைக் கடந்து பதினாறு வயது நிரம்பிய வாலிபன் ஆனேன்; குமரன் ஆனேன்."

இதுவே முதல் அடியின் பொருள். இவ்வடி குழந்தைப் பருவ நிலையைக் குறித்தது. இதன் பிறகு - குமரன் ஆன பிறகு - என்ன நடந்தது என்பதை இரண்டாவது அடியில் குறிப்பிடுகிறார்.

"சிவபுராணங்கள், ஆகமங்கள், மிகவும் சிறந்த வேதங்கள் - இவைகளை ஓதிக்கொண்டிருக்கும் அன்பர்களின் திருவடிகளை எண்ணிப் போற்றுவது வாலிபர்களின் கடமையாகும். இத்தகைய நல்லொழுக்க நெறியிலே நிற்கும் வாலிபர்களால் மனித சமூகம் நன்மையடையும். ஆனால் இந்தக் கடமையை நான் செய்யவில்லை. கல்விகற்ற - தெய்வத்தின்பால் அன்பு கொண்ட - அடியார்களை நான் போற்றவில்லை.

"பெண்ணாசை மிகுந்தேன்; பல பெண்கள் மேல் காமங் கொண்டேன்; அவர்கள் மேல் அளவற்ற ஆசை கொண்டேன்; பெண்களுடன் சேர்ந்து வாழ்வதையே விரும்பி, அதே கவலையாகத் திரிந்து வருந்தினேன். இன்னும் பெண்ணாசை என்னை விட்டுவிடவில்லை; என்னைப் பிடித்து ஆட்டிக்கொண்டுதான் இருக்கின்றது. இப்படிக் கிடந்து தவித்துத் திரிகின்ற அடியேனை உன் பாதத்தில் சேர்க்கும்படி வேண்டுகின்றேன்; உன் பாதத்தை நினைத்து வணங்கும்படி அருள் செய்ய வேண்டுகின்றேன்."

இதுவே இரண்டாவது அடியின் பொருள். ஆகவே மேலே காட்டிய பாடலில், குழந்தைப் பருவ இயல்பையும், குமரப்பருவ இயல்பையும் எடுத்துக்காட்டியிருப்பதைக் காணலாம்.

முதுமைப் பருவத்தின் இயல்பை அருணகிரிநாதர் மிகவும் தெளிவாக எடுத்துக் கூறுகிறார். பல பாடல்களிலே

இதைக் காணலாம். திருச்செந்தூர்த் திருப்புகழில் உள்ள ஒரு பாடலின் பகுதியைப் பார்த்தாலே போதும்; முதுமைப் பருவ நிலையை அப்படியே எடுத்துக்காட்டுவதில் அருணகிரிநாதரின் ஆற்றலைக் காணலாம்.

தொந்தி சரிய, மயிரே வெளிறநிரை
தந்தம் அசைய, முதுகே வளைய இதழ்
தொங்க, ஒருகை தடிமேல் வர மகளிர்
- நகையாடி;

தொண்டு கிழவன் இவன்ஆர் என,இருமல்
கிண்கிண் என,முன் உரையே குழற,விழி
துஞ்சு குருடு படவே, செவிடுபடு - செவியாகி;

வந்த பிணியும், அதிலே மிடையும்ஒரு
பண்டி தனும்,மெய் உறவே தனையும்,இள
மைந்தர், உடைமை? கடன்?ஏ தென,முடுகு
- துயர்மேவி;

மங்கை அழுது விழவே, எமபடர்கள்
நின்று சருவ மலமே ஒழுக, உயிர்
மங்கு பொழுது, கடிதே, மயிலின்மிசை
- வரவேணும்;

இது திருச்செந்தூர்ப் பாட்டு ஒன்றின் முதல்பகுதி. தன்னையே விருத்த வயதினராக ஆக்கிக்கொண்டு பாடுகின்றார். இதன்மூலம் விருத்த வயதிலே ஒருவன்

வெளிற - வெண்மை நிறமுடைய; நரைத்துப்போக. நிரை - வரிசையான. தந்தம் - பற்கள். நகையாடி - சிரித்து; பரிகசித்து. உரையே குழற - வார்த்தைகள் தடுமாற. விழி - பார்வை. துஞ்சு - மறைந்து. மிடையும் - சேரும். பண்டிதனும் - வைத்தியனும். வேதனையும் மெய் உற - துன்பமும் உடலில் பொருந்த, உடைமை - சொத்து. சருவமலமே ஒழுக - எல்லா மலமும் கழிய. மங்குபொழுது - மறையும்போது.

நிலைமை எப்படி யிருக்கும் என்பதை எடுத்துக் காட்டி யிருக்கின்றார். இதன் பொருளைக் காண்போம்.

"வயிறு மடிந்து சுருங்கிச் சரிந்துவிட்டது; மயிர் வெள்ளை வெளேர் என்று நரைத்துவிட்டது. அழகாக வரிசையுடன் இருந்த பற்கள் ஆட்டங் கண்டுவிட்டன. நிமிர்ந்து உட்காரவோ, நிற்கவோ, நடக்கவோ முடிய வில்லை; முதுகு வளைந்துவிட்டது. வாயைச் சரியாக மூட முடியவில்லை. இதழ் தொங்குகின்றது. நடை தளர்ந்து விட்டது; ஒரு கையில் தடியைப் பிடித்து ஊன்றிக் கொண்டுதான் நடக்க முடிகின்றது; இவ்வாறு நான் தள்ளாடித் தள்ளாடி நடக்கும் கோலத்தைக் கண்டு பருவ மங்கையர்கள் சிரிக்கின்றனர்.

"இப்படி நடக்கும் இத் தொண்டு கிழவன் ஆர் என்று கேட்டுப் பரிகசிக்கின்றனர்: கிண் கிண் என்ற ஒலியுடன் இருமல் தொண்டையைக் கிழித்துக்கொண்டு வருகின்றது; நினைக்கின்ற நினைப்பைச் சொல்லால் புரியும்படி வெளியிட முடியவில்லை; உரைகள் குழறுகின்றன. விழிகள் பார்வை இழந்தன; குருடாகிவிட்டன. காதுகள் ஓசையைக் கேட்க முடியாமல் செவிடாகிவிட்டன.

"நோயும் வந்துவிட்டது; அந்த நோயின் காரணமாக வைத்தியம் செய்வதற்கு என்று வந்த பண்டிதனும் தருகின்ற வேதனை - துன்பம் - என் உடம்பை வருத்துகின்றது. இந்த நிலையிலே எனது இள மைந்தர்கள் குடும்பக் கணக்குக் கேட்கின்றனர்; 'எவ்வளவு சொத்து இருக்கிறது? எவ்வளவு கடன் இருக்கிறது? யார் யாரிடமிருந்து எவ்வளவு வரவேண்டும்? யார் யாருக்கு எவ்வளவு கொடுக்க வேண்டும்?' என்று நச்சரிக்கின்றனர். இதனால் எனக்குச் சாகுங் காலத்தில்கூட மனச் சாந்தியே இல்லை.

"இந்தச் சமயத்தில் எனது மனைவி, மிகுந்த துக்கத்துடன் அழுது விழுந்து புரளுகின்றாள். யமதூதர்கள் என் எதிரில் வந்து என் உடம்பில் உள்ள மல மூத்திரங்கள் தாமே படுக்கையில் கழியும்படி உயிரைக் கவர நிற்கின்றனர். இப்படி எனது உயிர் போகும்பொழுது - மறையும் பொழுது - நீ மயிலின்மேல் ஏறி வந்து என்னைக் காப்பாற்றவேண்டும்."

இதுவே மேலேகாட்டிய திருப்புகழ் அடிகளின் பொருள். மேலேகாட்டிய திருப்புகழ்ப் பாடல்கள், "மனிதப் பிறவியை வீணாக்கக்கூடாது; மனிதப் பிறவி அழியக் கூடியது; ஆதலால், வீணாக மூத்து இறப்பதற்கு முன் நல்ல செயல்களைச் செய்யவேண்டும்" என்ற உண்மையை உரைக்கின்றன.

8. சமுதாயத் துரோகிகள்

பிறருக்குத் தீமை புரிவோரைப் பாதகர்கள் என்று சொல்லுகின்றோம்; சமூகத் துரோகிகள் என்று சொல்லுகின்றோம். ஒன்றுக்கும் கட்டுப்படாமல் மனம் போன போக்கில் திரிவோர் உண்டு. இவர்கள் "நாம் செய்யும் காரியங்கள் நன்மையானவைகளா? தீமையானவை களா? நாம் செய்யும் காரியங்களால் மற்ற மனிதர்களுக்கு நன்மையுண்டா? தீமையுண்டா? நாம் செய்யும் வேலைகளை அறிஞர்கள் ஒப்புக்கொள்வார்களா? ஒப்புக் கொள்ளமாட்டார்களா? நம்மைப்பற்றி மற்றவர்கள் என்ன நினைக்கிறார்கள்?" என்று நினைக்கவே மாட்டார்கள். தாம் நினைத்தவைகளை யார் தடுத்தாலும் கேட்காமல் செய்து கொண்டேயிருப்பார்கள். இப்படிப்பட்டவர்களை 'அடங்காப்பிடாரிகள்' என்று அழைக்கின்றோம். 'தாம்தோன்றித் தம்பிரான்கள்' என்று பட்டஞ் சூட்டி அழைக்கின்றோம்.

நல்ல நடத்தைகள் என்பவைகளைக் கைவிடுகின்ற வர்கள், செய்யவேண்டிய கடமைகள் என்பவற்றைச் செய்யாமல் விடுகிறவர்கள், செய்யத் தகாதவை என்பவைகளைத் தாராளமாகச் செய்கின்றவர்கள் ஒழுக்கம் அற்றவர்களாகக் கருதப்படுகின்றனர்; அறிவற்றவர்களாக எண்ணப்படுகின்றனர்; மக்கள் சமுதாய ஒழுங்கை மதிக்காத ஆணவம் பிடித்தவர்களாக நினைக்கப்படு கின்றனர். இவர்களை மக்கள் சிறிதும் மதிப்பதில்லை.

சமுதாய ஒழுங்கு - சமுதாயக் கட்டுப்பாடு - சமுதாய நீதி என்பவை எக்காலத்திலும் ஒரேமாதிரியாக இருப்பதில்லை. யுகத்துக்கு யுகம் மாறுதல் உண்டு; காலத்திற்கேற்ப மாறிக்கொண்டே வரும். மனித சமுதாய வளர்ச்சியை அறிவோர் இந்த உண்மையை உணர்வார்கள். ஒரு காலத்திலே, புலால் உண்பது, கள்ளுண்பது, விபசாரம் செய்வது, சூதாடுவது போன்ற சில செயல்கள் பாபமான செயல்களாகக் கருதப்படவில்லை. இவைகள் வாழ்க்கையின் இயற்கை நிகழ்ச்சிகளாகவும், பொழுது போக்கும் இன்பங்களாகவும் எண்ணப்பட்டு வந்தன. பிற்காலத்திலே இவைகளை மாபாதகங்கள் என்று எண்ணினர்; நீதிநூல்களிலே இவைகளைக் கண்டித்து எழுதி வைத்தனர்; இவைகளைக் கடிவதே - விலக்குவதே - ஒழுக்கம், அறிவுடைமை, புண்ணியமான செயல் என்று கொண்டனர். சமுதாய ஒழுங்கில் ஏற்பட்ட மாற்றங்களுக்கு இது ஒரு உதாரணமாகும்.

ஒரு காலத்திலே, ஒருவன் ஏராளமான சொத்துச் சுதந்திரங்களைப் பெற்று இன்ப வாழ்விலே புரளுவது அவன் செய்த பூர்வ புண்ணியப் பலன் என்று நினைத்தனர். அவனுடைய வாழ்வைக் கண்டு பொறாமைப்படுவது பாவம் என்று எண்ணினர். கோடிக்கணக்கான மக்கள் அந்த ஒருவனுக்காக உழைப்பது, அவன் இட்ட வேலைகளைத் தட்டாமல் செய்வது, அவனுக்கு அடங்கி நடப்பது, அவன் கொடுத்தாலும் சரி, கொடுக்காவிட்டாலும் சரி, அவனைத் தெய்வப் பிறவியாக நினைத்துத் தொழுவது - இவைகள் தலைவிதி, தெய்வக் கட்டளை, பூர்வ ஜென்மத்தில் செய்த கர்மபலன் என்று எண்ணப்பட்டன. இது பண்டைக்காலத்துச் சமுதாய நீதி. இந்த நீதிதான் சரியானது என்று வாதிப்போர் இன்றும் இருக்கின்றனர்.

ஆனால் இன்றைய சமுதாய நீதியிலே பல மாற்றங்களைப் பார்க்கிறோம். உழைப்பவர்களே சமுதாய ஊழியர்கள், உழைக்காதவர்கள் சமுதாயத் துரோகிகள் என்று பேசப்படுகிறது. சமுதாய நன்மைக்காகப் பொருள் சேர்க்கின்றவனே தேசபக்தன்; ஒரு நன்மையும் செய்யாமல் - ஒருவருக்கும் உதவாமல் - பொருளைக் குவித்து வைத்துக் கொண்டிருப்பவன் தேசத் துரோகி. சமுதாயத் துரோகி என்று சொல்லப்படுவதைக் கேட்கிறோம். உழைப்பாளிகளால்தான் உலகம் வாழ முடியும், வளர முடியும், இன்புற முடியும் என்ற கொள்கை எங்கும் பரவி வருவதைக் காண்கிறோம்.

நமது சமுதாய வாழ்வு எப்படி இருந்தது? எந்தெந்த நடத்தைகளை நமது சமுதாயம் ஒழுக்கம் என்று போற்றி வந்தது? - என்பவைகளைப் பண்டைத் தமிழ் நூல்களிலே பார்க்கலாம். எந்தெந்தக் காலத்தில் எவை எவை சமுதாய ஒழுங்குகளாக எண்ணப்பட்டன என்பதையும் அந்தந்தக் காலங்களில் காணலாம்.

அருணகிரிநாதர் சமுதாய ஒழுக்கங்கள் இன்னின்னவை என்று சுட்டிக்காட்டுகிறார். அவர் கூறும் ஒழுக்கங்களும் நீதிகளும் அவர் காலத்தில் நமது நாட்டு அறிஞர்களால் போற்றப்பட்டவை, ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டவை என்று தான் நாம் கொள்ளவேண்டும். அவர் சுட்டிக்காட்டும் ஒழுக்கங்களிலே பல இக்காலத்திற்கும் ஏற்றனவா யிருப்பதைக் காணலாம்.

நரகத்திலே கிடந்து துன்புறப்போகும் மனிதர்கள் யார் என்று பாடுகிறார் அருணகிரிநாதர்; நரகத்துக்குத் தகுதியானவர்களின் அட்டவணையையே தந்திருக்கிறார்.

ஓதி வைத்தவர் கூலிகொ டாதவர்;
மாத வர்க்குஅதி பாதக மானவர்;
பூச லில்கன லாய்எரி காளையர்;
- மறையோர்கள்

ஊர்த னக்குஇட ரேசெய்வர்; ஏழையர்
ஆர்த னக்குஉ தாசினம் ஆனவர்;
ஓதும் உத்தம நீதியை நாடிலர்; - இரவோருக்(கு)

ஏதும் இத்தனை தானம்இ டாதவர்;
பூத லத்தினில் ஓரம்அ தானவர்;
ஏதி னில்சிவ ஞானியை மோனியை
- இகழ்வோரும்;

ஏத சிற்றறி ஞானம்இ லாதவர்;
யோகம் அற்றிடு போகிதம் மீறினர்;
ஈனர்; இத்தனை பேர்களும் ஏழ்நரகு
- உழல்வாரே;

இப்பாடலில் நரகத்தையடைவோர்கள் யார் யார் என எடுத்துக்காட்டினார்.

"ஓதிவைத்த ஆசானுக்குக் கூலி கொடுக்காதவர்கள்; சிறந்த தவசிகளுக்குப் பெருந் தீமை செய்கின்றவர்கள்; வாய் வழக்குப் போரில் நெருப்பாகக் கோபிக்கும் வாலிபர்கள்; வேதியர்கள் வாழும் ஊருக்கு தீமை செய்கின்றவர்கள். ஏழை மக்களால் விரும்பப்படாமல் வெறுக்கப்படுகின்ற வர்கள்; நீதிநூல்கள் கூறும் சிறந்த நீதியை அலட்சியம்

பூசலில் - வாய் வழக்கில். ஏதும் - சிறிதும். ஓரம் அது ஆனவர் - நீதியில்லாமல் ஒரு பக்கமாகப் பேசியவர். ஏதினில் - குற்றமற்ற. மோனி - மௌனி. ஏத சிற்று அறி - குற்றமான சிறுமையை அறிகின்ற. போகிதம் - போக இன்பம்.

செய்கின்றவர்கள்; வறுமையால் வந்து இரப்போருக்குச் சிறிதளவேனும் உதவி செய்யாதவர்கள்; இவ்வுலகில் நீதிவழி நின்று பேசாமல் ஒரு பக்கமாக நின்று பேசுகின்றவர்கள்; குற்றமற்ற சிவஞானத்தையுடைய மௌனிகளை இகழ்ந்து பேசுவோர்; குற்றமுள்ள கீழ்மைகளைக் கண்டறியும் அறிவில்லாதவர்கள்; யோக மார்க்கத்தை அறியாமல் மாதர்களின் போக இன்பத்திலே மூழ்கியவர்கள் - இவர்கள் அனைவரும் உயர்ந்தவர்கள் அல்லர்; ஈனமானவர்கள். இத்தனை பேர்களும் ஏழு என்று சொல்லப்படும் நரகங்களில் கிடந்து வருந்துவார்கள்." இதுவே மேலேகாட்டிய பாடலின் பொருள். இது, குன்று தோறாடல் என்னும் தலைப்பில் உள்ள திருப்புகழ்ப் பாட்டு ஒன்றின் முதல் பகுதி.

மற்றொரு பாடலிலும் ஒழுக்கமற்றோர் வரிசையைக் காணலாம். ஒழுக்கமற்றவர்களைக் குண்டர்கள் என்று குறிப்பிடுகிறார் அருணகிரியார். குண்டர்கள் என்ற சொல் தமிழிலே நெடுங்காலமாக வழங்கி வரும் சொல்; குண்டர் என்ற சொல்லுக்கு, அடிமைகள்; வேசிமக்கள்; ஒழுக்க மற்றவர்கள்; பிறருக்குத் தீமை செய்வோர்; இரக்கம் அற்றவர்கள்; வஞ்சகர்கள்; கைக்கூலி வாங்கிக் கொண்டு காலித்தனம் செய்வோர்; அடங்காப்பிடாரிகள் - என்று பல பொருள் கூறலாம்.

தோழமை கொண்டு சலஞ்செய் குண்டர்கள்;
ஓதிய நன்றி மறந்த குண்டர்கள்;
சூழ்விர தங்கள் கடிந்த குண்டர்கள்; - பெரியோரை

தூஷண நிந்தை பகர்ந்த குண்டர்கள்;
ஈவது கண்டு தகைந்த குண்டர்கள்;
சூளுற வென்பது ஒழிந்த குண்டர்கள்; - தொலையாமல்

சலம் செய் - துன்பம் தருகின்ற; ஏமாற்றுகின்ற. தகைந்த - தடுத்த. சூளுறவு - செய்த சபதத்தை. ஒழிந்த - கைவிட்ட.

வாழ நினைந்து வருந்து குண்டர்கள்
தேவர்கள் சொங்கள் கவர்ந்த குண்டர்கள்;
வாதை நமன்றன் வருந்தி டும்குழி - விழுவாரே.

இப்பாட்டு யார் யார் குண்டர்கள் என்பதைக் குறிப்பிடுகின்றது.

"நட்புக் கொண்டு பிறகு துன்பந் தருகின்ற குண்டர்கள்; சிறந்தது என்று சொல்லப்பட்ட நன்றியை மறந்த குண்டர்கள்; நன்மைக்காக ஆராய்ந்து சொல்லி வைத்த விரதங்களை இகழ்ந்த குண்டர்கள்; பெரியோர் களைத் தூஷித்துப் பழி பேசிய குண்டர்கள்; பிறர், வருந்துவோர்க்குக் கொடுப்பதைத் தடுத்த குண்டர்கள்; சொன்ன உறுதிமொழியை நிறைவேற்றாமல் கைவிட்ட குண்டர்கள்; எப்பொழுதும் அழியாமல் நன்றாக வாழ வேண்டும் என்று நினைத்து, அதற்கான முயற்சியைச் செய்யாமல் சும்மா வருந்திக்கொண்டிருக்கின்ற குண்டர்கள்; தேவர்களுக்கு உரிமையான சொத்துக்களைக் கவர்ந்த குண்டர்கள் - இவர்கள் எல்லாம் துன்பந்தரும் எமலோகத்தில் உள்ள - துன்பமயமான - நரகக்குழியில் விழுந்து துடிப்பார்கள்."

இப்பாடலும் குன்றுதோறாடல் என்னும் தலைப்பில் உள்ள திருப்புகழ்ப் பாடல்கள் ஒன்றின் முதல் பகுதியாகும்.

மற்றொரு பாட்டிலே, தீமை செய்கின்றவர்களை - ஒழுக்கங் கெட்டவர்களை - துட்டர்கள் என்றே குறிப்பிடுகிறார் அருணகிரிநாதர். ஒழுக்கமற்ற துஷ்டர்களைக் குறிக்கும் ஒரு பட்டியலைக் கீழ்வரும் பாடலில் காணலாம் :-

சொங்கள் - சொத்துக்களை. வாதை நமன் - துன்பந் தரும் எமன். குழி - நரகக்குழி.

ஆசார ஈனக் குதர்க்க துட்டர்கள்;
மாதா பிதாவைப் பழித்த துட்டர்கள்;
ஆமாவின் ஊனைச் செகுத்த துட்டர்கள்;
- பரதாரம்

ஆகாது எனாமல் பொசித்த துட்டர்கள்;
நானாஉ பாயச் சரித்ர துட்டர்கள்;
ஆவேச நீரைக் குடித்த துட்டர்கள்;
- தமியோர் சொம்

கூசாது சேரப் பறித்த துட்டர்கள்;
உரார்கள் ஆசைப் பிதற்று துட்டர்கள்;
கோலால் வாழ்வில் செருக்கு துட்டர்கள்;
- குரு சேவை

கூடாத பாவத்து அவத்த துட்டர்கள்;
ஓயாது தேடிப் புதைத்த துட்டர்கள்;
கோமாள நாயின் கடைப்பி றப்பினில்
- உழல்வாரே.

இதுவே துட்டர்கள் வரிசையைக் காட்டும் பாடல். இதில் குறிப்பிடப்பட்டிருப்போர் இன்றும் மக்களால் துஷ்டர்களாகக் கருதப்படுகின்றனர் என்பது உண்மை. இத் துஷ்டர்களை அனைவரும் வெறுப்பார்கள் என்பதில் ஐயம் இல்லை.

"ஆசாரமற்ற விதண்டாவாதம் பேசும் துட்டர்கள்; தாய் தந்தையரை இகழ்ந்த துட்டர்கள்; பசுவின்

ஆசார ஈன - ஒழுக்கமற்ற. ஆமா - பசு. செகுத்த - பிளந்த. பரதாரம் - பிறர்மனைவி. பொசித்த - அனுபவித்த. சரித்ர - சஞ்சரிக்கின்ற; வாழ்கின்ற. ஆவேச நீர் - மது. தமியோர் சொம் - தனியே செல்வோர் பொருளை. சேர - முழுவதும். உரார்கள் - ஊரார்கள். ஆசை - விருப்பத்துக்கு விரோதமாக. கோலால - குதூகலமான. கூடாத - செய்யக்கூடாத. பாவத்து - பாவத்தையுடைய. அவத்த - வீணான. கோமாள - பரிகசிக்கத்தக்க.

மாமிசத்தை அறுத்த துட்டர்கள்; பிறர் மனைவியைக் கூடுவது பாவம் என்று கருதாமல் அவர்களை அனுபவித்த துட்டர்கள்; பல வகைப்பட்ட தந்திரங்களைச் செய்து ஏமாற்றி வாழும் துட்டர்கள்; மதுபானம் செய்யும் துட்டர்கள்; தனியே செல்வோர் பொருளை வழிப்பறி செய்த துட்டர்கள்; ஊரார்களுடன் ஒட்டி வாழாமல் - அவர்கள் விருப்பத்துக்கு மாறாக - தம்மையே பெரிதாக நினைத்துப் பிதற்றுகின்ற துட்டர்கள்; கோலாகலமாகக் கர்வம் கொண்டு அடாதவைகளைச் செய்யும் துட்டர்கள்; குருவுக்குப் பணிவிடை செய்யாத பாவத்தையுடைய வீணான துட்டர்கள்; ஓயாமல் பொருள் தேடி அதை நல் வழியிலே செலவு செய்யாமல் மறைத்து வைத்திருக்கும் துட்டர்கள் - இவர்கள் எல்லாம் பரிகசிக்கத்தக்க நாயைப் போலக் கடைப்பட்ட பிறப்பினராகக் கருதப்பட்டு வருந்துவார்கள்." இதுவே மேலே காட்டிய பாடலின் பொருள்.

இப்பாடல் திருநாகீச்சுரத் திருப்புகழின் முதற் பகுதி. இதுபோன்ற நீதிகளை, இன்னும் பல திருப்புகழ்ப் பாடல்களிலும் காணலாம். இவ்வாறு அருணகிரியார் எடுத்துக் காட்டும் நீதிகள் அனைத்தும் மனித சமுதாயத்தைத் திருத்தும் கருத்துடையவைகளே யாகும்; அருணகிரியார் காலத்தில் தமிழகத்தில் வெறுக்கப்பட்ட செயல்கள் இவை இவை என்று காண்பதற்குத் துணை செய்வனவாகும்.

9. கரும்பும் கசந்து தேனும் புளிக்கும்

பலர், தமக்குப் பிடித்தமான பல தெய்வங்களை வழிபடுகின்றனர்; தாம் வழிபடும் தெய்வங்களைப் பற்றியே அவர்கள் போற்றிப் புகழுவார்கள்; கண்கண்ட தெய்வம் என்று கொண்டாடுவார்கள்; எல்லாம் வல்ல தெய்வம் அதுதான் என்று இயம்புவார்கள்; அத்தெய்வத்தின் தோற்றத்தையும் செயல்களையும் நினைத்து நினைத்துச் சொல்லிச் சொல்லி உள்ளம் உருகுவார்கள். இது பக்தர் களின் பண்பு.

முருகனிடம் அன்பு கொண்ட அருணகிரியார், முருகனைப் பாராட்டியிருக்கும் பாடல்கள் படிப்போர் மனத்திலே பக்திச் சுவையை ஊட்டுவன. அவர் தமது பாடல்களில் முருகன் திருவிளையாட்டைப் பலவிதமாகப் பாராட்டிப் பாடி உருகுகின்றார்.

முருகன் தமிழ் நாட்டின் பழம்பெரும் தெய்வம். குறிஞ்சி நில மக்கள் மலை நிலத்தில் வாழும் மாந்தர்கள் - முருகனையே குலதெய்வமாகக் கொண்டாடி வருகின்றனர். குறிஞ்சி நிலத்திற்கு உரிய தெய்வம் முருகன் என்பதே தமிழர் கொள்கை. இதனால் முருகனுக்குக் 'குறிஞ்சிக் கிழவன்' என்று ஒரு பெயர் உண்டு.

இத்தகைய முருகனுடைய பிள்ளைப் பருவத்தைக் குறிக்கும் பாடல் ஒன்று கந்தர் அலங்காரத்தில் காணப்படு கின்றது. அப் பாடல் வருமாறு :-

திருந்தப் புவனங்கள் ஈன்றபொற் பாவை திருமுலைப்பால்
அருந்திச் சரவணப் பூந்தொட்டில் ஏறி அறுவர் கொங்கை
விரும்பிக் கடல்அழக் குன்றுஅழச் சூர் அழ விம்மிஅழும்
குருந்தைக் குறிஞ்சிக் கிழவன் என்று ஓதும் குவலயமே.

என்பதுதான் அப்பாடல். இச்செய்யுள் முருகனை எல்லாம் வல்ல தெய்வம், உலகம் எங்கும் நிறைந்த தெய்வம், எல்லாப் பொருளாகவும் இருக்கின்ற தெய்வம் என்று கூறுகின்றது.

"ஒழுங்காக இவ்வுலகம் முழுவதையும் ஈன்றெடுத்தவள் பார்வதி தேவியார். அவள் அழகிய பாவை போன்றவள். முருகன் அவளுடைய முலைப்பாலை அருந்தினான். சரவணப் பொய்கையிலே பூத்து நின்ற தாமரை மலராகிய தொட்டிலிலே ஏறி விளையாடினான். கார்த்திகை முதலிய மங்கையர்களின் முலைப்பாலை வேண்டி அழுதான். அவன் அழுதபோது, கடலும் அழுதது; மலைகளும் அழுதன; தேவர்களும் அழுதனர்; இவ்வாறு உலகமே அழும்படி வாய்விட்டு அழுத சிறு குழந்தை உருவானவன். அவனை இவ்வுலகம் குறிஞ்சி நிலத் தெய்வம் என்று கூறும்" என்பதே இச்செய்யுளின் பொருள்.

இதில், முருகன் உமாதேவியின் புத்திரன்; கார்த்திகை நட்சத்திரங்களாகிய அறுவரின் முலைப்பால் உண்டான்; அவனே இவ்வுலகுக்கெல்லாம் தலைவன்; அவனே குறிஞ்சி நிலக் கடவுள் - என்று குறித்திருப்பதைக் காணலாம்.

"இத்தகைய குறிஞ்சிக் கிழவன்மீது அன்பு வைத்தால் இவ்வுலகப் பாசம் - ஆசை - பற்று - விட்டுப் போகும் என்றும் அழியாத ஆனந்தத்தை அடையலாம். அந்த முருகன் ஏழையர்பால் இரக்கம் உள்ளவன்; அன்பு செய்கின்றவர்களுக்கு அருள் புரியும் அண்ணல்; ஆதலால், அவனிடம் மெய்யன்பு காட்டுங்கள். உங்கள் துயரம் ஓடிப்போகும். உயர்ந்த ஆனந்த வாழ்வில் நிலைத்து வாழலாம்." இவ்வாறு

அடுத்த பாட்டிலே கூறுகின்றார். முருகனிடம் அன்பு செய்து, அதனால் தான் அடைந்த இன்பநிலையை எடுத்துரைப்பதே அந்தப் பாடலாகும். அப்பாடல் வருமாறு :-

பெரும்பைம் புனத்தினுள் சிற்றேனல்
காக்கின்ற பேதைகொங்கை
விரும்பும் குமரனை மெய்அன்பி
னால்மெல்ல மெல்லஉள்ள
அரும்பும் தனிப்பர மானந்தம்;
தித்தித்து அறிந்த அன்றே
கரும்பும் துவர்த்துச் செந்தேனும்
புளித்துஅறக் கைத்ததுவே.

இப்பாடல் அந்தக் குறிஞ்சிக் கிழவனுடைய பெருமையைக் கூறிற்று. அவனிடம் மெய்யன்பு பூண்பதினால் ஏற்படும் இன்பநிலையை எடுத்துரைத்தது.

"முருகன் அடியார்க்கு எளியவன். வள்ளி என்ற குலப் பெண் முருகனையே மணக்கவேண்டும் என்று விரும்பியவள். அவனையே எப்பொழுதும் உள்ளத்தில் நினைந்து உருகியவள். அவள் பெரிய பசுமை நிறைந்த தினைப்புனத்திலே சிறிய தினைக்கதிர்களைக் கிளிகள் கொய்யாமல் பாதுகாத்துக் கொண்டிருந்தவள். அத்தகைய பேதையின் கொங்கையைத் தழுவிக்கொள்ள முருகன் தானாகவே சென்றான். மணந்து தழுவிக்கொண்டு அவள் நீண்ட நாளைய காதலை நிறைவேற்றினான்.

"இத்தகைய முருகனைக் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக - மெதுவாக - சிறிது உண்மையன்புடன் நினைத்தால் போதும்; உள்ளத்திலே ஒப்பற்ற அழியாத ஆனந்தம் தோன்றி நிற்கும். அந்த ஆனந்தத்தைச் சுவைத்து அறிந்த போதே இவ்வுலகப் பொருள்களில் உள்ள ஆசை அற்றுப் போகும்; ஐம்புலன்களும் அவன் வசமாகிவிடும். அதன் பின் கருப்பஞ்சாறும் கசக்கும்; நல்ல தேனும் புளிக்கும். இவை

முற்றிலும் கைத்துப் போகும். நான் அவனை - அந்த வள்ளியைத் தழுவிய முருகனை - உள்ளன்புடனே நினைத்த போதே எனக்கு ஒப்பற்ற பரமானந்தம் உண்டாயிற்று; கருப்பஞ்சாறும் கசந்தது; தேனும் புளித்துக் கைத்துப் போயிற்று."

இதுவே இப்பாடலில் அடங்கியிருக்கும் பொருள்.

முதல் பாட்டு, குறிஞ்சிக் கிழவன் - முருகன் - இன்னார் என்பதை உணர்த்திற்று. இரண்டாம் பாட்டு, அம் முருகனை மெய்யன்புடன் நினைப்போர் அடையும் இன்பத்தை எடுத்துக் காட்டிற்று.

உண்மையன்பர்கள்தான் இத்தகைய ஆனந்தத்தை அடையமுடியும். போலி பக்தர்கள் எந்த இன்பத்தையும் எய்த முடியாது. அவர்கள் மேலும் துன்பத்திற்குத்தான் ஆளாவார்கள். ஆதலால் உண்மைப் பக்திதான் உயர் வளிக்கும் என்பதை இரண்டாவது பாடல் வலியுறுத்திக் கூறியிருப்பதைக் காணலாம்.

"மெய் அன்பினால் மெல்லமெல்ல உள்ள, அரும்பும் தனிப் பரமானந்தம்" என்ற தொடர் உண்மையன்பின் சிறப்பை உணர்த்தி நின்றது.

"பெரும் பைம்புனத்தினுள் சிற்றேனல் காக்கின்ற பேதை கொங்கை விரும்பும் குமரன்" என்ற தொடர், தன்னை விரும்புவோர் ஏழைகளானாலும் சரி, நாகரிகமற்ற கீழ்க் குடியினராயினும் சரி, அவர்களுக்கு அருள் செய்யும் பண்புள்ளவன் முருகன் என்பதை உணர்த்திற்று.

அருணகிரிநாதர் தாம் கண்ட அநுபவத்தை, இவ்வாறு செந்தமிழ்ச் செய்யுள் உருவாக உலகினர்க்கு உணர்த்துகின்றார்.

10. வெறும் பேச்சால் பயன் இல்லை

முருகன் அருளைப் பெறுவதற்கு எளிய வழி ஒன்றைக் கூறுகின்றார் அருணகிரிநாதர். அவர் சொல்வது, பொதுவாக இறைவன் அருளைப் பெற விரும்புவோர் எல்லோர்க்கும் ஏற்றதாகும். பலருக்குப் பயன்படும்படி ஒன்றை உரைப்பதுதான் உயர்ந்த உரையாகும், அறிவுள்ளோர் - அருளுள்ளோர் - புலமையுள்ளோர் - கூறும் மொழிகளில் இத்தகைய பொதுத் தன்மையைக் காணலாம்.

மனத்தைப் பொறிவழி செல்லாமல் தடுக்க வேண்டும்; கண்ணாற் காணும் பொருள்கள்மேல் எல்லாம் மனத்தைச் செல்லவிடாமல் தடுக்கவேண்டும்; காதுக்கு இனிமை தரும் நிகழ்ச்சிகளைக் கேட்பதிலே மனத்தைத் தாராளமாகச் செல்லவிடக் கூடாது; தடுத்தாள வேண்டும். மூக்கு விரும்பும் வாசனைப் பொருள்களையெல்லாம் நுகர்வதற்கு இடந் தரக் கூடாது. நாக்கு விரும்பும் சுவைகளையெல்லாம் சுவைக்க இடந் தரக்கூடாது. உடல் விரும்பும் இன்பத்தை எல்லாம் நாடி வருந்துவதற்கு இடந் தரக்கூடாது - இவற்றில் எல்லாம் மனத்தைக் கட்டுப் படுத்தியாள வேண்டும். இதுதான் மனத்தைத் தடுக்கும் வழியாகும்.

அடுத்தபடியாகப் பொறுமையுடன் வாழப் பழகிக் கொள்ளவேண்டும். வெகுளி - கோபம் - சினம் தோன்ற இடந் தரக்கூடாது. சினத்தைப் போலச் சீரழிப்பது வேறு ஒன்றும் இல்லை. சினம் பொருந்தியவர் - சினத்துடன்

தொடர்பு கொண்டவர் - எல்லா இன்னல்களுக்கும் ஆளாவார்கள். சினம் உள்ளவர்களுக்கு நட்பினர் - உறவினர் - ஒருவரும் இருக்க மாட்டார்கள். அதைப்போல எல்லா நன்மைகளையும் சுட்டுப் பொசுக்கும் பெரு நெருப்பு ஒன்றுமேயில்லை. ஆதலால் சினமின்றிப் பொறுமையுடன் வாழவேண்டும்.

மூன்றாவதாக, வறுமையால் வாடுவோர்க்கு நம்மால் இயன்ற உதவியைச் செய்யவேண்டும்; ஒளிக்காமல் மறைக்காமல் உதவி புரிய வேண்டும்; வருந்துவோர் துன்பம் தீர நமது கையில் கிடைத்த பொருளை உதவ வேண்டும்.

நான்காவதாக, மௌனமுடன் வாழக் கற்றுக் கொள்ளவேண்டும். அளவுக்குமேல் பேசுவதால் தீமைகள் பல தோன்றும். பயனற்ற சொற்களைக் கூற வேண்டிய நிலைமையும் ஏற்பட்டுவிடும். ஆதலால் பேச்சை மட்டுப் படுத்திக்கொள்ள வேண்டும். கூடிய வரையிலும் மவுனமாக இருக்கப் பழகிக்கொள்ள வேண்டும்.

இந்த நான்கு பண்புகளையும் பின்பற்றினால் முருகன் திருவருள் தானாகவே கிடைக்கும்; அவன் திருவருள் வேண்டித் தவம் கிடக்க வேண்டியதில்லை.

இந்த உண்மையை ஒரு செய்யுளில் எடுத்துரைக் கின்றார் அருணகிரிநாதர்.

தடுங்கோள் மனத்தை; விடுங்கோள்
வெகுளியைத்; தானம் என்றும்
இடுங்கோள்; இருந்த படிஇருங்
கோள்;எழு பாரும்உய்யக்
கொடும்கோபச் சூருடன் குன்றம்
திறக்கத் துளைக்கவைவேல்
விடும்கோன் அருள்வந்து தானே
உமக்கு வெளிப்படுமே.

இதுதான் மேலே காட்டிய கருத்தமைந்த பாட்டு. உலகினர்க்கு அறிவுரை கூறும் முறையில் அமைந்த பாடல் இது. உலக வாழ்வில் திளைத்துத் திகைப்போர்க்கு உய்யும் நெறியை உரைக்கும் செய்யுள் இதுவாகும்.

"உள்ளத்தைப் பொறிகளின் வழியிலே செல்லாமல் தடுத்துக் கொள்ளுங்கள்; கோபத்தை விட்டுவிடுங்கள்; என்றும் தானம் புரியுங்கள்; இருந்தபடியே மவுனமாக இருங்கள்; இப்படியிருந்தால் ஏழுலகங்களும் பிழைக்கும்படி, கொடுமையான கோபத்தையுடைய சூரபதுமன் உடல் பிளக்கும்படியும், கிரவுஞ்சம் என்னும் குன்றம் துளைபடும் படியும் தனது கூர்மையான வேலாயுதத்தைச் செலுத்திய முருகப் பெருமானுடைய அருள் தானாகவே உம்மிடம் வந்து சேரும்." இதுவே இச்செய்யுளின் பொருளாகும்.

இவ்வாறு முருகன் - இறைவன் - அருளை அடைவதற்கு வழியுரைத்தார் அருணகிரிநாதர். மனத்தை அடக்கியாளுதல், கோபத்தை கைவிடுதல், தானம் புரிதல், மௌனமாக இருத்தல் - இந்த நான்கும் சன்மார்க்க நெறியாகும்.

மற்றொரு செய்யுளிலே முருகன் அருளைப் பெறும் வழியை வலியுறுத்தியுள்ளார். முருகா! முருகா! வடிவேலா! மயில்வாகனா! தேவாதி தேவனே! குருநாதா! என்று வாயளவில் வாழ்த்தி வணங்குவது மட்டும் போதாது; இத்தகைய வாழ்த்தினால் மட்டும் அவன் அருளை அடைந்துவிட முடியாது. கையில் உள்ள பொருளை ஏழையர்க்கு உதவுங்கள். மிகுதியாக உதவி செய்ய உள்ளம் இல்லாவிட்டாலும் சிறிதளவாவது உதவி செய்யுங்கள். அதுதான் பயன் தரும். வீணாகப் பொருளைச் சேர்த்து வைப்பதனால் பயன் இல்லை. நீங்கள் சாகும்போது அப்பொருளால் உங்களுக்கு எப்பயனும் இல்லை" என்று அறிவுரை கூறுகின்றார் அருணகிரிநாதர்.

வையில் கதிர்வடி வேலோனை
வாழ்த்தி வறிஞர்க்குஎன்றும்
நொய்யில் பிளவுஅள வேனும்
பகிர்மின்கள்! நுங்கட்குஇங்ஙன்
வெய்யிற்கு ஒதுங்க உதவா
உடம்பின் வெறுநிழல்போல்
கையில் பொருளும் உதவாது
காணும் கடைவழிக்கே.

இந்த அரிய செய்யுள் மூலம் மன்பதைக்கு அறிவுரை கூறினார். இதன் பொருளைக் காண்போம் :

"முருகன் கூர்மையும் ஒளியும் அமைந்த வேலாயுதத்தை உடையவன். அவனை என்றும் வாழ்த்தி வழிபடுங்கள். அவ்வளவோடு நின்றுவிடாதீர்கள். வறிஞர்களின் துன்பத்தைக் கண்டு இரக்கங் கொள்ளுங்கள். ஒரு நொய்யின் பிளப்பு அளவாவது, அதாவது ஒரு நொய்யின் பாதி அளவாவது அவர்கள் உண்ணும்படி உங்கள் உணவிலிருந்து பிரித்துக் கொடுங்கள். நீங்கள் சேர்த்து வைத்திருக்கும் பொருள் நீங்கள் இறக்கும்போது உதவி செய்யாது. நுமது உடம்பின் நிழலிலே, வெயிலைக் கண்டு அஞ்சியவர் ஒண்டி இளைப்பாற முடியாது. உங்கள் உடம்பின் நிழல் வெறும் நிழலே அன்றிப் பயன்படும் நிழல் அன்று. அதுபோல உங்கள் கையில் உள்ள பொருளும் உங்கள் இறுதிக் காலத்தில் உங்களுடன் உதவியாக - துணையாக - வரப் போவதில்லை. இந்த உண்மையை நீங்கள் உணர்ந்துகொள்ளுங்கள்."

இதுதான் இச்செய்யுளில் அமைந்துள்ள பொருள். கடவுளிடம் அன்பு செலுத்துவதோடு, ஏழையர்பால் இரக்கம் காட்டி அவர்களுக்கு உதவி செய்யும் தன்மையும்

அமைந்திருக்க வேண்டும். இதுதான் இறைவன் அருளை எய்தும் வழி. இதையே அருணகிரிநாதர் வலியுறுத்தினார்.

மேலேகாட்டிய இரண்டு பாடல்களும் இறைவன் அருளைப் பெறுவது எப்படி என்பதை எடுத்துக் காட்டின. வெறும் பக்தியால் மட்டும் இறைவன் இரங்கிவிட மாட்டான். ஒழுக்கமும் வேண்டும்; பிறர்க்கு உதவி செய்யும் பண்பும் வேண்டும். பக்தியும் ஒழுக்கமும் பிரிக்க முடியாதவை. ஒழுக்கம் மட்டும் இருந்தால் போதாது; பக்தி மட்டும் இருந்தாலும் போதாது. இரண்டும் ஒன்று சேர்ந்திருக்க வேண்டும் என்பதே அருணகிரிநாதர் போன்ற அறிஞர் பெருமக்களின் கொள்கையாகும்.

11. ஊழ்வினை ஓடும்

இறைவனை வணங்குகிறவர்களிடந்தான் இரக்கம் இருக்கும். அவர்கள்தாம் மற்றவர்கள் படும் துன்பத்தைக் கண்டு மனம் இரங்குவார்கள். துன்புறுகின்றவர்களின் துயரத்தைப் போக்கத் துணிவார்கள். தம்மால் இயன்ற உதவியைச் செய்ய பின்வாங்க மாட்டார்கள். இது அருணகிரிநாதர் கருத்தாகும்.

இதுமட்டும் அன்று. முருகனிடம் அன்புகொண்டவர்கள்தாம் தமது செல்வத்தின் பயனையும் அனுபவிப்பார்கள். செல்வத்தால் பயன் பெறுவது என்பது, அதனால் தாமும் இன்பம் அடைவது, பிறருக்கும் உதவி செய்து அவர்களையும் இன்பம் அடையச் செய்வதாகும்.

சிலர் மிகுந்த செல்வத்தைப் பெற்றிருக்கின்றனர். வேண்டிய எல்லாச் செல்வங்களும் இருக்கின்றன. அவற்றால் அவர்கள் நன்றாக வாழலாம்; பிறரையும் வாழச் செய்யலாம். ஆனால் அவ்வாறு செய்வதில்லை. தாமும் ஒன்றும் இல்லாத ஓட்டாண்டிகள்போல நடிக்கின்றனர். யாரேனும் அவர்களிடம் உதவி கேட்டால் "எம்மிடம் ஒன்றும் இல்லையே! நான் செய்வேன், கொடுக்க வேண்டும் என்ற எண்ணந்தான்; இல்லாத குறைதான் ஒன்றும் உதவ முடியவில்லை" என்று கையை விரிப்பதைக் காணலாம். ஏராளமான செல்வம் இருந்துகூடப் பஞ்சப்பாட்டுப் பாடுவதைப் பார்க்கலாம்.

செல்வம் இருந்தும் சிலர் இப்படி இருப்பதற்குக் காரணந்தான் என்ன? இக்கேள்விக்குச் சரியான விடை கூறுகின்றார் அருணகிரிநாதர். "அவர்களுடைய ஊழ்வினைதான் அவர்களை அவ்வாறு செல்வம் இருந்தும் இல்லாதவர்களைப்போல வாழச் செய்கின்றது; ஊழ்வினை தான் அவர்கள் ஒன்றாலும் இன்புற்று வாழ முடியாதபடி தடுத்து வைத்திருக்கின்றது; செல்வத்தைச் சும்மா சேர்த்து வைத்திருக்கும்படி - ஒருவருக்கும் உதவாமல் அழுத்தி வைத்திருக்கும்படி - புதைத்து வைத்திருக்கும்படி - செய்திருக்கின்றது. எவ்வளவுதான் அவர்கள் செல்வத்தைப் பத்திரமாக, பாதுகாப்புடன் சேமித்து வைத்திருந்தாலும் அது அவர்களுக்கு உதவப் போவதில்லை. அவர்கள் செத்தாலும் அவர்கள் பின் செல்லப் போவதில்லை." இவ்வாறு செல்வத்தை அனுபவிக்காமைக்குக் காரணம் கூறுகின்றார்.

செல்வத்தை அனுபவிக்க வேண்டுமானால் என்ன செய்ய வேண்டும்? ஊழ்வினை தடுத்தாலும் அதையும் உதறித் தள்ளிவிட்டுச் செல்வத்தின் பயனை நுகர வேண்டுமானால் அதற்கு ஒரு வழிதான் உண்டு என்று கூறுகிறார் அருணகிரிநாதர். அந்த ஒரு வழி முருகப்பிரானை வழிபடுவதுதான் என்பது அவருடைய அசையாத நம்பிக்கை. இதனைக் கந்தர் அலங்காரப் பாட்டு ஒன்றால் காணலாம் :

கோழிக் கொடியன் அடிபணி
யாமல் குவலயத்தே
வாழக் கருதும் மதியிலி
காள்! உங்கள் வல்வினைநோய்
ஊழின் பெருவலி உண்ணவொட்
டாது; உங்கள் அத்தம்எலாம்
ஆழப் புதைத்துவைத் தால்வரு
மோநும் அடிப்பிறகே

இச் செய்யுள் மேலே கூறிய கருத்தை வலியுறுத்தி யிருப்பதைக் காணலாம்.

"கோழிக்கொடியை உடையவன் முருகப் பெருமான். அவனது அடியைப் பணிய மறந்தீர்கள். இவ்வுலகத்தில் நன்றாக வாழலாம் என்று கருதி உழைக்கின்றீர்கள். உங்களுக்கு அறிவே இல்லை. முருகப்பிரானை வணங்காமல் இவ்வுலகில் இன்புற்று வாழ முடியாது என்ற உண்மையை நீங்கள் அறியவில்லை. நீங்கள் எவ்வளவு உழைத்து, எத்தனை செல்வங்களைச் சேர்த்தாலும் உங்களால் இன்புற்று வாழ முடியாது. வலிமை பொருந்திய வினைத் துன்பம் என்னும் ஊழ்வினையாகிய பெரிய வலிமையை நீங்கள் மீற முடியாது. அது உங்களை உங்கள் செல்வத்தை அனுபவிக்க முடியாமல் - உண்ண முடியாமல் - தடுத்துவிடும். உங்கள் செல்வங்களை எல்லாம் பிறர் கவராதபடி ஆழமான பள்ளத்திலே புதைத்து வைத்திருந் தாலும் அது உங்களுக்குப் பயன்படாது. நீங்கள் இறந்தால் அச் செல்வம் உங்கள் பின், உங்கள் அடியைத் தொடர்ந்து வரப்போவதில்லை. இந்த உண்மையை உணருங்கள்."

இதுவே மேலே காட்டிய செய்யுளின் பொருள்.

மேலும் அந்த முருகனுடைய பெருமையை எடுத்துரைக்கின்றார் அருணகிரிநாதர். "முருகன் இரக்கம் உள்ளவன். தமிழிலே தனிச்சுவை காணுகிறவன். அரக்கனை - கொடிய அரக்கனாகிய இராவணனை - கொன்றழித்த திருமாலின் மருகன்; உமையாளின் புதல்வன் - ஆதலால் அவனை வணங்கி வழிபடுங்கள். அருள் புரிவான். உங்கள் துன்பந் தணியும்" என்று கூறுகின்றார்.

மொய்தார் அணிகுழல் வள்ளியை
வேட்டவன்; முத்தமிழால்
வைதா ரையும் அங்கு வாழவைப்
போன்; வெய்ய வாரணம்போல்
கைதான் இருபது உடையான்
தலைபத்தும் கத்தரிக்க
எய்தான் மருகன்; உமையாள்
பயந்த இலஞ்சியமே.

இச் செய்யுளில் அமைந்திருக்கும் அரும்பொருள் சிந்திக்கத் தக்கதாகும்.

"முருகன் வள்ளியைத் தானே விரும்பிச் சென்று மணம் புரிந்துகொண்டவன். ஆதலால் அவன் உலக வாழ்வை நன்றாக அறிவான். மக்கள் இவ்வுலகில் பெண்ணுடன் கூடி வாழும் இன்பத்தை விரும்புகின்றனர் என்பதையும் உணர்வான். ஆகவே, உங்களையும் இவ்வுலகில் இல்லறத்திலிருந்து இன்பந் துய்த்து வருவதற்கு உதவி செய்வான்."

"அடுத்தபடியாக, அம் முருகன் தமிழ்த் தெய்வம். தமிழை நன்றாக அறிந்து சுவைப்பவன். தமிழ் ஓசையி னாலேயே அவனை வயப்படுத்திவிட முடியும்; தமிழ் மொழியைக் கேட்கும்போது தமிழால் தன்னைத் துதிக்கிறார்களா, பழிக்கிறார்களா என்றுகூட எண்ண மாட்டான். தமிழால் அவனை வைதாலும், அவனைப் பழித்துப் பாடினாலும் சரி, சினங்கொள்ள மாட்டான். தமிழோசையின் இனிமையிலே உள்ளத்தைப் பறிகொடுத்து உதவிசெய்ய முந்துவான். தமிழால் தன்னை வைகின்றவர் களைக்கூட வாழவைக்கும் தன்மையுள்ளவன் அவன். அத்தகைய முருகனைத் தமிழால் போற்றிப் புகழ்ந்தால் அவன் என்னதான் செய்யமாட்டான்?"

"அன்றியும் அந்த முருகன் பகைவர்களுக்கு அஞ்சாதவன். உங்களுடைய பகைவர்களை எல்லாம் அழித்து உங்களைக் காப்பாற்றுந் தன்மையுள்ளவன். அத்தகைய பரம்பரையிலே பிறந்தவன் அவன். கொடிய யானை போன்ற இராவணன் இருபது கைகளும் பத்துத் தலைகளும் உடையவன். அவனுடைய பத்துத் தலைகளையும் கத்தரிக்கும்படி அம்பெய்தான் திருமாலாகிய இராமன். அத்தகைய திருமாலின் மருகன்தான் முருகன். ஆதலால் நீங்கள் அவனைப் பணிந்தால் பகைவர்க்கு அஞ்ச வேண்டியதில்லை. உங்களுக்குப் பாதுகாப்பாக என்றும் துணை நிற்பான்."

"அன்றியும் அவன் உலகத்தை ஈன்றெடுத்து வளர்க்கும் உமாதேவியின் புதல்வன். ஆதலால் எப்பொழுதும் இரக்கமே உருவாக இருப்பவன். அவனை நினைத்தால் - பணிந்தால் - போற்றினால் உங்களுக்கு அருள் புரியாமல் இருக்க மாட்டான். அவன் இரக்கம் நிறைந்த இலஞ்சியம், அதாவது களஞ்சியமாக இருப்பவன். பணியுங்கள், அவனைப் பணிந்து அருள் பெறத் தவறாதீர்கள்."

இப் பாடலிலே இவ்வாறு விரிவான பொருள் அடங்கியிருப்பதை காண்கின்றோம். செந்தமிழ்ப் புலவர் - முருக பக்தர் - அருணகிரிநாதரின் திருமொழிகளிலே இத்தகைய ஆழ்ந்த கருத்துக்களைக் காணலாம்.

❀ ❀ ❀

12. பகுத்தறிவின் பயன்

தேசிகன், குரு என்ற சொற்கள், ஞானோபதேசம் செய்யும் ஆசிரியனைக் குறிக்கும் சொற்கள். அருணகிரி நாதர் முருகனைத் தேசிகன் என்று அழைக்கின்றார். பல இடங்களிலே குருநாதனே என்று குறிக்கின்றார். தனக்கு உண்மையறிவைக் காட்டியவர் முருகன் ஆதலால் முருகனைத் தேசிகன் என்றும், குருநாதன் என்றும் அவர் விளிப்பதிலே வியப்பில்லை.

முருகனாகிய தேசிகன் - குருநாதன் - குருமூர்த்தி - அருணகிரிநாதருக்கு அருளிய உண்மையை, அருணகிரி நாதருடைய திருமொழிகளாலேயே காணலாம்.

"பகுத்தறிவாகிய ஒளியின் மூலந்தான் உண்மையான அறிவு - ஞானம் - உண்டாகும். உண்மை ஞானம் உண்டானால்தான், அன்பு, அருள் என்னும் குணம் பிறக்கும். அன்புள்ள இடத்திலேதான் மகிழ்ச்சி - ஆனந்தம் பிறக்கும். இத்தகைய நிலையை அடைந்தவர்கள் எங்கும் இறைவனைக் காண்பார்கள். அவன் உருவாக இல்லை, வெட்டவெளியிலே அருவாக அமைந்திருக்கின்றான் என்று காண்பார்கள்." இந்த உண்மையை முருகன் தனக்கு உபதேசித்ததாகக் கூறுகிறார் அருணகிரிநாதர்.

ஒளியில் விளைந்த உயர்ஞான
　　பூதரத்து உச்சியின்மேல்
அளியில் விளைந்ததுஓர் ஆநந்தத்
　　தேனை; அநாதியிலே

வெளியில் விளைந்த வெறும்பாழைப்
பெற்ற வெறும்தனியைத்;
தெளிய விளம்பிய வா! முகம்
ஆறுஉடைத் தேசிகனே!

இச் செய்யுளிலே ஞானத்தை மலையாகவும், ஆனந்தத்தை தேனாகவும் உருவகம் செய்யப்பட்டுள்ளது. இனிய செந்தமிழ்ப் பாட்டு.

"பகுத்தறிவாகிய ஒளியிலே தோன்றிய உயர்ந்த ஞானமாகிய மலையின் உச்சியிலே, அன்பிலே உண்டான ஒப்பற்ற ஆனந்தமாகிய தேனை, காலம் குறிக்க முடியாத காலத்திலே தோன்றிய ஒன்றுமில்லாத சூன்யத்தையே உருவாகக் கொண்ட, ஒன்றுமற்ற தனித்த பொருளை, நான் நன்றாக உணர்ந்துகொள்ளும்படி உபதேசித்தவனே! ஆறுமுகங்களைக் கொண்ட தேசிகனே!"

முருகன் தனக்கு உபதேசித்த உண்மையை - முருகன் திருவருளால் தான் உணர்ந்த உண்மையை - இவ்வாறு உரைத்தார் அருணகிரிநாதர்.

"பகுத்தறிவாகிய ஒளியினால் உண்மையறிவைப் பெறலாம். உண்மையறிவின் முடிவிலே அன்பைக் காணலாம். அன்பிலே ஆனந்தத்தைப் பெற்றவர்கள் வெட்டவெளியாகிய பரம்பொருளைப் பெறுவார்கள்." இந்த உண்மையை இப்பாடல் நமக்கு உணர்த்தியது.

இதற்கு அடுத்த செய்யுளும் முருகன் கூறிய உண்மையை எடுத்துரைக்கின்றது. முருகன் தனக்கு உரைத்த உண்மை இன்னது என்பதை அருணகிரிநாதர் எடுத்துரைக் கின்றார். அவர் அச்செய்யுளில் உரைப்பதைக் காண்போம்.

"முருகன் தெய்வத் தன்மை பொருந்திய வள்ளி யம்மையின் தலைவன். வள்ளியின் மொழிகள் மிகவும்

இனிமையானவை. அம்மொழிகளின் இனிமை தேனையும், சர்க்கரைப் பாகையும் மிஞ்சியவை. அவற்றை அம் மொழிகளுக்கு உவமை கூற முடியாது. இத்தகைய வள்ளி மணாளன் எனக்குச் செய்த உபதேசம் ஒன்று உண்டு, அது ஒப்பற்ற உயர்ந்த உபதேசம். அந்த உபதேசத்தைப் பற்றி இன்னதென்று சொல்ல முடியாது."

"அவன் கூறியது வானத்தைப் பற்றியதும் அன்று; வானமும் அன்று. காற்றைப் பற்றியதும் அன்று; காற்றும் அன்று. நெருப்பைக் குறித்ததும் அன்று; நெருப்பும் அன்று. தண்ணீரைப் பற்றியதும் அன்று; தண்ணீரும் அன்று. நிலத்தைப் பற்றியதும் அன்று; நிலமும் அன்று. தன்னைப் பற்றியதும் அன்று; தானும் அன்று. என்னைப் பற்றியதும் அன்று; நானும் அன்று. உருவம் அற்றதைப் பற்றியும் அன்று; உருவமும் அன்று. இவற்றையெல்லாம் கடந்த பொருளையே வள்ளிமணாளன் எனக்கு உபதேசித்தான், காட்டினான்."

தேன்என்று பாகுஎன்று உவமிக்
    கொணாமொழித் தெய்வவள்ளி
கோன், அன்று எனக்குஉப தேசித்தது
    ஒன்றுண்டு கூறஅற்றோ!
வான்அன்று, கால்அன்று, தீ அன்று,
    நீர்அன்று, மண்ணும் அன்று,
தான்அன்று, நான்அன்று, அசரீரி
    அன்று, சரீரிஅன்றே.

இந்தப் பாடலும் முதலிலே காட்டிய பாடலின் கருத்தையே வலியுறுத்துகின்றது.

"வள்ளிமணாளராகிய முருகப்பெருமான் எனக்கு உபதேசித்த உண்மைப் பொருள் ஒன்றுண்டு. அது இவ்வுலகில் நம்மால் காணப்படும் பஞ்ச பூதங்களையும்

கடந்தது. அத்தகைய உண்மை ஞானத்தையே எனக்கு அறிவுறுத்தினார்" என்பதே இப்பாடலின் கருத்தாகும்.

மேலே கூறிய பாடல்கள் இரண்டும் கந்தர் அலங்காரத்தில் உள்ளவை. இப்பாடல்களால் ஓர் உண்மையை நாம் காண முடிகின்றது. அருணகிரிநாதர் முருகனை வழிபடு தெய்வமாகக் கொண்டார். உள்ளத்தை ஒருநிலைப்படுத்துவதற்கு ஒரு கருவியாகக் கொண்டார். முருகனை உள்ளத்திற் கொண்டு மனத்தை ஒருவழிப்படுத்தி உண்மைப்பொருளை ஆராய்ந்து உணர்ந்தார் என்றுதான் நாம் முடிவுகட்ட வேண்டும்.

அருணகிரிநாதர் கண்ட உண்மையான கடவுள் எல்லாவற்றையும் கடந்து நிற்கும் பரம்பொருளாகும். அந்தப் பரம்பொருளை இன்னதென்று குறித்துக் காட்ட முடியாது. வெறும் வெட்டவெளியாக இருப்பதை எப்படிச் சுட்டிக்காட்ட முடியும்?

ஆனால், பகுத்தறிவு என்னும் ஒளிவிளக்கைக் கொண்டு உண்மை ஞானம், அந்த உண்மை ஞானத்தின் தன்மையாகிய அன்பு, அந்த அன்பின் மூலம் உண்டாகும் ஆனந்தம் - இவற்றால் அந்தப் பரம்பொருளை அறிய முடியும் என்பதே அருணகிரிநாதர் கருத்தாகும். “அறிவு, அன்பு, ஆனந்தம் மூன்றும் ஒன்றோடு ஒன்று தொடர்புள்ளவை. இத்தொடர்பே உயர்ந்த பரம்பொருளை அறிந்துகொள்ள வழி காட்டுவன” என்று சுருங்கக் கூறிவிடலாம்.

அருணகிரிநாதர் பாடல்கள் பலவற்றிலே இத்தகைய சிறந்த தத்துவங்களைக் காணலாம்.

13. காலனுக்கு அஞ்சாக் கவிஞர்

சாவு என்றால் அஞ்சாதவர்கள் எவரும் இல்லை. எவ்வளவு துன்பத்தில் வாழ்கின்றவர்களும்கூடச் சாகத் துணிவதில்லை. காடு வா வா என்று அழைத்துக்கொண்டே இருக்கின்றது. வீடு போ போ என்று துரத்திக்கொண்டே இருக்கின்றது. இந்த நிலைக்கு ஆளான முதியோர்களும் சாகத் துணிவதில்லை. நோயாளிகளும் இறக்கத் துணிவ தில்லை. எவ்வளவு தொல்லைப்பட்டாலும் உயிருடன் வாழத்தான் விரும்புகின்றனர். ஒரு சிலரே இதற்கு விலக்காக இருக்கும் வீரர்கள்.

உலகம் நிலையற்றது; உலகத்தில் உள்ள பண்டங்கள் எல்லாம் நிலையற்றவை; உலக இன்பம் என்பதும் நிலையானதன்று; அழிந்து போகக்கூடியது. ஆகையால், உலகப்பற்றை விட்டு விலகவேண்டும். எந்த ஆசையும் இல்லாமல் இறைவன் ஒருவனையே கருத்தில் கொண்டு வாழவேண்டும்.

நமது வாழ்வும் நிலையற்றது. என்றைக்கு நாம் சாவோம் என்பதைப்பற்றி நம்மால் உறுதியாகச் சொல்ல முடியாது. ஆதலால், ஆசையின்றி வாழ்வதுதான் அறிவுடைமை என்று வேதாந்தம் பேசி வாழ்வோர் பலர் உண்டு.

இவர்களும் சாவு என்றால் அஞ்சித்தான் நடுங்கு வார்கள். ஆறிலும் சாவு, நூறிலும் சாவு என்று தத்துவம் பேசுகின்ற வீரர்களும் தங்கள் உயிரைக் காத்துக்கொள்ள முயலாமல் இருக்கமாட்டார்கள்.

உலகமே நிலையற்றது என்று பேசுகின்ற தத்துவ ஞானிகள்கூட உயிர் விட அஞ்சுவார்கள் என்றால் மற்றவர்களைப் பற்றிக் கேட்கவா வேண்டும்? இவ்வுலக இன்பத்தை வெறுத்து மறுவுலக இன்பத்தை வேண்டுகின்ற - விரும்புகின்ற - பக்தகோடிகள் பலரும் சாவைக் கண்டு அஞ்சினார்கள். தாங்கள் வழிபாடு செய்த தெய்வங்களிடம் தங்களைச் சாகாமல் காப்பாற்ற வேண்டும் - எமனுடைய கையில் அகப்படாமல் தப்புவிக்க வேண்டும் - என்று வேண்டிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள்; பாடல்களின் மூலம் மனம் உருகிப் பணிந்திருக்கின்றனர்.

முருகன் அருள் பெற்ற முனிவர் என்று போற்றப் படும் புலவர் அருணகிரிநாதர். அவர் பாடிய கந்தர் அலங்காரத்திலே, தான் சாவதற்கு முன் - தனது உடல் அழிவதற்கு முன் - முருகன் அருள்புரிய வேண்டும் என்று வேண்டிக் கொள்ளுகின்றார். அவர் வேண்டுகோளைக் காண்போம்.

"திருச்செங்கோடு என்னும் திருமலை தெய்வத் தன்மை பொருந்தியது. சிறந்த சோதி வடிவான நீ வாழ்வதனால்தான் அந்தத் திருச்செங்கோட்டுக்குத் தெய்வத் தன்மை பிறந்தது. அது தெய்வத் தன்மையுடன் விளங்குகிறது என்பதில் ஐயம் இல்லை. இந்த மலையில் வாழ்கின்ற கூர்மை பொருந்திய வேற்படையுடைய தேவனே! நான் உன்னை ஒருபொழுதும் மறக்க மாட்டேன். உன்னுடைய கையில் உள்ள கூர்மையான வேற்படையால் எனது பகைவர்களையெல்லாம் அழித்து என்னைத் துன்புறாமல் காப்பாய் என்ற உறுதியான நம்பிக்கை எனக்குண்டு. ஆதலால், உன்னையே நம்பி நிற்கின்றேன். எனது உடம்பாகிய வீடு ஐம்புலன்கள் வாழ்வதற்காக அமைக்கப்பட்டது. அதற்காக இரண்டு கால்களை நட்டு, இரண்டு கைகளையும் அமைத்துக் கட்டப்பட்ட வீடு. இந்த

வீடு நிலையற்றது. எப்பொழுது அழியும் என்பதை நான் அறியேன். இன்றோ, நாளையோ அல்லது மற்றொரு நாளிலோ இந்த வீடு இடிந்து விழுவது நிச்சயம். ஆதலால், இப்பொழுதே நீ உனது கூர்மையான வேற்படையுடன் வந்து என்னைக் காத்தருளவேண்டும். இதுவே எனது வேண்டுகோள்" என்று பாடுகிறார் அருணகிரிநாதர்.

தெய்வத் திருமலைச் செங்கோட்டில்
வாழும் செழும்சுடரே!
கைவைத்த வேல்படை வானவனே!
மறவேன் உனைநான்;
ஐவர்க்கு இடம்பெறக் கால்இரண்டு
ஒட்டி, அதில் இரண்டு
கைவைத்த வீடு குலையும்முன்
னேவந்து காத்தருளே.

இப் பாடலிலே, அருணகிரிநாதர் தான் சாவதற்கு முன் தன்னை அணுகிச் சாவாமல் காக்கவேண்டும் என்று முருகனை வேண்டுவதைக் காணலாம்.

இவ்வாறு முருகனை வேண்டிக்கொண்ட அருணகிரி நாதர், தனக்கு முருகன் அருள் கிடைத்துவிட்டது என்ற நம்பிக்கை கொண்டார். தனக்கு எவ்வித ஆபத்து வந்தாலும் முருகன் முன்வந்து காப்பான் என்னும் துணிவு கொண்டார். தனக்கு முருகப் பெருமானுடைய பூரண அருள் உண்டு என்பதிலே அவருக்கு உறுதி பிறந்து விட்டது. அதனால், தான் சாவாமல் வாழ முடியும்; தன்னிடம் எமன் அணுக முடியாது; அப்படி அணுகினாலும் அவனிடமிருந்து தப்பித்துக்கொள்ள முடியும் என்ற நெஞ்சுரம் பெற்றார். ஆதலால், உயிர்களைக் கவரும் காலனை நோக்கிச் சூள் உரைக்கத் தொடங்கி விட்டார். இச் செய்தியையும் கந்தர் அலங்காரப் பாடல் ஒன்றிலே காணலாம்.

"ஏ, குருடனே! அந்தகன் என்னும் பெயருள்ள எமனே! நான் இப்பொழுது செந்தூர் வடிவேலனுக்குத் தொண்டன் ஆகிவிட்டேன். என்னிடம் இப்பொழுது உண்மை ஞானம் பிறந்துவிட்டது. அந்த உண்மை ஞானம் ஒளி பொருந்திய வாளாக என்னிடம் விளங்குகின்றது. இதோ பார்! உண்மை ஞானச் சுடர் வாள் என்னிடம் விளங்குகின்றது அந்தகனே! கொஞ்சம் என் கைக்கு எட்டும் தூரத்தில் வந்து பார்! உனக்குத் தைரியம் இருந்தால் கொஞ்சம் நெருங்கி வா, பார்க்கலாம்! நீ தைரியத்துடன் என் கைக்கு எட்டும் தூரத்தில், என்முன் வந்தால் என்ன செய்வேன் தெரியுமா? உன் கையில் உள்ள தண்டாயுதமும் முத்தலைச் சூலமும் என்னை ஒன்றும் செய்துவிட முடியாது. அவை உன் கையிலிருந்து விழும்படி உன்னை எனது ஞானச் சுடர் வாளால் தாக்குவேன் உன்னை - உன் உயிரை - எப்படிக் காப்பாற்றுவது என்று திகைத்துத் திண்டாடும்படி வெட்டிக் கீழே விழும்படி வீழ்த்துவேன்!" என்று பாடியிருக்கின்றார்.

தண்டா யுதமும் திரிசூல
    மும்விழத் தாக்கிஉன்னைத்
திண்டாட வெட்டி விழவிடு
    வேன்; செந்தில் வேலனுக்குத்
தொண்டா கியஎன் அவிரோத
    ஞானச் சுடர்வடிவாள்
கண்டா யடா! அந்த கா!வந்து
    பார், சற்றுஎன் கைக்கு எட்டவே!

என்பதுதான் மேலேகாட்டிய பொருள் அமைந்த பாடல்.

இச் செய்யுளிலே 'அவிரோத ஞானச் சுடர் வடிவாள்' என்று அமைந்திருக்கும் தொடர்தான் சிறந்த தொடர். ஆழ்ந்த கருத்தமைந்த தொடர். அவிரோத ஞானம் என்பது விபரீத உணர்வு ஒழிந்த அறிவு. அதாவது உண்மை

அறிவாகும். அந்த உண்மை அறிவு வாளுக்கு ஒப்பிடப் பட்டது. 'உண்மை அறிவாகிய ஒளி பொருந்திய கூர்மையான வாள்' என்பதே 'அவிரோத ஞானச் சுடர் வடிவாள்' என்பதன் பொருள்.

இதனால் உண்மை ஞானம் பெற்றவர்கள் சாவுக்கு அஞ்சமாட்டார்கள். காலனை எதிர்த்து நிற்பார்கள் என்பதைக் காணலாம். அருணகிரிநாதர் உண்மையறிவு பெற்றவர். அதில் அவர் வைத்த நம்பிக்கை காரணமாக எமனுக்கும் அஞ்சவில்லை. அவனை அறைகூவி அழைக்கின்றார். போர் செய்ய வருமாறு வீர முழக்கம் செய்கின்றார். இதுதான் சிறந்த ஞானப் புலமையாகும்.

14. தனக்குத்தானே உபதேசம்

தனக்கொரு நீதி, பிறருக்கொரு நீதி என்பது முறை அன்று. முதலில் தன்னைப் பரிசுத்தமாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டும்; தகாத வழிகளிலே நடந்து தனக்கு இன்பந் தேடுவது - சுகந் தேடுவது - அடாத செயல். எவ்வளவு துன்பம் வந்தாலும் சரி, நீதி தவறி - முறை தவறி - ஒழுங்கு தவறி - நடக்காதவர்களே உத்தமர்கள்.

தாம் தவறான வழியிலே நடப்பது; நியாய அநியாயம் பாராமல் தாம் இன்புறுவதற்கான சாதனங்களைத் தேடுவது; பிறர் இன்ப துன்பங்களைப் பற்றிச் சிறிதும் கவலைப்படாமல், அவர்கள் செல்வத்தை, உழைப்பைக் கொள்ளை கொள்ளுவது; தம்மை எதிர்த்துச் சமாளிக்க வல்லமையற்றவர்களின் மனம் நோகும்படி அவர்களுக்குத் தீங்கிழைப்பது - சிலர் செய்கை. இத்தகைய மக்களை, யாரும் மதிக்கமாட்டார்கள். இவர்கள் செல்வமும் செல்வாக்கும் படைத்தவர்களாயிருக்கலாம். இருந்தாலும் இவர்களை மனிதத் தன்மையுள்ளவர்களாக அறிவுள்ள வர்கள் எண்ண மாட்டார்கள். இவர்கள் குறைகளை எடுத்துக்காட்ட அஞ்சினாலும் பொது ஜனங்கள் இவர்களைப் புறம் பேசாமல் இருக்கமாட்டார்கள்.

தாம் குற்றவாளிகளாயிருப்பவர்கள் பிறர் குறைகளை எடுத்துக்காட்ட முடியாது. தாம் ஒழுக்கமற்றவரா யிருக்கும்போது, பிறரை ஒழுக்கமுடையவராயிருக்க வேண்டும் என்று எதிர்பார்க்கவே முடியாது. ஒழுங் கீனத்தையே வாழ்க்கைக்குத் துணையாகக் கொண்டவர்கள்

பிறரைப் பார்த்து, "ஒழுங்காக நடந்து கொள்ளுங்கள்" என்று எப்படிச் சொல்ல முடியும்?

ஒருவன் பிறரை ஏமாற்றுவதையே தொழிலாகக் கொண்டவன். அவன் மற்றொருவனைப் பார்த்து, "யாரையும் ஏமாற்றாதே" என்று சொல்லுகின்றான். உடனே அவன் என்ன சொல்லுவான்? "நீ என்ன யோக்கியனோ? எனக்கு உபதேசம் செய்ய வந்துவிட்டாய்!" என்றுதான் பளிச்சென்று சொல்லிவிடுவான். விபசாரி ஒருத்தி, அவள் மற்றொருத்தியைப் பார்த்து, "வேசி" என்று வைதால், அவள் கேட்டுக்கொண்டிருப்பாளா? "நீ என்ன பத்தினியோ!" என்றுதான் கேட்பாள். இவ்வாறு நடைபெறுவது உலக இயற்கை.

ஒவ்வொருவரும் தம்மை முதலில் திருத்திக்கொள்ள வேண்டும்; தாம் நல்ல வழியிலே ஒழுகவேண்டும்; தாம் அப்பழுக்கின்றி வாழப் பழகிக்கொள்ள வேண்டும் என்று முன்னோர்கள் வலியுறுத்திக் கூறியிருக்கின்றனர். அறிவுள்ளவர்கள் - ஒழுக்கநெறி தவறாமல் வாழவேண்டும் என்று விரும்புகின்றவர்கள் - பரிசுத்தமாக வாழத்தான் முயல்வார்கள். நம்மால் இன்றும் போற்றப்படும் பெரியோர்கள் இப்படித்தான் வாழ்ந்தார்கள்.

ஒழுக்க நெறியிலே உறுதியாக நடக்க விரும்புவோர் முதலில் உள்ளத்தைத் தூய்மையாக வைத்துக்கொள்ளு வார்கள். உள்ளத்திலே தீய எண்ணங்கள் புகுவதற்கு இடங் கொடுக்க மாட்டார்கள். இரண்டாவது பிறருக்குக் கெடுதி தரும் சொற்களை - பிறர் மனம் புண்படும் படியான மொழிகளைப் பேசமாட்டார்கள். நல்ல சொற் களையே பேசுவார்கள். உடம்பையும் கெட்ட காரியங்கள் செய்வதற்கு விடமாட்டார்கள்; தங்கள் உடல் உழைப்பை நல்ல காரியங்களிலேயே ஈடுபடுத்துவார்கள். இவ்வாறு மனம், மொழி, மெய் மூன்றையும் தூய்மையாக

வைத்துக் கொள்ளுவதே தம்மைத் தூயவராக வைத்துக் கொள்ளுவதாகும். இவ்வுண்மையை அருணகிரிநாதர் எடுத்துக் காட்டுகிறார்.

"கெடுவாய் மனமே! கதிகேள்! கரவாது
இடுவாய்; வடிவேல் இறைதாள் நினைவாய்;
சுடுவாய், நெடுவே தனை, தூள் படவே;
விடுவாய்! விடுவாய்! வினையா வையுமே.

மனமே! நீ மெய், வாய், கண், மூக்கு, காது என்னும் ஐம்பொறிகளின் வசமாகிக் கெட்டுப் போகின்றாய்! நீ உய்யும்படி உனக்கு ஒரு நல்ல வழியைச் சொல்லுகின்றேன் கேட்பாயாக! வறுமையால் வருந்தி உன்னிடம் உதவி தேடி வந்தவர்க்கு உன்னிடம் உள்ளதை ஒளிக்காமல் இன்சொல்லால் மகிழ்வித்துக் கொடுத்து உதவுவாயாக! எப்பொழுதும், வேறு சிந்தனையில்லாமல், கூர்மையான வேலாயுதத்தையுடைய முருகனுடைய பாதங்களையே நினைத்து வாழ்த்திக் கொண்டிருப்பாயாக! பெரிய துன்பங்களை எல்லாம் தூளாக அழியும்படி, முருகன் திருவடித் தியானமாகிய நினைப்பால் சுட்டெரிப்பாயாக! தீமைக்குக் காரணமாகிய செயல்களையெல்லாம் விட்டொழிப்பாயாக! காலந் தாழ்த்தாமல் விட்டொழிப் பாயாக!"

இது கந்தர் அனுபூதிப் பாட்டு. தம்முடைய மனம், மொழி, மெய்கள் சுத்தமாக இருக்கும்படி, தமக்குத் தாமே உபதேசம் செய்துகொண்ட பாட்டு.

அருணகிரிநாதர், தமக்குத் தாமே உபதேசம் செய்து கொள்ளும் மற்றொரு பாடலும் உண்டு.

கதி - நல்வழி. கரவாது - ஒளிக்காமல். வினை - தீவினைகள்.

"கைவாய் கதிர்வேல் முருகன் கழல்பெற்று
உய்வாய் மனமே! ஒழிவாய்! ஒழிவாய்!
மெய், வாய், விழி, நாசியொடும், செவியாம்
ஐவாய் வழிசெல் லும்அவா வினையே.

மனமே! ஒளி வீசும் வேலாயுதத்தைத் திருக் கரத்திலே கொண்டிருப்பவன் முருகப் பெருமான். அவனுடைய பாதத்தையே சரணமாக அடைந்து பிழைப்பாயாக! மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி என்னும் ஐம்பொறிகளின் வழியே நடக்க விரும்புகின்ற ஆசையை ஒழித்துவிடு! அவ்வாசைக்குச் சிறிதும் இடங் கொடுக்காமல் இப்பொழுதே ஒழித்து விடுவாயாக!"

இதுவும் கந்தரனுபூதிப் பாட்டு, ஐம்பொறிகளின் தன்மைகளான புணர்ச்சி, சுவை, ஒளி, மணம் ஓசை என்னும் புலனுணர்வுகளே பேராசைகளுக்கெல்லாம் காரணம். ஆதலால், அப் புலன்களின் வழியே போகாமல் மனத்தை அடக்குவதே அறிவுடைமை. முருகன் பாத தியானத்தால் உள்ளத்தை அடக்கியாள முடியும். இவ் வுண்மையை இப்பாடலின் மூலம் கூறினார்.

மற்றொரு செய்யுளிலும், மக்களுடைய துன்பங்களுக் கெல்லாம் காரணம் மனமேதான் என்பதை வலியுறுத்து கிறார் அருணகிரிநாதர். உள்ளத்தை ஆசைப் படுகுழியிலே விழாமல் தடுக்கவேண்டும் என்று பாடுகிறார்.

பேரா சைஎனும் பிணியில் பிணிபட்டு
ஓரா வினையேன் உழலத் தகுமோ?
வீரா முதுசூர் பட,வேல் எறியும்
சூரா! சுரலோ கதுரந் தரனே!

கைவாய் - கையில், ஐ வாய் வழி - ஐம்புலன்களின் வழியே, அவா - ஆசை.

பிணியில் - பெரு நோயால். பிணிபட்டு - கட்டப்பட்டு. ஓரா - உணராத. உழல - கலங்க. முதுசூர் - பழமையான சூரபதுமன். சுரலோகம் - தேவலோகம். துரந்தரன் - பாதுகாப்பவன்.

"வீரனே! பழமையான சூரபதுமன் அழியும்படி வேற்படையை வீசிய சூரனே! தேவலோகம் அசுரர்களால் அழியாதபடி அதைப் பாதுகாத்தவனே! என் மனம், பேராசை என்னும் பெருநோயினால் கட்டப்பட்டு விட்டதால், நான் அடையும் துன்பத்துக்கு அளவில்லை. செய்வது இன்னது, செய்யத்தகாதது இன்னது என்று பகுத்தறியும் அறிவின்றிக் கலங்குகின்றேன். உன்னைப் பணியும் நான் இவ்வாறு கலங்குவது தகுமோ?"

இதுவும் கந்தரனுபூதிப் பாட்டு. உள்ளத்தில் எழும் பேராசையே தீவினைகளுக்குக் காரணம் என்று உரைத்தது இச்செய்யுள்.

மேலே எடுத்துக்காட்டிய மூன்று செய்யுட்களும், அருணகிரிநாதர் தமக்குத் தாமே உபதேசம் செய்து கொண்டவை. இதுதான் பெரியோர் இயல்பு. இவ்வுலகிலே உத்தமமான நல்ல வாழ்வில் வாழ விரும்புவோர், முதலில் தம்மைப் பரிசுத்தமாக வைத்துக்கொள்ளத்தான் முயல் வார்கள். தாம் குற்றமற்றவர்களாய் வாழ்கின்றவர்களே உயர்ந்தவர்கள், சிறந்தவர்கள். இவ் வுண்மையையே அருணகிரியாரின் கந்தரனுபூதிச் செய்யுட்கள் எடுத்துக் காட்டின.

15. வறுமையின் கொடுமை

செல்வமில்லாமல் - வாழ்வதற்குப் போதுமான சாதனங்கள் இல்லாமல் - துன்பப்படுவதும் வறுமைதான். ஏராளமான செல்வங்கள் இருக்கின்றன; வாழ்க்கையைத் தட்டுத் தடங்கலின்றி இன்பமாக ஓட்டுவதற்கான சாதனங்கள் எல்லாம் இருக்கின்றன; இருந்தும் சமாதானத்துடன் வாழ முடியாமல் சீரழிகின்றனர்; இன்பத்துடன் - மகிழ்ச்சியுடன் - வாழத் தெரியாமல் அல்லற்படுகின்றனர். வாழ்க்கையைத் திட்டமிட்டு நடத்தக் கூடிய அறிவும் ஆற்றலும் இவர்களிடம் இல்லை. இந்த அறிவு வறுமைதான் எல்லா வசதிகளையும் பெற்றிருக்கும் இவர்கள் தொல்லைப்படுவதற்குக் காரணம்.

ஆகவே, செல்வம் இன்மையும் வறுமைதான்; அறிவின்மையும் வறுமைதான். ஏழை என்ற தமிழ்ச் சொல்லே இவ்வுண்மையை விளக்கும். ஏழை என்ற சொல்லுக்கு வறியவன் என்ற பொருளும் உண்டு. அறிவில்லாதவன் என்ற பொருளும் உண்டு. செல்வமற்றவர் களும் வாழ்விலே பல துன்பங்களுக்கும் ஆளாவார்கள். அறிவற்றவர்களும் வாழ்விலே பல வேதனைகளுக்கு ஆளாகித்தான் தீருவார்கள். இவ்வுண்மைகளை எவரும் மறுக்க முடியாது.

வாழ்வதற்கு வசதியற்ற வறுமையின் கொடுமையை அதனால் உண்டாகும் துன்பங்களை - அருணகிரிநாதர் விளக்கமாகப் பாடியிருக்கிறார்.

வடிவும், தனமும், மனமும், குணமும்
குடியும், குலமும், குடிபோ கியவா!
அடிஅந் தம்இலா அயில்வேல் அரசே!
மிடிஎன்று ஒருபாவி வெளிப் படினே.

இதுவே அந்த அருமைச் செய்யுள். இது கந்தரனுபூதியில் காணும் செய்யுள். இதன் பொருளைக் காண்போம்.

"பிறப்பும் இறப்பும் இல்லாத முருகனே! கூர்மையான வேற்படையைக் கொண்ட அரசே! வறுமை என்ற ஒரு பாவி என்னிடம் தோன்றியதனால் நான் படும் தொல்லைகளுக்கு - துயரங்களுக்கு - அளவேயில்லை. என்னுடைய வடிவமே - உருவமே - அழகே - சிதைந்து விட்டது. என்னிடம் கொஞ்சம் நஞ்சம் மிஞ்சியிருந்த செல்வமும் போய்விட்டது. என் மனமும் கெட்டுப் போய் விட்டது. என் மனத்திலிருந்த இரக்கம் முதலிய நல்ல குணங்களும் ஒழிந்துவிட்டன. நான் பிறந்த குடிப் பெருமையும் அழிந்துவிட்டது. எனது குடும்பப் பரம்பரைப் பெருமையையும் யாரும் மதிப்பதில்லை. அதுவும் போய்விட்டது. வறுமையென்னும் பாவியால் இவைகள் எல்லாம் என்னை விட்டுக் குடிபெயர்ந்து விட்டனவே! இது என்ன வியப்பு!" என்பதே மேலே காட்டிய செய்யுளின் பொருள்.

அருணகிரிநாதர், வறுமையால் தான் பட்ட துன்பத்தை முருகனிடம் இவ்வாறு முறையிட்டார். வறுமையையும், அதனால் அடைந்த துன்பத்தையும் தன்மேல் ஏற்றிக் கூறினார். இதன் மூலம் பொதுமக்களுக்கு வறுமையின் கொடுமையை விளக்கினார். வறுமையின்றி வாழ முயற்சியுங்கள் என்ற அறிவுரையையும் இச் செய்யுளால் மறைமுகமாகக் கூறினார்.

வடிவு - அழகு. குடி - குடிப் பெருமை. குலம் - பரம்பரைப் பெருமை. அடி அந்தம் - பிறப்பு இறப்பு. மிடி - வறுமை.

மற்றொரு திருச்செய்யுள் அறிவு வறுமையின் செயலை எடுத்துக் காட்டுகின்றது. அதுவும் கந்தரனுபூதியில் காணும் செய்யுள்தான்.

கரவா கியகல் வியுளார் கடைசென்று
இரவா வகைமெய்ப் பொருளீ குவையோ!
குரவா! குமரா! குலிசா யுத!குஞ்
சரவா! சிவயோ கதயா பரனே!

இது அறிவின்மை - ஞானம் இன்மை - என்னும் வறுமையைப் போக்கும்படி இரந்து பாடிய பாடல். இதன் பொருளைக் காண்போம்.

"குருநாதனே! என்றும் அழியாத இளமையுடன் இருப்பவனே! வச்சிராயுதத்தை உடையவனே! பிணிமுகம் என்னும் யானையை ஊர்தியாகக் கொண்டவனே! சிவ யோகமுள்ளவனே! இரக்கத்திற்கு வாழ்விடமாக இருப்பவனே! என்னுடைய ஞானமின்மை என்னும் வறுமையை ஒழித்தருள வேண்டுகின்றேன். உண்மைப் பொருளைச் சொல்லாமல் ஒளிக்கின்ற வஞ்சகக் கல்வி யாளர்கள் பலர் உண்டு. அவர்களின் வீட்டு வாசலிலே நான் சென்று, அவர்களிடம், 'எனக்கு உண்மைப் பொருளை உபதேசியுங்கள்' என்று இரவாதபடி - கெஞ்சாதபடி - எனக்கு அருள் புரிய வேண்டும்; உண்மை ஞானத்தை உபதேசித்தருள வேண்டும்; எனக்கு என்றுதான் உபதேசம் செய்தருள்வாயோ?" இதுவே மேலே காட்டிய செய்யுளின் பொருள்.

தனக்கு உண்மையான அறிவைத் தந்தருளும்படி இப்பாடலின் மூலம் முருகனை வேண்டினார் அருணகிரி நாதர். உண்மைகளைக் கண்டறிந்து அதன்வழி ஒழுகும்

கரவு ஆகிய - உண்மையை ஒளிக்கின்றவராகிய. கடை சென்று - வீட்டு வாயிலில் சென்று. மெய்ப்பொருள் - அழியாத ஞானத்தை. குலிசாயுதம் - வச்சிராயுதம். குஞ்சரம் - யானை.

ஞானமாகிய செல்வத்தால் சாந்தியுண்டு; சமாதானம் உண்டு; உள்ளத்துக்கு ஆறுதல் உண்டு. ஆதலால்தான் ஞானத்தை அருளும்படி முருகனை வேண்டினார்.

மற்றொரு செய்யுளிலே மனவேதனைக்குக் காரணமாயிருப்பவை எவை எவை உண்டோ, அவைகளை யெல்லாம் தீர்த்தருள வேண்டும் என்று முறையிடுகின்றார்.

எந்தா யும்எனக்குஅருள்தந் தையும்நீ!
சிந்தா குலம்ஆ னவைதீர்த்து எனையாள்!
கந்தா! கதிர்வேலவனே! உமையாள்!
மைந்தா! குமரா! மறைநா யகனே!

இதுதான் அச் செய்யுள். இதுவும் கந்தரனுபூதிச் செய்யுள்தான். இச் செய்யுளின் பொருள் கீழ்வருவது :-

"கந்தனே! ஒளி வீசும் வேலாயுதத்தை உடையவனே! உமாதேவியின் மைந்தனே! என்றும் மாறாத இளமையுடன் இருப்பவனே! நான்கு வேதங்களுக்கும் தலைவனாயிருப் பவனே! எனக்குத் தந்தையும் நீதான்; என்னிடம் அன்பு காட்டும் தாயும் நீயேதான். மைந்தன் கவலையை - துன்பத்தைத் தீர்ப்பது தந்தை தாயார் கடமை அல்லவா? பொறுப்பல்லவா? மைந்தன் முதலில் தனது துயரத்தைத் தந்தை தாயாரிடம் சொல்லிக் கொள்ளாமல் - முறை யிடாமல் - வேறு யாரிடந்தான் முறையிடுவான்? ஆதலால் நான் உன்னிடம் முறையிடுகின்றேன். என் மனத் துயருக்குக் காரணமானவைகளையெல்லாம் தீர்த்தருள்வாய்! என் மனத் துயருக்குக் காரணம் பொருள் வறுமையானாலும் சரி, அறிவு வறுமையானாலும் சரி, வேறு எதுவானாலும் சரி - அவைகளை நீக்கி எனக்கு அருள் புரிவாயாக' என்பதே மேலே காட்டிய பாடலின் பொருள்.

இப் பாடல் மூலம், தனது மனத்துயருக்குக் காரணமான செல்வ வறுமை, அறிவு வறுமை இரண்டையும் தீர்க்கும்படி வேண்டினார்.

மேலேகாட்டிய மூன்று பாடல்களும், செல்வத்துடன் வாழவேண்டும், அறிவுடன் வாழவேண்டும் என்ற உண்மையை உணர்த்தின. உள்ளத்திலே உறுதியுள்ளவர்கள் இவ் வறுமைத் துன்பங்கள் தம்மிடம் அணுகாமல் செய்துகொள்ள முடியும். முருகனை வேண்டுவது உள்ளத்தில் உறுதி நிலைப்பதற்கு ஒரு கருவியாகும்.

16. உண்மை வாழ்வு

"இவ்வுலக வாழ்வு நிலையற்றது, அழியக் கூடியது. நாம் பார்க்கும் பொருள்கள் எல்லாம் நிலைத்திருப்பவை அல்ல. கண்ணால் காணும் பொருள்கள் அத்தனையும் அழிந்து போய்விடக் கூடியவைகள். ஆதலால் ஒன்றையும் உண்மையென்று நினைக்காதே, நம்பாதே. எல்லாவற்றையும் பொய்யென்று தெரிந்துகொள், நம்பு."

இவ்வாறு உபதேசம் செய்வோர் உண்டு. இந்த உபதேசம் முழுவதையும் உண்மையென்று கொள்ளுவதற்கில்லை. நாம் பார்க்கும் இந்த உலகம் பொய்யல்ல; இந்த உலகில் உள்ள காடுகள் பொய்யல்ல; மலைகள் பொய்யல்ல; ஆறுகள், நீர்நிலைகள் பொய்யல்ல; பொன், வெள்ளி, இரும்பு முதலிய உலோக வகைகள் பொய்யல்ல. இவைகள் எல்லாம் கண்ணெதிரே காணப்படும் உண்மையான பொருள்கள்தாம்.

இவ்வுலகிலே நடமாடும் விலங்குகள் பொய்யல்ல. வானத்தில் பறந்து திரியும் பறவையினங்கள் பொய்யல்ல; நாளுக்குநாள் பல அற்புதங்களைக் கண்டுபிடித்துச் செய்து வரும் மக்கள் பொய்யல்ல; அவர்கள் செய்யும் வேலைகளையும், அவைகளால் உண்டாகும் பலன்களையும் கேட்கின்றோம், பார்க்கின்றோம், அனுபவிக்கின்றோம். இவைகளைப் பொய்யென்று சொன்னால் யார்தான் ஒப்புக்கொள்ள முடியும்? நம்ப முடியும்?

நாம் வாழ்வது பொய்யல்ல. வாழ்விலே இன்ப துன்பங்களை நுகர்வது பொய்யல்ல. அப்படியிருந்தும் அறிஞர்கள், ஏன் இவ்வுலகைப் பொய்யென்று சொன்னார்கள்? இவ்வுலக வாழ்க்கை நிலையற்றவை, பொய்யானவை, மாயை என்று ஏன் சொன்னார்கள்? ஆன்றோர்கள், அறிவுள்ளவர்கள், ஆராய்ச்சியுள்ளவர்கள், ஞானிகள் என்பவர்கள் எல்லாம் இப்படிச் சொல்லியிருப் பதற்குக் காரணம் என்ன? இதைத்தான் நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

நாம் காணும் பொருள்கள் அனைத்தும் நிலைத்திருப் பவை அல்ல. இன்றிருப்பனவெல்லாம் என்றோ ஒரு நாளில் அழிந்து போகக்கூடியனதாம். எத்தனையோ பொருள்கள் அழிந்து போவதைப் பார்க்கின்றோம். மக்கள் பிறக் கின்றனர்; இறக்கின்றனர். விலங்குகள் பறவைகள் எல்லாம் பிறக்கின்றன, இறக்கின்றன. மலை கடலாகவும், கடல் மலையாகவும், நாடு காடாகவும், காடு நாடாகவும், நிலம் கடலாகவும், கடல் நிலமாகவும் மாறியிருக்கின்றன. இவைகள் சரித்திரங் கண்ட உண்மை.

இந்த உண்மையை வைத்துக்கொண்டுதான் இவைகள் மாயை - பொய் - என்று ஆன்றோர்கள் கூறினர். மக்களைத் திருத்துவதற்கே இப்படிக் கூறினர்.

இவ்வுலக வாழ்வு அழியாதது, உலக இன்பம் அழியாதது, நாம் அடையும் சுகம் என்றும் நிலைத்து நிற்கும் என்ற எண்ணம் மக்களிடம் வேரோடிவிட்டால் அவர்கள் தன்னலம் பிடித்தவர்களாகி விடுவார்கள். பரோபகார சிந்தையே அவர்களிடம் பிறக்காது. எல்லாம் எமக்கே என்ற பேராசையுடனேயே எல்லாக் காரியங் களையும் செய்வார்கள். எல்லா மக்களும் இந்த நினைப்புடன் நடக்கத் தொடங்கிவிட்டால் மக்களிடம் இன்றுள்ள தன்மையே மாறிவிடும். ஒருவர்க்கொருவர்

உதவி செய்வது - துன்புறுவோர்க்குத் துணைசெய்து அவர்கள் தொல்லையைத் தணிப்பது - பிறருக்குத் தொல்லை கொடுக்காமல் நேர்மையான நெறியிலே வாழ்வது - என்ற மனிதத்தன்மையே மக்களிடமிருந்து மறைந்துவிடும்.

மக்களிடம் உள்ள மனிதத்தன்மை போய்விட்டால் மனித சமுதாய வாழ்வே சீர்குலைந்துவிடும். மனித வாழ்வுக்கும், மிருக வாழ்வுக்கும் எவ்வித வேற்றுமையும் இல்லாமல் போய்விடும். மனிதனை மனிதன் அடித்துத் தின்னும் காட்டுமிராண்டிகளாகத்தான் மனிதர்கள் வாழ்வார்கள். இந்த நிலைமை ஏற்படாமல் இருக்க வேண்டும் என்பதற்காகவே உலக வாழ்வின் நிலையற்ற தன்மையை முன்னோர்கள் எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றனர்.

உலக இன்பம் - வாழ்வு - நிலையற்றது என்பதை உணர்ந்தால்தான் மக்கள் நேர்மையுடன் வாழ்வார்கள்; பேராசையின்றி வாழ்வார்கள்; பிறருக்குத் துன்பம் செய்யாமல் வாழ்வார்கள். இக்கருத்துடன்தான் உலக நிலையாமையை எடுத்துக்காட்டும் ஞானநூல்கள் - தத்துவ சாத்திரங்கள் - எல்லாம் பிறந்தன. இவ்வுண்மையை அருணகிரிநாதர் நன்றாக உணர்ந்தவர்.

மெய்யே எனவெவ் வினைவாழ் வைஉகந்து
ஐயோ அடியேன் அலையத் தகுமோ?
கையோ, அயிலோ, கழலோ முழுதும்
செய்யோம்! மயில்ஏ றியசே வகனே.

இவ்வாறு பாடியுள்ளார் அருணகிரிநாதர். இது கந்தரனுபூதிப் பாட்டு.

"கைகளும், வேலும், பாதங்களும், உடல் முழுவதும் செந்நிறமாயிருப்பவனே! மயிலின்மீது ஏறிப் பவனி வரும் வீரனே! கொடுமையான செயல்களைச் செய்வதற்கு

இடமான இவ்வுலக வாழ்வை என்றும் நிலைத்திருக்கும் உண்மையானது என்று நான் நம்புவதா? இந் நம்பிக்கை காரணமாக. ஐயோ! நான் வீணாக அலைந்து திரிவதா? இப்படித் திரிவது மனிதப் பிறப்பெடுத்தற்குத் தகுதியாகுமா?" என்பதே மேலே காட்டிய பாடலின் பொருள்.

இவ்வுலக வாழ்வை மெய்யென்று நம்பினால் - அழியாத இன்ப வாழ்வு என்று நினைத்தால் - நமது உள்ளம் நல்ல வழியில் நிற்காது. எத்தகைய கொடுமை களைச் செய்தாவது இன்பத்தை அடைவதற்கான சாதனங்களைச் சேர்க்கத்தான் தூண்டும். அதனால் நாம் ஓய்வு ஒழிச்சல் இல்லாமல் அலைவோம். இவ்வுண்மையை உணர்த்திற்று இச்செய்யுள். இதோ மற்றொரு பாடல்.

பாழ்வாழ் வெனும்இப் படுமா யையிலே
வீழ்வாய்; என,என் னைவிதித் தனையே.
தாழ்வா னவைசெய் தனதாம் உளவோ?
வாழ்வாய் இனிநீ மயில்வா கனனே!

இதுவும் கந்தரனுபூதிச் செய்யுள். இதிலும் உலக வாழ்வின் நிலையாமையை எடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றார்.

"மயில் வாகனத்தையுடைய முருகப் பெருமானே! அழிந்து போகக்கூடிய வாழ்க்கை என்னும் இந்தத் துன்பம் நிறைந்த பொய்வாழ்விலே என்னை வீழ்வாய் என்று கட்டளை இட்டாயே! உன் மனம் புண்படும்படி நான் தாழ்வான காரியங்களைச் செய்தது உண்டோ? அப்படி ஒன்றும் செய்யவில்லை. ஆதலால் என்னை உய்வித்தால் தான் இனி நீ வாழ்வாய்! இன்றேல் வாழமாட்டாய்!"

பாழ் - அழிந்து போகும். படுமாயை - துன்பம் நிறைந்த பொய் வாழ்வு. விதித்தல் - கட்டளை இடல். தாழ்வானவை - தீமைகளை.

இது நிந்திப்பதுபோலப் பாடிய வாழ்த்துப் பாடல். இவ்வுலக வாழ்வையே முழுதும் நம்பி, அதில் கிடந்து துன்பமடையாத வாழ்வை அருளவேண்டும் என்று. முருகனைத் துதிக்கும் பாடலாகும்.

இறைவனை நம்புகின்றவர்கள் தீமை செய்வதற்கு அஞ்சுவார்கள்; இறைவன் தனது அன்பர்களுக்கு அருள் செய்ததாக வழங்கும் திருவிளையாடல்களை நினைப் பவர்கள் பிறரிடம் கருணை காட்டுவார்கள்; கொடியோர் களை இறைவன் தண்டித்ததாக வழங்கும் வரலாறுகளை எண்ணுகின்றவர்கள் கொடுமை செய்வதற்குத் துணிய மாட்டார்கள். இவர்கள் உலக வாழ்வின் நிலையின்மை யையும் மறக்க மாட்டார்கள். ஆதலால்தான் தெய்வ சிந்தை வேண்டும் - தெய்வத்தை மறவாமல் வாழவேண்டும் - என்று முன்னோர்கள் மொழிந்தனர்; பாடினர்; வலியுறுத்தினர். இவ்வுண்மையை அருணகிரிநாதரும் வலியுறுத்தியிருக்கின்றார்.

கலை கற்கினும்என்? கவி பாடினும்என்?
நிலை கற்கினும்என்? நினைவந்து உணராக்
கொலை கற்றிடுவோர் கொடு வஞ்சகமாம்
மலை கட்டறஎன்று அருள்வாய் குகனே!

இப்பாடலில் மேலே கூறிய உண்மையைக் காணலாம். இதுவும் கந்தரனுபூதிப் பாடல்தான்.

"குகப் பெருமானே! உன்னை வந்து அடுத்து, உன் பாதத்தைப் பணிந்து வாழாதவர்கள் நன்மை தீமைகளை அறியமாட்டார்கள். அவர்கள் பிறரைத் துன்புறுத்தும்

கலை - சாத்திரங்கள். நிலை - உள்ளத்தை ஒருவழியில் நிறுத்தும் யோகநிலை.

மலை - மயக்கம்; அறியாமை; மலைவு மலையென நின்றது. கட்டு அற - பிணிம்பு அறும்படி. என்று - எப்பொழுது. குகன் - அன்பர்களின் உள்ளமாகிய குகையில் இருப்பவன்.

கொலைச் செயல்களைத்தான் கற்பவர்கள் ஆவார்கள். உன்னை உள்ளத்தில் எண்ணிப் பணியாத இவர்கள் பல வகையான சாத்திரங்களையும் கற்றால்தான் என்ன பயன்? பலவகைப்பட்ட பாடல்களைப் பாடினாலுந்தான் என்ன பயன்? உடலை உறுதி செய்வதற்கு, உள்ளத்தை ஒரு நிலையில் நிறுத்தும் யோகநிலையைக் கற்றால்தான் என்ன பயன்? ஆதலால், கொடிய வஞ்சனைகளைச் செய்வதற்குக் காரணமான - இவ்வுலக வாழ்வு மெய்யென்று நம்பும் அறியாமையாகிய பிணிப்பு - தளை - பந்தம் - அறுந்து தொலையும்படி அருள் புரிவாய்! என்றுதான் எனக்கு இவ்வருளைப் புரிவாயோ!" இதுவே மேலே காட்டிய பாடலின் பொருள்.

மேலே எடுத்துக்காட்டிய கந்தரனுபூதிப் பாடல்கள் மூன்றும், உலக வாழ்வின் உண்மையை உணர்த்தின. உலக வாழ்வின் இயல்பை அறிந்தால்தான் மக்கள் நல்வழியிலே நடப்பார்கள். மனிதத் தன்மையுடன் நடந்து கொள்ளு வார்கள் என்ற கருத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டிருப்பன. அருணகிரியாரின் அருட்பாடல்கள் இத்தகைய இயற்கை உண்மைகள் பலவற்றை எடுத்துரைக்கின்றன. அவர் பாடல்களைப் படிப்போர் உண்மைகள் பலவற்றை உணரலாம்.

17. குமரகுருபர சுவாமிகள்

குமரகுருபர சுவாமிகள் கி. பி. பதினேழாம் நூற்றாண்டிலே தமிழகத்தில் வாழ்ந்தவர். இலக்கண இலக்கியங்களிலே தேர்ச்சி பெற்றவர். இவர் பல அற்புதங்கள் நிகழ்த்தியதாக இவரைப் பற்றிய வரலாறு வழங்குகின்றது.

இவர் பிறந்து ஐந்து வயது வரையிலும் ஊமை யாகவே இருந்தார். திருச்செந்தூர் முருகன் அருளால் பேசத் தொடங்கினார். அவரால் தமிழ் அறிவு பெற்று, அவர் மேல் திருச்செந்தூர்க் கந்தர் கலிவெண்பா என்னும் நூலைப் பாடினார்.

இவர் மீனாட்சி அம்மை பிள்ளைத் தமிழ் என்னும் பிரபந்தத்தைப் பாடினார். அதை மதுரையிலே, திருமலை நாய்க்கர் முன்னிலையிலே, மீனாட்சி அம்மன் சந்நிதியிலே அரங்கேற்றினார். அப்போது மீனாட்சி அம்மை, கோயில் அர்ச்சகரின் புதல்வி உருவில் வந்து திருமலை நாயக்கர் மடியின்மீது அமர்ந்து பிள்ளைத் தமிழைக் கேட்டார்.

இவர் காசிக்குச் சென்றார். கலைமகள் அருள் வேண்டி சகலகலாவல்லி மாலை என்னும் நூலைப் பாடினார். கலைமகள் அருளால் இந்துஸ்தானி மொழியை அறிந்தார்.

காசியை ஆண்ட முஸ்லிம் அரசரிடம் சென்றார். அவர் இவரை மதிக்கவில்லை. நிற்கவைத்துப் பேசினார்.

அடுத்த நாள் இவர் சிம்மத்தின் மேல் அரசவைக்குச் சென்று தமது பெருமையை வெளிப்படுத்தினார்.

முஸ்லிம்கள் இவரைப் பல பரிசோதனைகள் செய்தனர். அவைகளில் எல்லாம் இவர் வெற்றி பெற்றார். இறுதியில் காசியை யாண்ட பாதுஷா இவரிடம் பெரு மதிப்புக் கொண்டான்.

இவ்வாறு இவரைப் பற்றி வழங்கும் கதைகள் பல. காசியிலே கேதார கட்டத்திலே சைவ மடம் ஒன்றைக் கட்டினார். முஸ்லிம் மன்னனே இம்மடம் கட்டுவதற்கு இடம் அளித்தான். அந்த மடத்திற்குக் குமாரசுவாமி மடம் என்று பெயர்.

கேதாரநாதர் கோயில் திருப்பணி இவரால் செய்யப் பட்டது. மதுரை நாயக்க மன்னர் இவருக்கு அளித்த பரிசுகளைக் கொண்டே இக் காரியங்களைச் செய்தார்.

அக்காலத்தில் தருமபுர மடத்திலே நான்காவது குருமூர்த்தியாகப் பட்டத்தில் இருந்தவர் மாசிலாமணி தேசிகர் என்பவர்; அவர் இலக்கிய இலக்கணங்களிலே வல்லவர்; சைவ சித்தாந்தத்திலும், வேதாகமங்களிலும் சிறந்த பயிற்சியுள்ளவர்; சிவானுபூதிச் செல்வர் அவரிடம் குமரகுருபரர் ஞான தீட்சை பெற்றார். குமரகுருபரரால் நிறுவப்பட்டது திருப்பனந்தாள் மடம் என்று கூறுகின்றனர்.

குமரகுருபரர் தமிழும் வடமொழியும் கற்றவர், மொழி வெறுப்பில்லாதவர், தமிழின்மேல் அளவிறந்த பற்றுள்ளவர்.

குமரகுருபரர் பெரிய காவியம் ஒன்றும் பாட வில்லை; புராணங்கூட ஒன்றையும் பாடவில்லை; அவர் பாடியிருப்பன அனைத்தும் சிற்றிலக்கியங்கள்தாம்.

அவருடைய பாடல்களிலே ஓசைநயம், பொருட் சிறப்பு, கற்பனைகள், இயற்கை நிகழ்ச்சிகள், நீதிகள் எல்லாம் அமைந்திருக்கின்றன.

முருகனைப் பற்றிக் குமரகுருபரர் பாடிய நூல்கள் இரண்டு. அவை, திருச்செந்தூர்க் கந்தர் கலிவெண்பா, வைத்தீசுவரன்கோவில் முத்துக்குமாரசுவாமி பிள்ளைத் தமிழ் என்பவை.

மதுரை மீனாட்சியம்மையைக் குறித்து மூன்று பிரபந்தங்கள் பாடியுள்ளார். அவை, மீனாட்சி அம்மை பிள்ளைத் தமிழ், மீனாட்சி அம்மை குறம், மீனாட்சி அம்மை இரட்டைமணி மாலை என்பன. மதுரைச் சொக்கநாதரைக் குறித்து மதுரைக் கலம்பகம் என்னும் நூலும் இயற்றியுள்ளார்.

திருவாரூர் தியாகேசரைப் பொருளாகக் கொண்டு திருவாரூர் நான்மணிமாலை என்னும் நூலைப் பாடியிருக்கின்றார்.

சிதம்பரத்தைக் குறித்து, சிதம்பர மும்மணிக் கோவை, சிதம்பரச் செய்யுட் கோவை, சிவகாமி அம்மை இரட்டைமணி மாலை என்ற நூல்களைப் பாடியுள்ளார்.

தமது ஞான குருவான மாசிலாமணி தேசிகரைப் போற்றிப் புகழ்ந்து பண்டார மும்மணிக் கோவை என்னும் நூலைப் பாடினார்.

காசியிலே வாழ்ந்தபோது காசிக் கலம்பகம் என்னும் நூலைப் பாடினார். இது சிவபெருமான் பெருமையைக் கூறுவது.

கலைமகளைப் போற்றி, சகலகலாவல்லி மாலை என்னும் நூலைப் பாடியிருக்கின்றார்.

நீதிநெறி விளக்கம் என்பது குமரகுருபரரால் இயற்றப்பட்ட நீதிநூல்; நூறு வெண்பாக்களைக் கொண்டது; அரிய நீதிகள் பலவற்றை உரைப்பது; இதனைத் திருக்குறளின் கருத்துச் செல்வம் என்று சொல்வார்கள்.

குமரகுருபரர் இயற்றியுள்ள பிரபந்தங்கள் பதினான்கு. அவற்றுள் நீதிநெறி விளக்கம் ஒன்றைத் தவிர மற்றவைகள் எல்லாம் பக்திச்சுவையை ஊட்டும் தோத்திரப் பாடல்கள்.

தமிழிலே, யாப்பிலக்கணத்திலே எத்தனை பாடல் வகைகள் உண்டோ, அத்தனை பாடல் வகைகளையும் பாடும் திறமை குமரகுருபரருக்கு உண்டு. இதனை அவர் இயற்றியுள்ள சிதம்பரச் செய்யுட் கோவையே உணர்த்தும். இந்நூல் செய்யுள் இலக்கணத்திற்கு இலக்கியமாகவே இயற்றப்பட்டதாகும்.

குமரகுருபரருடைய பாடல் சிறப்பையும், அவருடைய கற்பனைத் திறமையையும், அவருடைய நூல்களைப் படிப்போர் பாராட்டாமல் இருக்கமாட்டார்கள்.

18. முருகனிடம் முறையீடு

குமரகுருபரர் முதலில் பாடிய பிரபந்தம் கந்தர் கலிவெண்பா. இது திருச்செந்தூர் முருகனைப் போற்றிப் பாடிய நூல். 244 அடிகளைக் கொண்ட ஒரே செய்யுளால் ஆனது. இந்நூலில் முருகன் பெருமை, அவனது திருவிளை யாடல்கள் எல்லாம் கூறப்படுகின்றன. முருகனுக்குப் பரத்துவம் கூறப்படுகின்றது. திருமுருகாற்றுப் படையைப் போல இந் நூலையும் நாள்தோறும் பாராயணம் பண்ணுவோர் உண்டு. இந்நூலைப் பாராயணம் பண்ணுவோர் கல்வியிலே தேர்ச்சி பெறுவார்கள் என்று நம்புகின்றனர்.

இந்நூலின் இறுதியிலே, குமரகுருபரர் முருகனிடம் கல்வியையும் அருளையும் வேண்டி முடிக்கிறார். அவ் வேண்டுகோளைப் படிக்கும்போது, மனிதன் எப்படி வாழ வேண்டும்? எப்படி வாழ்கின்றவன் சிறந்த மனிதன்? - என்ற முடிவைக் காணலாம்.

"முருகப் பெருமானே! நீ எனக்கு, நான் பார்க்கும் இடமெல்லாம் நின்று காட்சியளிக்கவேண்டும். பச்சை நிறமுள்ள மயில் வாகனத்தின்மேல் வந்து காட்சி தரவேண்டும்; பன்னிரண்டு வலிய புயங்களுடன் தோன்றுக; பகைவரை அழித்து, அன்பர்களின் அச்சத்தைப் போக்கும் வேற்படையுடன் வருக; கச்சை அணிந்த இடை, சிறிய அடிகள், சிவந்த பன்னிரண்டு கைகள், கருணை காட்டும் பன்னிரண்டு விழிகள், அழகிய முகங்கள் ஆறு, கதிரொளி வீசும்படி அணிந்திருக்கின்ற ஆறு திருமுடிகள் -

இவைகளுடன் காட்சி தரவேண்டும்; நான் பார்க்கின்ற எல்லாத் திசைகளிலும் வந்து நின்று காட்சி அளிக்க வேண்டும்.

"இவ்வாறு உனது அலங்காரத் திருஉருவுடன் தோன்றி எனது துன்பங்களையெல்லாம் பொடியாக்கி அழிக்கவேண்டும்; நான் கேட்கும் வரங்களையெல்லாம் தந்தருளவேண்டும்; என் உள்ளத்தில் புகுந்து உல்லாசமாக வாழவேண்டும்; என் உள்ளத்திலிருந்து எனக்கு நீ அருள் செய்யவேண்டியவை பல உண்டு. அவைகளையும் சொல்லி விடுகின்றேன்.

"பலவிதமான கவிகளைப் பாடும் வல்லமை அளிக்க வேண்டும்; ஆசு கவி, மதுர கவி, சித்திர கவி, வித்தார கவி என்னும் நால்வகைப் பாடல்களையும் பாடும் கவித் திறமை அளிக்க வேண்டும். அட்டாவதானம் செய்யும் திறமை யையும் அருள் செய்யவேண்டும். இவற்றுடன் உனது பெருமையைப் பேசும் இயல்புள்ள பல நூல் தொகுதி களையும், பல காவியத் தொகுதிகளையும் நான் கற்றுத் தேறவேண்டும்; ஒலிக்கு அடையாளமான எழுத்தைப் பற்றிக் கூறும் எழுத்திலக்கணம், சொல் இலக்கணம், பொருள் இலக்கணம், யாப்பிலக்கணம், அணியிலக்கணம் ஆகிய ஐவகை இலக்கணங்களையும் நான் கற்க வேண்டும். இவ்வாறு கற்றுச் சிறந்த தமிழ்ப் புலமை பெரும்படி எனக்கு அருள் புரியவேண்டும்.

"புலமை மட்டும் வந்துவிட்டால் போதாது; கற்றவற்றுக்குத் தக நடந்துகொள்ளும் ஒழுக்கமும் வேண்டும். ஆதலால் என்னை நன்னெறியிலே நடக்க அருள் செய்யவேண்டும். நல்வினை, தீவினைகளால் வரும் பிறவித் துன்பத்தை நீக்கியருளவேண்டும்; காமம், வெகுளி, மயக்கம் என்று சொல்லப்படும் மூன்று பெருங் குற்றங்களும் என்னை அணுகாமல் அருள் செய்யவேண்டும்.

"தாம் என்ற மமதையை ஒழித்து, உன் பெருமை யையே ஆராய்ந்துகொண்டிருக்கின்ற பழமையான அடியார்களுடன் என்னைச் சேர்த்தருள வேண்டும்; அழியாத உயர்ந்த இன்பத்தை நான் துய்க்கும் படி - அனுபவிக்கும்படி - செய்யவேண்டும்.

"உனது அருளுக்கு இலக்காகாமல் எட்டி நிற்கும் இரக்கமற்றவனாகிய எனக்கும் உனது மெல்லிய தாமரை போன்ற பாதங்களைக் காட்டி என்னை ஆட்கொண்டருள வேண்டும்; என் கண் முன்னே நின்று காட்சியளித்து என்னை ஆண்டு அருள வேண்டுகின்றேன்."

இதுவே குமரகுருபரர் முருகனிடம் வேண்டிக் கொள்ளும் முறையீடு. இவ்வேண்டுகோளில், கல்வி, ஒழுக்கம், பக்தி மூன்றையும் அருளும்படி முருகனிடம் முறையிடுவதைக் காணலாம். குருபரர் வாழ்க்கை வரலாறு இம்மூன்றிலும் அவர் தலைசிறந்து வாழ்ந்தார் என்பதைக் காட்டுகின்றது. மேலேகாட்டிய பொருளமைந்த கந்தர் கலிவெண்பாவின் அடிகள் கீழ்வருவன :-

பச்சைமயில் வாகனமும், பன்னிரண்டு திண்தோளும்,
அச்சம் அகற்றும் அயில்வேலும் - கச்சைத்
திருஅரையும், சீறடியும், செங்கையும்,ஈ ராறு
அருள்விழியும், மாமுகங்கள் ஆறும் - விரிகிரணம்
சிந்தப் புனைந்த திருமுடிகள் ஓர் ஆறும்,
எந்தத் திசையும் எதிர்தோன்ற - வந்து,இடுக்கண்
எல்லாம் பொடிபடுத்தி, எவ்வரமும் தந்து,புகுந்து
உல்லாச மாக உளத்துஇருந்து, - பல்விதமாம்
ஆசுமுதல் நால்கவியும், அட்டாவ தானமும்,சீர்ப்
பேசும்இயல் பல்காப் பியத்தொகையும், - ஓசை
எழுத்துமுத லாம்ஐந்து இலக்கணமும் தோய்ந்து,
பழுத்த தமிழ்ப்புலமை பாலித்து, - ஒழுக்கமுடன்
இம்மைப் பிறப்பில் இருவா தனைஅகற்றி,

மும்மைப் பெருமலங்கள் மோசித்துத் - தம்மைவிடுத்து
ஆயும் பழய அடியார் உடன்கூட்டித்,
தோயும் பரலோகம் துய்ப்பித்துச் - சேய
கடியேற்கும் பூம்கமலக் கால்காட்டி ஆட்கொண்டு
அடியேற்கு முன்னின்று அருள்.

இவைகளே கந்தர் கலிவெண்பாவின் இறுதியடிகள். இவ்வடிகளில் அமைந்துள்ள பொருள் மேலே எடுத்துக் காட்டப்பட்டது.

❀ ❀ ❀

அயில் - கூர்மை. கச்சை - உடை. அரை - இடை. மா - அழகிய. ஆசுகவி - திடீரென்று நினைத்தபோது பாடும் தனிப்பாடல். மதுரகவி - இனிமையான பாட்டு. சித்திர கவி - சித்திரங்களில் எழுதும்படி எழுத்தெண்ணிப் பாடும் கவி. வித்தாரகவி - விரிவான காவியங்கள் பிரபந்தங்கள் முதலியனவற்றைப் பாடும் கவி. மோசித்து - அழித்து. முசித்து என்னும் சொல் மோசித்து என நின்றது. பரலோகம் - உயர்ந்த இன்பம். சேய - எட்டி நிற்கும்.

19. தாய்மொழிப் பற்று

விலங்குகளும் பறவைகளும் நம்மைக்காட்டிலும் வாழ்விலே வேறுபட்டவை. அவை ஈன்ற கன்றுகளும் குஞ்சுகளும் தாயின் உதவியை எப்பொழுதும் நாடுவதில்லை. தாங்கள் வளரும் வரையில்தான் தாயினிடம் அன்பு செலுத்துகின்றன.

அவையும் தங்கள் கன்றுகளும் குஞ்சுகளும், தாமே இரை தேடிக் கொள்ளும் ஆற்றலைப் பெறும் வரையிலுந் தான் ஆதரவு காட்டுகின்றன.

பால் மறந்த கன்றுகளுக்குத் தாயின் தயவு தேவை யில்லை. சிறகு முளைத்த குஞ்சுகளுக்கு அன்னையின் ஆதரவு வேண்டுவதில்லை. இந்த நிலை எய்தியவுடன் அவை வெவ்வேறாகிப் பிரிந்து விடுகின்றன.

ஆனால், மக்களுடைய வாழ்க்கை வேறு. எவ்வளவு வயது நிரம்பிய அன்னையும், தான் பெற்ற மக்களிடம் வாழ்நாள் முழுவதும் அன்பு செலுத்துகின்றாள். நரைத்து முதிர்ந்து நல்வாழ்விலே இருக்கும் மகனையும் மகளையும், 'என் கண்ணே! நான் பெற்ற செல்வமே!' என்று கொஞ்சத்தான் ஆசைப்படுகிறாள் அன்னை. தனயனுக்கொரு ஆபத்தென்றால் தாய் மனங் கலங்குகின்றாள், கண் கலங்குகின்றாள்.

'பெற்ற மனம் பித்து பிள்ளை மனம் கல்லு' என்றொரு பழமொழியுண்டு. தாயைப் போன்ற அவ் வளவு இளகிய உள்ளம் மக்களுக்கு இருப்பதில்லை என்பது உண்மைதான். தாயைத் தவிக்க விட்டு வாழும்

தான்தோன்றிகள் எவ்வளவோ பேர் உண்டு. தாயைப் புறக்கணிக்கக் கூடாது என்பதற்காகவே அன்னையைப் போற்றுக! தெய்வமாகப் போற்றுக! என்று முன்னோர்கள் இளமையிலேயே போதித்து வந்தனர். 'தாயில் சிறந்ததொரு கோயிலும் இல்லை' என்று கூறியது இதற்காகத்தான்.

எவ்வளவு கல்மனம் படைத்தவர்களாயிருந்தாலும், தாயைப் போற்றிப் பாதுகாக்காதவர்களாயிருந்தாலும், தாய்க்கொரு துன்பம் நேர்ந்துவிட்டது என்றால், அவர்கள் நெஞ்சம் நெகிழாமல் இருப்பதில்லை. 'தான் ஆடா விட்டாலும் தன் சரீரம் ஆடும்' என்பார்களே, அது மறக்கமுடியாத உண்மை. தாயின் துயர் கேட்டுக் கண் கலங்கித் தவிப்படையாதவர்கள் யாரும் இல்லை. இளமையிலேயே தனது வாழ்வுக்காகத் தாய் செய்த தியாகத்தை எண்ணிப் பார்த்தால் உள்ளம் உருகத்தான் செய்யும்.

இந்த உண்மை தாய்மொழிக்கும் பொருந்தும். இளம் பருவத்தில் தாய்மொழியிலே போதிக்கப்படும் நல்லுரைகள் நமது உள்ளத்தை விட்டு மறைந்துவிடுவதில்லை. நமது பண்பு பெருகுவதற்கு அந்த அறிவுரைகளே ஊன்றுகோல் போல் கைகொடுத்து உதவுகின்றன.

மற்றவர்களைக் காட்டிலும் இந்த உண்மையை இறைவன் அடியார்கள் என்பவர்கள் நன்றாக உணர்ந் திருந்தனர். ஆண்டவன்பால் அன்புள்ளவர்கள் தங்கள் தாய் மொழியிலே அன்புப் பாடல்களைப் பாடும்போது தான் நெஞ்சம் நெக்குருகி நிற்கின்றனர்; நெஞ்சம் கனிந்து கண்ணீர்விட்டு நிற்கின்றனர். எவ்வளவு பொருள் நிறைந்த இனிய பாடலாயிருந்தாலும், பொருள் தெரியாத - தெரிந்துகொள்ள முடியாத - வேற்று மொழிப் பாடலால் இவ்வாறு நெஞ்சம் இளகுவதில்லை. பக்தி யுள்ளவர்கள்

அனைவரும் இந்த உண்மையை அனுபவத்தில் அறிவார்கள்.

தமிழகத்திலே வாழ்ந்தவர் தியாகையர். ஆனால் அவர் தாய்மொழி தெலுங்கு. அவர் இராமனைப் பணிந்து பாடியவை அனைத்தும் தெலுங்கில்தான். அவர் தம் தாய்மொழியில் பாடியிருப்பதால்தான் அவர் கீர்த்தனங் களில் அன்பு - பக்தி - சொட்டுகின்றது. இவ்வுண்மை நினைவுகூரத் தக்கது.

தமிழ் நாட்டு அறிஞர்கள் - அன்பர்கள் - அடியார் கள் - அனைவரும், தாய்மொழியை அன்னையைப்போலவே போற்றினர், வாழ்த்தினர், வணங்கினர். அன்னையைக் காட்டிலும் ஒருபடி மேலாகவே உயர்த்திப் பேசினார்கள் என்றும் சொல்லிவிடலாம். தாய்மொழியை இறைவ னாகவே, இறைவியாகவே எண்ணிப் போற்றினார்கள். தாய்மொழியை இறைவனாகவும், இறைவியாகவும் போற்றினார்கள் என்று கூறுவதைவிடத் தாய்மொழியின் வடிவமாகவும், அதன் சுவையாகவும், பயனாகவும் இறைவனையும், இறைவியையும் எண்ணினார்கள் என்றே கூறிவிடலாம். இவ்வளவு அன்பும், ஆதரவும் தாய் மொழியின் மேல் கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்த உண்மையை விளக்கும் பாடல்கள் பல உண்டு. தமிழர்கள் - தமிழ்நாட்டுப் புலவர்கள் - தமிழ் நாட்டிலே தோன்றிய அடியார்கள் - தமிழ்மொழியிலே கொண் டிருந்த அன்புக்கு எல்லையில்லை. இவ்வளவுக்குத் தாய் மொழியிலே பற்றுள்ளவர்கள் வேறு எந்த மொழியாளர் களிலும் இல்லையென்றே துணிந்து சொல்லிவிடலாம். இதற்கு உதாரணமாக ஒரு செய்யுளைப் பார்ப்போம்.

தொடுக்கும் கடவுள் பழம்பாடல்
தொடையின் பயனே! நறைபழுத்த
துறைத்தீம் தமிழின் ஒழுகுநறும்
சுவையே! அகந்தைக் கிழங்கைஅகழ்ந்து
எடுக்கும் தொழும்பர் உளக்கோயிற்கு
ஏற்றும் விளக்கே! வளர்சிமைய
இமயப் பொறுப்பில் விளையாடும்
இளம்மென் பிடியே! எறிதரங்கம்
உடுக்கும் புவனம் கடந்துநின்ற
ஒருவன், திருவுள்ளத் தில்அழகு
ஒழுக, எழுதிப் பார்த்திருக்கும்
உயிர் ஓவியமே! மதுகரம்,வாய்
மடுக்கும் குழற்காடு ஏந்தும்,இள
வஞ்சிக் கொடியே வருகவே!
மலையத் துவசன் பெற்றபெரு
வாழ்வே! வருக! வருகவே!

இது மீனாட்சியம்மை பிள்ளைத் தமிழ் என்னும் பிரபந்தத்தில் உள்ள ஒரு செய்யுள். இச் செந்தமிழ்ச் செய்யுளை எத்தனை தரம் படித்தாலும், பாடினாலும் நம் உள்ளம் சலிப்படைவதில்லை. தமிழ்தாயின்பால் அன்பும் ஆர்வமும் அளவின்றிப் பெருகி வளர்கின்றது. இச் செய்யுளால் மீனாட்சி அம்மையின்பால் பிறக்கும் அன்பைவிட, தமிழ்த்தாயிடம் பிறக்கும் அன்புதான் அதிகம். நம் உள்ளமெல்லாம் தமிழ்த்தேன் நிரம்பி, நம் உணர்ச்சியே தமிழ் மயமாகிவிடுகின்றது.

இச்செய்யுளை இயற்றிய - அல்ல, பாடிய - புலவர் குமர குருபரர். இவர் தென்பாண்டி நாட்டினர். இவரால்

தொடையின் - மாலையின். நறைபழுத்த - தேன் நிறைந்த. துறை - அகப்பொருள் துறை. அகந்தை - ஆணவம். தொழும்பர் - தொண்டர்கள். சிமையம் - சிகரங்கள். எறி தரங்கம் - வீசுகின்ற அலைகளையுடைய கடல். மதுகரம் - வண்டு.

தான் திருப்பனந்தாள் மடம் தோன்றியது. இவர்தான் தில்லியிலே வாழ்ந்த பாதுஷாவைத் தமிழின் அருமையை உணரச் செய்து, காசியிலே தமிழ்மணங் கமழும் சைவ மடத்தை நிறுவினார். இந்துஸ்தானியும் தெரிந்தவர்.

இவர் வணங்கிப் போற்றிய இறைவியை - மீனாட்சியம்மையைத் தமிழின் இனிமையாகவே காண்கிறார். தனது புலமைக்கும், தூய்மைக்கும், பண்புக்கும் காரணமான தாய்மொழியை எவ்வளவு அருமையாகப் போற்றுகிறார் என்பதற்கு இந்த ஒரு செய்யுளே போதுமான எடுத்துக் காட்டாகும். இச்செய்யுளின் பொருளை உணர்ந்தால் தமிழ்தான் தமிழர் உயிர் என்பதை மறவோம்.

"தொடுத்துக் கூறுகின்ற தெய்வத்தன்மையுள்ள பழய செந்தமிழ்ப் பாடல் மாலையின் பயனே! தேன் மிகுந்திருக்கின்ற, பல துறைகளைப் பற்றியும் உரைக்கினற் இனிய தமிழ்ச் செய்யுட்களிலே வடிகின்ற நல்ல சுவையே! யான் எனும் அகங்காரமாகிய கிழங்கைக் கல்லி எடுத்தெறிகின்ற தொண்டர்களின் உள்ளமாகிய கோயிலிலே ஏற்றியிருக்கும் அணையா விளக்கே! வளர்ந்த சிகரத்தையுடைய இமய மலையிலே விளையாடுகின்ற இளைய மெல்லிய பெண் யானைக் கன்றே! அலை வீசுகின்ற கடலாற் சூழ்ந்த இவ்வுலகத்தைத் தாண்டி நிற்கும், ஒப்பற்ற சிவபெருமான் தனது உள்ளத்திலே அழகு நிரம்ப எழுதி வைத்துப் பார்த்திருக்கின்ற உயிருள்ள சித்திரமே! வண்டுகள் பொருந்தி, வாயாரத் தேனை உண்ணுகின்ற மலர்கள் நிறைந்த கூந்தற் காட்டைத் தாங்கிக்கொண்டிருக்கின்ற முற்றாத வஞ்சிக் கொடியே! வருக! மலயத்துவசன் என்னும் பாண்டிய மன்னன் பெற்றெடுத்த பெரிய செல்வமே! வருக வருகவே!

இதுவே இச்செய்யுளில் அமைந்திருக்கும் பொருள். குமரகுருபரர் கற்பனையிலே பிறந்ததுதான், உயிரோவியம் என்னும் சொல். இந்தச் சொல்லை இன்று பொன்போல் போற்றுவதைக் காண்கிறோம்.

பழம்பாடல்களின் தெய்வீகத் தன்மையை இச் செய்யுள் விளக்கி நிற்கின்றது. தமிழின் சுவையை - பெருமையை - அழகை - விளக்குவதிலே இச் செய்யுளுக்கு நிகர் இதுவேதான்.

பழந்தமிழர்கள் தங்கள் ஆருயிர் அன்னை மொழியை எவ்வளவு அருமையாகப் போற்றினார்கள் என்பதற்கு இதைவிட வேறு சான்று என்னதான் வேண்டும்?

❀ ❀ ❀

20. பொதிய மலைக் காட்சி

குறம் என்பது ஒருவகை நூல். இத்தகைய நூல் பிற்காலத்தில் எழுந்தது. பிற்காலத்திலும் புதிதாகத் திடீரென்று கிளம்பிவிடவில்லை; தமிழரின் பண்டைக் காலப் பண்பாட்டை ஒட்டிப் பிறந்ததேயாகும்.

குறவர்கள் குறிஞ்சி நில மக்கள்; மலைநிலத்தில் வாழ்வோர். அவர்களிடம் குறி சொல்லும் வழக்கம் உண்டு. தாய், தன் மகளிடம் ஏதேனும் வேறுபாட்டைக் கண்டால் குறத்தியை அழைத்துக் குறி கேட்பாள்; மகளின் வேறுபாட்டுக்குக் காரணம் என்ன என்பதைக் கேட்டறிவாள். குறத்தியும் முறத்திலே நெல்லை வைத்து எண்ணிக் குறி சொல்லுவாள். இச்செய்தி பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலே காணப்படுகின்றது. இச்செய்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டு பிறந்ததுதான் குறம் என்னும் நூல்.

குறத்திலே சிறந்தது மீனாட்சியம்மை குறம். உருவிலே சிறியது மீனாட்சியம்மை குறம். குறைந்த பாடல்களைக் கொண்டது. இதுவே முதலில் தோன்றிய குறம் என்று கூடச் சொல்லிவிடலாம். குற்றாலக் குறவஞ்சி என்பது உருவிலே பெரியது. மீனாட்சியம்மை குறத்தைவிட அதிலே பாடல்கள் மிகுதி. சந்தப் பாடல்கள் அதிகம். மீனாட்சியம்மை குறமும், குற்றாலக் குறவஞ்சியும் செந்தமிழ் வளம் நிறைந்த நூல்கள்.

ஆயினும் இரண்டையும் சீர்தூக்கினால் மீனாட்சி யம்மை குறம் பழந்தமிழ் வளத்திலே ஒரு படி உயரத்தான்

நிற்கும். மீனாட்சியம்மை குறத்தில் கதைப்போக்கு இல்லை; குற்றாலக் குறவஞ்சி கதைப்போக்கில் அமைந்திருக்கின்றது. குமரகுருபர முனிவர் மீனாட்சியம்மை குறத்தின் ஆசிரியர்; திரிகூட ராஜப்பக் கவிராயர் குற்றாலக் குறவஞ்சியின் ஆசிரியர்.

பொதிய மலைக் குறத்தி ஒருத்தி மதுரைக்கு வருகின்றாள். மீனாட்சியம்மையின் கையைப் பார்த்து குறி சொல்லுகின்றாள், இதுதான் மீனாட்சியம்மை குறத்தின் அமைப்பு.

இதிலே குறி சொல்லும் குறத்தி தன் பிறந்தகமாகிய பொதிய மலையைப் புகழ்ந்து பேசும் பகுதி மிகவும் அழகாக அமைந்துள்ளது. அது, பாண்டி நாட்டின் பெருமையையும், பொதிய மலையின் சிறப்பையும், தமிழின் அருமையையும் விளக்கும் சித்திரங்களாகக் காட்சியளிக் கின்றன. பொதிய மலையின் சிறப்பைக் கூறும் பாடலைக் காண்போம்.

திங்கள்முடி சூடும்மலை;
    தென்றல்விளை யாடும்மலை;
தங்குபுயல் சூழும்மலை;
    தமிழ்முனிவன் வாழும்மலை;
அங்கையற்கண் அம்மைதிரு
    அருள்சுரந்து பொழிவது எனப்
பொங்குஅருவி தூங்கும்மலை;
    பொதிய மலை என்மலையே.

குறத்தி தான் வாழும் பொதிய மலையைப் பற்றிச் சொல்வதாகக் குமரகுருபரர் இவ்வாறு பாடுகின்றார். இச் செய்யுளின் பொருள் எளிதானது. இனிய செய்யுள்.

"சந்திரனைத் தன் உச்சியிலே சூடிக் கொண்டிருக்கின்ற உயர்ந்த மலை; தென்றற் காற்று மகிழ்ந்து விளையாடிக்

கொண்டிருக்கின்ற மலை; அம் மலையிலே குடியிருக்கின்ற மேகங்கள் சஞ்சரித்துக் கொண்டேயிருக்கின்ற மலை; தமிழ் முனிவராகிய அகத்தியர் வாழ்கின்ற மலை; அந்த மலையிலே அருவி நீர் வற்றாமல் ஓடுகின்றது; அது மீனாட்சியம்மையின் திருவருள் எப்படி வற்றாமல் சுரந்து பெருகுமோ அதுபோலப் பெருகி ஓடிக்கொண்டேயிருக்கின்றது. இத்தகைய பொதிய மலைதான் என்னுடைய மலையாகும்."

இதுதான் பொதிய மலையின் சிறப்பு. இந்தப் பாட்டிலே பொதிய மலையின் உயர்வு, அதில் உள்ள இனிமை, அந்த மலைக்குள்ள பெருமை, அந்த மலையின் இயற்கைச் சிறப்பு எல்லாம் எடுத்துக்காட்டப்பட்டன.

'திங்கள் முடிசூடும் மலை' என்பதும், 'தங்கு புயல் சூழும் மலை' என்பதும் மலையின் உயர்ச்சியைக் குறித்தன. 'தென்றல் விளையாடும் மலை' என்பது மலையிலுள்ள இனிமையைக் குறித்தது. 'தமிழ் முனிவன் வாழும் மலை' மலைக்குள்ள சிறப்பைச் சுட்டிற்று, அருவிக்கு அங்கையற்கண் அம்மையின் அருளை உவமையாகக் காட்டப்பட்டது. இதன் மூலம் இறைவியின் வற்றாத பேரருள் விளக்கப் பட்டது.

மீனாட்சி என்பதற்கு மீன் போன்ற கண்ணுடையவள் என்பது பொருள். இதைத் தூய தமிழ்ச் சொல்லால் அம்கயல்கண் என்று குறித்திருப்பது வியக்கத் தக்கது! அம் கயல் கண் : அழகிய மீன் போன்ற கண்.

தமிழ் வளர்த்த அகத்திய முனிவர் வாழ்வதும் மலைக்கொரு பெருமையாகக் குறிக்கப்பட்டதும் குறிப்பிடத்தக்கது. இதற்கு அடுத்த பாட்டும் பொதிய மலையின் சிறப்பைக் குறிப்பிடுகின்றன. மேலே காட்டிய பாட்டைப் போலவே கீழ்வரும் பாட்டும் சந்தமும் பொருளும் அமைந்த பாட்டு.

கன்னம் பெய்து உறங்குகொலைக்
களிறு கிடந்து பிளிறுமலை;
தென் அம் தமிழும் பசும்குழவித்
தென்றல் கொழுந்தும் திளைக்கும்மலை;
அன்னம் பயிலும் பொழில்கூடல்
அறம்அம் கூந்தல் பிடி ஆள்
பொன்அம் குடுமித் தடம்சாரல்
பொதிய மலைஎன் மலைஅம்மே.

இந்தப் பாட்டும் மலையின் சிறப்பைச் சொல்லுகிறது. தென்றலும் தமிழும் அம் மலையிலே பொருந்தியிருப்பது, அம்மலையிலே விளையாடிக் கொண்டிருப்பது - இது அதற்கொரு பெருமை. இதைப் போன்ற மற்றொரு சிறந்த பெருமை, அந்தப் பொதிய மலை மீனாட்சி அம்மையின் ஆட்சிக்கு உட்பட்டிருந்ததாகும். தென்றல், தமிழ், மீனாட்சியம்மையின் ஆட்சி - இவற்றால் பொதிய மலை சிறப்படைந்தது, பெருமை பெற்றது. இக்கருத்தை இச் செய்யுளிலே காண்கிறோம். செய்யுளின் பொருள் முழுவதையும் காண்போம்.

"காதின் வழியே மத நீரை ஊற்றிக் கொண்டிருக்கின்ற கொலை செய்யுந் தன்மையுள்ள ஆண் யானைகள் சில சமயங்களில் படுத்துக் கிடந்து உறங்குகின்றன. சில சமயங்களில் உறக்கம் வராமல் பிளிறுகின்றன. யானைகள் வாழும் இத்தகைய பெரிய காடு நிறைந்த மலை."

"மிக அழகும் இனிமையும் பொருந்திய தமிழும், இளங் குழந்தையாகிய தென்றற் கொழுந்தும் சேர்ந்து விளையாடிக் கொண்டிருக்கின்ற இனிமை நிறைந்த மலை."

"அன்னப் பறவைகள் வாழ்கின்ற நீர்நிலைகள் அமைந்த சோலைகளோடு கூடிய மதுரை நகரத்தையாண்டவள் அங்கயற்கண் அம்மை. கருமையான அழகிய

கூந்தலையுடைய பெண் யானை போன்றவள் அந்த அம்மையார். அவரால் ஆளப்பட்டது அந்தப் பொதிய மலை."

"அந்த மலை அழகான உச்சியை உடையது. பரந்த பக்கங்களை உடையது. இத்தகைய பொதிய மலைதான் நான் வாழுகின்ற மலை."

இந்த இரண்டு பாடல்களும், குறத்தி, தன்னுடைய இருப்பிடமாகிய பொதிய மலையைப் புகழ்ந்து சொல்லியது. யாரும் தன் தாயகத்தைக் குறைத்துப் பேச மாட்டார்கள். அதைப் புகழ்ந்துதான் பேசுவார்கள்.

தன் தாயகம், வறுமைக்கு எடுத்துக்காட்டாக இருக்கலாம்; கொடுமைக்கு உறைவிடமாக இருக்கலாம். இருப்பினும் அதைப்பற்றிப் பிறர் இழித்துப் பேச இடந் தரமாட்டார்கள். தன் தாயகத்திலே எல்லாச் செல்வமும் அமைந்திருந்தால் அதைப்பற்றிப் பெருமையடைவதைக் குறித்துக் கேட்கவா வேண்டும்?

பொதிய மலை, இயற்கையிலேயே வளம் நிறைந்தது. பொருள் வளம் மட்டும் அன்று, அருள் வளமும் நிரம்பியது. அந்தப் பொதியத்தைத் தாயகமாகக் கொண்ட குறத்தி அதைத் புகழ்ந்து பேசுவதைப் பற்றிச் சொல்லவா வேண்டும்?

பெண்கள் பிறந்தகத்தின் பெருமை பேசுவதிலே தவற மாட்டார்கள். இது அவர்கள் இயற்கை. இயற்கையை ஒட்டியும் இப் பாடல்கள் அமைந்திருக்கின்றன.

21. விருந்தோம்பல்

நாகரிகம் பெற்ற மக்கள் நண்பர்களை உபசரிப்பதில் வியப்பில்லை. விருந்தினரை வரவேற்பதில் புதுமையில்லை. நண்பர்களுடனும் விருந்தினர்களுடனும் ஒன்றுபட்டுப் பழகுவது நாகரிக முறை என்று கருதுகின்றனர்.

பண்டைக்கால மக்கள் நாகரிகம் அற்றவர்கள்; விஞ்ஞான முறை தெரியாதவர்கள்; சுகாதாரத்தை அறியாதவர்கள்; மலைகளிலும் காடுகளிலும் வாழ்ந்து வந்தவர்கள்; இப்பொழுது இருப்பது போன்ற வீடு வாசல்களை அமைத்துக்கொண்டு வாழத் தெரியாதவர்கள்; ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முந்திய மக்கள் இப்படித்தான் வாழ்ந்து வந்தனர். மக்கள் வாழ்க்கையைப் பற்றிப் பழய வரலாறும் இந்த உண்மையை ஒப்புக் கொள்ளுகின்றது. பழய இலக்கியங்களிலும் இந்த உண்மையைக் காண்கின்றோம்.

எல்லா நாடுகளிலும் மக்கள் ஆரம்ப காலத்தில் - நாகரிகம் வளராத காலத்தில் - இந்த நிலையில்தான் வாழ்ந்து வந்தனர்.

பழந்தமிழ் இலக்கியங்களிலே தமிழ்நாட்டு மக்களின் நாகரிகத்தைக் காணலாம். பண்டைக்காலத் தமிழ் மக்களிடம் இன்று இருப்பதுபோன்ற சாதியின் பேரால் வேற்றுமைகள் இல்லை. நிலப் பிரிவுகள் காரணமாக வேறு வேறு பெயர் பெற்றிருந்தார்களே அன்றி அவர்களிடம் உயர்வு தாழ்வு இருந்ததாகக்கூடச் சொல்ல முடியாது.

முல்லை நில மக்கள், மருத நில மக்கள், குறிஞ்சி நில மக்கள், நெய்தல் நில மக்கள், பாலை நில மக்கள் என்ற ஐவகைப் பிரிவுதான் அவர்களிடம் இருந்தது. இந்த ஐந்து நிலத்தில் வாழ்ந்த மக்களும், அந்தந்த நிலத்துக்கேற்ற தொழில்களைச் செய்து வந்தனர். இவர்களிலே மருத நில மக்கள்தான் நாகரிகம் வளர்வதற்குக் காரணமாக இருந்தவர்கள் என்பது வரலாறு கண்ட உண்மையாகும். அந்த ஆராய்ச்சி இப்பொழுது வேண்டாம்.

இன்றுள்ள நாகரிகத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்கவும் முடியாத ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன் வாழ்ந்த அந்த மக்களின் பண்பாடு எப்படி இருந்தது என்பதைக் காணும்போது நமக்கு வியப்பு உண்டாகின்றது.

ஒவ்வொரு நிலத்து மக்களுக்கும் தெய்வம் உண்டு. அவர்கள் அத் தெய்வங்களை வணங்கி வழிபட்டனர். இன்றுள்ள தத்துவ ஞானிகள் கருதுவதுபோல், அக்கால மக்கள் மறுமைப் பயன் வேண்டித் தெய்வங்களை வழிபட வில்லை; மோட்சத்தை விரும்பி - தன் ஆன்மசாந்தியை மட்டும் நாடித் தெய்வத்தை வணங்கவில்லை. தங்கள் வாழ்க்கையின்பத்தைக் கருதியே தெய்வத்தை வணங்கினர்; தங்கள் மக்கள் வளம் பெற்று வாழவேண்டும்; தாங்கள் வாழும் இடத்தில் மழை பெய்யவேண்டும்; செல்வம் சுரக்கவேண்டும்; பஞ்சம், பட்டினி, பிணியில்லாமல் வாழ வேண்டும் என்றே அவர்கள் தெய்வங்களை வழிபட்டனர். பண்டைத் தமிழ் இலக்கியங்களிலே இந்த உண்மையைக் காணலாம்.

இன்றுள்ள நாகரிகம் அக்காலத்து மக்களிடம் இல்லைதான்; ஆயினும் அவர்கள் குதூகலமாக வாழ்ந்தார்கள்; நோய்நொடியின்றி வாழ்ந்தார்கள்; பட்டினி பசியின்றி வாழ்ந்தார்கள்; தம்மிடம் வந்தோரை உபசரிக்கும் உயர்ந்த பண்புடன் வாழ்ந்தார்கள். இத்தகைய

பண்பாடு பண்டைத் தமிழ் மக்களிடம் குடிகொண்டு இருந்தது. இந்த உண்மையைக் குமரகுருபர சுவாமிகள் ஒரு செய்யுளிலே அமைத்துப் பாடி இருக்கின்றார். பண்டைத் தமிழர் நாகரிக வரலாற்றை அப்படியே சுருக்கமாகச் சொல்லி இருக்கிறார்.

கொழுங்கொடியின் விழுந்தவள்ளிக்
கிழங்குகல்லி எடுப்போம்;
குறிஞ்சிமலர் தெரிந்து, முல்லைக்
கொடியில்வைத்துத் தொடுப்போம்;
பழம்பிழிந்த கொழும்சாறும்
தேறலும்வாய் மடுப்போம்;
பசுந்தழையும் மரவுரியும்
இசைந்திடவே உடுப்போம்;
செழுந்தினையும் நறுந்தேனும்
விருந்துஅருந்தக் கொடுப்போம்;
சினவேங்கைப் புலித்தோலின்
பாயலில்கண் படுப்போம்;
எழுந்துகயல் கணிகாலில்
விழுந்துவினை கெடுப்போம்!
எங்கள்குறக் குடிக்கு அடுத்த
இயல்புஇது காண் அம்மே!

என்பதே அச்செய்யுள். இதில் குறக் குடியினரின் வாழ்க்கைப் படம் காணப்படுகின்றது. குன்றத்தில் வாழ்கின்றவர்கள் குறவர்கள்; மலைச் சாதியினர். நாட்டு வாழ்க்கை அவர்களிடம் இல்லை. மலைவாழ்க்கைத்தான் அவர்களுடைய வாழ்க்கை. அந்த மக்களின் வாழ்க்கை எவ்வளவு சிறப்புடன் அமைந்திருந்தது என்பதை இச் செய்யுளால் காணலாம்.

"நல்ல சிறந்த கொடியின்கீழ் நிலத்தில் விடப்பட்டிருக்கும் சர்க்கரைவள்ளிக் கிழங்குகளைத் தோண்டி

யெடுப்போம்; குறிஞ்சிப் பூக்களைப் பறிப்போம்; முல்லை மலர்களையும் சேர்த்து முல்லைக் கொடியிலே வைத்துத் தொடுப்போம். இவை எங்கள் விளையாட்டும், தொழிலும் ஆகும்.

"மா, பலா முதலிய பழங்களைப் பறித்து அவைகளின் சாற்றைப் பிழிவோம். தேனும் தேடி எடுத்து வைத்திருப் போம். இந்தப் பழச் சாற்றையும் தேனையும் அருந்துவோம்.

"பசுந் தழைகளை வைத்துத் தொடுத்த ஆடைகளை அணிவோம்; மர உரிகளையும் ஆடைகளாக அணிவோம்; இவைதான் நாங்கள் அணியும் ஆடைகள்.

"விருந்தினர்கள் வந்தால் அவர்களை வரவேற்போம். நல்ல தினைமாவையும், இனிய தேனையும் அவர்கள் உண்ணும்படி கொடுப்போம். நாங்கள் எவ்வளவு ஏழ்மை வாழ்வு நடத்தினாலும் விருந்தினரைப் புறக்கணிக்க மாட்டோம்.

"எங்களுக்குப் படுக்கை புலித்தோல்தான். கோபம் உள்ள வேங்கையை வேட்டையிலே கொல்லுவோம். அதன் தோலைப் படுக்கைக்குப் பயன்படுத்திக்கொள்ளுவோம்.

"விடியற்காலத்தில் எழுந்ததும் முதல் வேலையாக மீனாட்சி அம்மையின் பாதங்களிலே விழுந்து வணங்கு வோம். எங்கள் தீவினையை ஒழிப்போம்.

"எங்கள் குறக் குடிக்கு ஏற்ற தன்மை இதுவாகும்."

குறவர்களின் தெய்வம் - மலைநில மக்களின் தெய்வம் - குறிஞ்சி நிலத் தெய்வம் - முருகன் என்பதே இலக்கணம். ஆனால், இப் பாடலில், குறவர்கள் மீனாட்சியம்மையை வணங்குவதாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. இப்பாடல், 'மீனாட்சி அம்மை குறம்' என்ற நூலில்

உள்ளது. மீனாட்சி அம்மையைப் பாடுவதற்காகவே - துதிப்பதற்காகவே - போற்றுவதற்காகவே - எழுந்த நூல். ஆதலால், முருகனை வைக்க வேண்டிய இடத்தில் மீனாட்சி அம்மையை வைத்துப் பாடினார் ஆசிரியர்.

மீனாட்சி அம்மை என்பதற்குத் தமிழ்ச் சொல் அங்கயற்கண் அம்மை என்பது.

பண்டைத் தமிழ் மக்களிடம் தெய்வ வணக்கமும் இருந்தது; விருந்தினரைப் போற்றும் வழக்கமும் இருந்தது என்பதை இப் பாடல் காட்டுகின்றது.

மீனாட்சி அம்மை குறம் ஏறக்குறைய நானூறு ஆண்டுகளுக்கு முன் எழுந்த நூல்தான்; ஆயினும் அதிலே பழந் தமிழர் பண்பாட்டைக் காணுகிறோம். தமிழின் பெருமைக்கும், தமிழ்ப் புலவர்களின் தன்மைக்கும் இப் பாடல் ஒரு எடுத்துக்காட்டாக நிற்கின்றது.

சிறந்த தமிழ்ப் புலவர்கள், பழந் தமிழர் பண்பாட்டை மறந்துவிடுவதில்லை; சமயம் நேரும்போதெல்லாம் அப் பண்பாட்டை வைத்துப் பாடிவிடுவார்கள்; தாங்கள் பாடும் பாடல்களிலும், எழுதும் நூல்களிலும், பழந் தமிழர் சிறப்பை அமைத்துப் பாடுவதும், எழுதுவதும் அவர்கள் பண்பு. இது தமிழர்களின் வழிவழிப் பண்பாகும். இது பாராட்டப்பட்ட சிறந்த பண்பு என்பதில் ஐயம் இல்லை. இதனால்தான், மறைந்துபோன பழந் தமிழர்களைப் பற்றி நாம் தெரிந்து கொள்ள முடிகின்றது.

22. தெய்வம் போற்றிய தமிழ்

உலகத்திலே தாய்மொழியைத் தெய்வமாகப் போற்றியவர்களிலே தலைசிறந்தவர்கள் தமிழர்கள். தாய் மொழிப் பற்றிலே, தமிழர்க்கு நிகராக வேறு யாரையும் சொல்ல முடியாது.

தமிழர்கள், தமிழின்மேல் கொண்ட அன்பு - பக்தி - பற்று காரணமாகத் தமிழையே தாயெனப் போற்றினர்; தெய்வம் என வாழ்த்தினர்; தெய்வம் ஈன்ற தமிழ் என வாழ்த்தினர்; தெய்வத் தன்மை பொருந்தியது என்று கொண்டாடினர். தமிழின் இன்பத்தை நுகரவே, தெய்வங்கள் எல்லாம் மக்கள் உருவில் வந்தன என்று கூறினர்; பாடினர்; ஆடினர்; மகிழ்ந்து கொண்டாடினர்.

இவ்வுண்மையை விளக்கப் பல பாடல்கள் உண்டு. பிற்காலத்துப் புலவர்களிலே குமரகுருபரர் என்னும் புலவர் தமிழின் தெய்வத் தன்மையைப் பல பாடல்களில் விளக்கிப் பாடியிருக்கின்றார். அவருடைய நூல்களிலே மதுரைக் கலம்பகம் என்னும் பிரபந்தம் சிறந்ததொரு நூல். அதில் உள்ள பாடல்களில் ஒன்றைக் காண்போம். தமிழின் சிறப்பையும் தெய்வத் தன்மையையும் விளக்கும் பாடல் அது.

திருவிளையாடல் புராணக் கதையை மூலமாக - அடிப்படையாக வைத்துக்கொண்டு செய்த - பாடிய - கற்பனைப் பாடல் அதுவாகும். கருத்திலும், கதையிலும், கற்பனையிலும் அப் பாடலில் இனிமை விளையாடு

கின்றது; தமிழின் சிறப்பு ஒளிவிட்டுத் தவழ்கின்றது. குமரகுருபரர் தமிழின்பால் எவ்வளவு அன்பு கொண்டிருந்தார் என்பதையும் விளக்குகிறது அப் பாடல். முதலில் அப் பாடலைக் காண்போம். அதன்பின் அதன் பொருளைச் சுவைத்து இன்புறுவோம்.

தமரநீர்ப் புவனம் முழுதுஒருங்கு ஈன்றாள்
தடாதகா தேவிஎன்று ஒருபேர்
தரிக்கவந் ததுவும், தனிமுதல் ஒருநீ
சவுந்தரமாறன்ஆ னதுவும்,

குமரவேள் வழுதி உக்கிரன் எனப்பேர்
கொண்டதும் தண்தமிழ் மதுரம்
கூட்டுண எழுந்த வேட்கையால் எனில்இக்
கொழிதமிழ்ப் பெருமையார் அறிவார்

பமரம்யாழ் மிழற்ற நறவுகொப் பளிக்கும்
பனிமலர்க் குழலியர், பளிக்குப்
பால்நிலா முன்றில் தூநிலா முத்தின்
பந்தரில் கண்இமை ஆடாது

அமரர்நா டியரோடு அம்மனை ஆட,
ஐயம்நுண் நுசுப்புஅுள வலஎன்று
அமரரும் மருளும் தெளிதமிழ்க் கூடல்
அடல்அரா அலங்கல்வே ணியனே!

“சிவபெருமானே! பார்வதிதேவி, தடாதகா தேவி என்ற பெயருடன் பாண்டிய குலத்திலே மதுரையிலே பிறந்தாள்! நீ சவுந்தர பாண்டியன் என்னும் பெயருடன்

தமரம் - ஒலி. சவுந்திர மாறன் - சவுந்தர பாண்டியன். வழுதி உக்கிரன் - உக்கிர பாண்டியன். கொழிதமிழ் - எப்பொருளும் நிரம்பிய தமிழ். பமரம் - வண்டுகள். நறவு - தேன். தூநிலா - தூய நிலவு. அமரர் நாடியர் - தேவலோகப் பெண்கள். நுசுப்பு - இடுப்பு. மருளும் - அஞ்சும். அடல் அரா - கொல்லுந் தன்மையுள்ள பாம்பு.

பிறந்தாய்! முருகன், உக்கிர குமாரன் என்ற பெயருடன் பிறந்தான்! மதுரையில் வளரும் தமிழின்பத்தைச் சுவைக்கத்தான் நீங்கள் இப்படிப் பிறந்தீர்கள். ஆதலால், தமிழின் பெருமையை அளவிட முடியாது!"

இக்கருத்தையே இப்பாடல் அழகாக எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

இப்பாடலில் மதுரையின் செல்வச் சிறப்பும், தமிழின் பெருமையும் கூறப்படுகின்றன. 'பமரம் யாழ் மிழற்ற' என்பது தொடங்கிப் பின்னுள்ள அடிகளின் பொருளை முதலில் கண்டு அதன்பின் மேல் உள்ள வரிகளுக்குப் பொருள் காணவேண்டும். அப்பொழுதுதான் எளிதில் பொருள் விளங்கும். இப் பாடலின் பொருள் கீழ்வருவது :-

"வண்டுகள் யாழ்போலப் பாடுவதனால் தேன் உமிழ் கின்ற குளிர்ந்த மலர்களைத் தலைமயிரிலே பெண்கள் அணிந்திருக்கின்றனர். அவர்கள் பளிங்கால் கட்டப்பட்ட பால்போல் நிலவெரிக்கும் மேல்மாடியிலே முத்துப் பந்தரின் கீழே அம்மானையாடுகின்றனர். அவர்கள் தேவ மாதர்களுடன் சேர்ந்து அம்மானை ஆடுகின்றனர். அம்மானை ஆடும்போது, உண்டோ இல்லையோ என்று ஐயம் கொள்ளும்படியான அவர்களுடைய இடைகள் துவளுகின்றன. அதைக் கண்டு, தேவர்களும், இவர்களின் இடைகள் இதைத் தாங்குவன அல்ல என்று அஞ்சு கின்றனர். இத்தகைய மதுரையிலே தெளிந்த தமிழ் வழங்கும் கூடலிலே வாழ்கின்ற சிவபெருமானே! பிறரைக் கொல்லுந் தன்மையுள்ள பாம்பையும், மலர் மாலையையும் சடையிலணிந்திருக்கின்ற சிவபெருமானே!

"ஒலிக்கின்ற கடல் சூழ்ந்த உலக முழுவதையும் பெற்றெடுத்தவள் பார்வதி தேவி. அவள் தடாதகை தேவி

என்ற பெயருடன் மலையத்துவசப் பாண்டியனுக்கு மகளாகப் பிறந்தாள். ஒப்பற்ற முதல்வனாகிய நீ, சவுந்தர பாண்டியன் என்னும் பெயருடன் மதுரையை அடைந்தாய். தடாதகைப் பிராட்டியை மணந்தாய். முருகப் பெருமான் உக்கிர குமார பாண்டியன் என்னும் பெயருடன் பிறந்தார். இவ்வாறு நீங்கள் மூவரும் தெளிதமிழ் மதுரையிலே பிறந்தீர்கள். இதற்குக் காரணம், குளிர்ந்த தமிழின் இனிமையைச் சுவைக்க வேண்டும் என்னும் ஆவலைத் தவிர வேறு ஒன்றும் இல்லை. தமிழை நுகர்வதற்காகவே, மதுரையில், தேவர்களாகிய நீங்கள் மனித உருவில் பிறந்தீர்களானால், இச் சிறந்த தமிழின் பெருமையை யார்தான் அறிய முடியும்? தமிழைப் போல் சிறந்த மொழி ஒன்றும் இல்லை."

இப் பாடல் திருவிளையாடல் புராணக் கதையை அடிப்படையாகக் கொண்டு எழுந்த கற்பனை. தடாதகைப் பிராட்டி என்பவள், மலையத்துவசப் பாண்டியனுடைய தவப்புதல்வி. மலையரசனே மலையத்துவசப் பாண்டியனாகப் பிறந்தான்; அவன் மகளாகிய மலை மகளே - பார்வதி தேவியே - தடாதகைப் பிராட்டியாகப் பிறந்தாள் என்பது புராணக் கொள்கை.

தடாதகைப் பிராட்டியே பாண்டிய நாட்டின் அரசியானாள். அவள் திக்விஜயம் செய்து வந்தாள். எல்லா அரசர்களையும் வென்றாள். சிவபிரானை எதிர்த்தபோது அவள் நாணித் தலைகுனிந்தாள், அதன்பின் சிவபெருமானே சவுந்தர பாண்டியனாக வந்து தடாதகைப் பிராட்டியை மணந்து கொண்டார்.

இவர்களுக்கு மகனாக முருகனே உக்கிரகுமார பாண்டியன் என்னும் பெயருடன் பிறந்தான்; மதுரையை ஆண்டான். அவன் செய்த வீரச் செயல்கள் பல. இக் கதைகளை வைத்துக் கொண்டே இப் பாடலைக் குருபரர் பாடினார்.

இவ்வாறு பார்வதி, பரமசிவன், முருகன் மூவரும் மதுரையில் மனிதர்களாகப் பிறந்ததற்குக் காரணம், வேறு எதுவும் இல்லை. தமிழின் இன்பத்தை அனுபவிக்கவே பிறந்தனர். தமிழைப் படித்துப் பேசிப் பாடி அதன் சுவையை நுகரவே தேவர்களாகிய அவர்கள் மனிதர்கள் வாழும் மதுரையிலே மக்களாகப் பிறந்தனர் என்று பாடினார்.

இப்படிப் பாடியதன் மூலம் தமிழின் சிறப்பை - பெருமையை - இனிமையை - தெய்வத் தன்மையை எடுத்துரைத்தார் குமரகுருபரர்.

தமிழுக்கு இப்பாடலில் அமைந்திருக்கும் அடைமொழிகள் - சிறப்புச் சொற்களே தமிழின் பெருமையை உணர்த்துகின்றன. 'தண்தமிழ்', கொழிதமிழ்' 'தெளிதமிழ்' என்று மூவகை அடைமொழிகளுடன் தமிழ் வழங்கப்பட்டிருக்கின்றது.

தண்தமிழ்: குளிர்ந்த தமிழ்; இன்பத்தைத் தரும் தமிழ். கொழிதமிழ் : பொருளும் சுவையும் நிரம்பிக் கிடக்கின்ற தமிழ். தெளிதமிழ் : எப்பொருளையும் தெளிவாக விளக்கும் திறம் படைத்த தமிழ் ; குற்றம் குறைகள் இல்லாத தெளிவான தமிழ். - இவ்வாறு இத் தொடர்களுக்குப் பொருள் கூறலாம்.

தடாதகைப்பிராட்டியைத்தான் அங்கயற்கண்ணி அம்மை, மீனாட்சி அம்மை என்று வழங்குவர். சிவபிரானை முன்னிலைப்படுத்தியதுபோல் பாடப்பட்ட பாடல் இது.

பொருளை நன்றாக அறிந்து இப்பாடலைப் பாடும் போது நம் உள்ளத்தைக் கவரும். நல்ல ஆற்றோட்டம் போன்ற நடையும் இனிமையும் அமைந்த சிறந்த பாடல்களில் இதுவும் ஒன்று. தமிழின் சிறப்பை விளக்கும் சிறந்த பாடல் இதுவாகும்.

23. கற்றோர் பெருமை

குமரகுருபரர் இயற்றியிருக்கும் நீதிநெறி விளக்கம் சிறந்ததொரு நூல். நூறு வெண்பாக்களிலே உயர்ந்த நீதிகள் பலவற்றை அமைத்துப் பாடியிருக்கிறார். இதைத் திருக்குறளைப் பிழிந்தெடுத்த சாரம் என்றே சொல்லி விடலாம்; இந்நூலைப்பற்றி வழங்கும் கதையே இவ்வுண்மையை வலியுறுத்தும். திருமலை நாயக்கர், "திருக்குறள் விரிவாக இருப்பதனால், அதனை முழுவதும் படிக்க நேரம் இல்லை; ஆதலால் அந்நூலின் கருத்துக்களைச் சுருக்கமாகத் தொகுத்துக் கூறும் நூல் ஒன்றை இயற்றித்தரவேண்டும்" என்று கேட்டாராம். அவர் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கியே குமரகுருபரர் நீதிநெறி விளக்கம் பாடினார் என்பதே அந்த வரலாறு.

நீதிநெறி விளக்கத்தில், கல்வியின் சிறப்பு, அதைக் கற்பதனால் உண்டாகும் நன்மை, உண்மையான கல்வியைக் கற்றவர்களின் இயல்பு - இவைகள் சிறப்பாக வலியுறுத்தப் படுகின்றன. நூறு வெண்பாக்களிலே ஏறக்குறைய பதினைந்து வெண்பாக்கள் கல்வியின் சிறப்பையும், அதன் பயனையும் பற்றிக் கூறுகின்றன. இதனால், மனித சமுதாயம் முன்னேறவேண்டுமானால் - ஒற்றுமையுடன் வாழவேண்டு மானால் - நல்ல நெறியிலே வாழ வேண்டுமானால் - அதற்குக் கல்வி அறிவே துணை செய்யும். இதுவே குமரகுருபரர் கருத்தாகும் என்பதைக் காணலாம். அவர் கூறும் சில பாடல்களைக் காண்போம்.

"இவ்வுலகில் பிறந்த மனிதர்கள் அடையவேண்டிய பயன் நான்கு. அவை அறம், பொருள், இன்பம், வீடு

என்பவை. இதுவே தமிழ் நூல்களிலும், வடமொழி நூல்களிலும் கூறப்படுவது. வடநூலார் இதனை தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோட்சம் என்று சொல்லுவார்கள்.

பிறருக்குத் தீமை செய்யாமல், உதவி செய்யும் வாழ்வு அறநெறி வாழ்வாகும். இத்தகைய வாழ்வை மேற்கொள்ளுதல், நல்ல வழியிலே பொருள் சம்பாதித்தல், அப்பொருளால் பிறர்க்கும் உதவி செய்து தானும் இன்பம் நுகர்தல், இறந்தபின் நற்கதியை - பிறவா நிலையைப் பெறுதல் - இவையே அறம், பொருள், இன்பம், வீடு என்பன. இவற்றுள் அறம், பொருள், இன்பம் மூன்றும் இவ்வுலகில் பெறுவன; வீடு இறந்தபின் பெறுவது.

இவ்வுலகிலே வாழ்கின்றவர்கள் நல்ல பெயருடன் வாழ வேண்டும்; தம்மைப் பிறர் பழித்துப் பேசாதபடி புகழ்ந்து பேசும்படி வாழவேண்டும்; தாம் இருக்கும் போதும் தம்மைப் பிறர் புகழவேண்டும்; தாம் இறந்த பின்னும் தம்மைப்பற்றி மற்ற மக்கள் புகழ்ந்து பேச வேண்டும். இவ்வாறு வாழ்வதே புகழ் பெற்ற வாழ்க்கையாகும். இவ்வாறு வாழவிரும்பாதவர்கள் யாருமேயில்லை. எல்லா மக்களும் புகழுடன் - மற்றவர்கள் தம்மைக் கொண்டாடும்படி - வாழத்தான் ஆசைப்படுகின்றனர்.

அடுத்தபடி கவலையில்லாமல் வாழப் பழகிக் கொள்ளவேண்டும்; எவ்வளவு துன்பம் வந்தாலும் அதைப் பொறுத்துக்கொள்ளும் நெஞ்சுரம் வேண்டும். இன்பம் வந்தபோது மகிழ்ச்சியால் துள்ளிக் குதிப்பவர்களும், துன்பம் வந்தபோது ஏங்கிப் பரிதவித்து அழுது புலம்புகிறவர்களும் அறிவுள்ளவர்கள் அல்லர். 'எது வந்தாலும் சரி; நடப்பது நடக்கட்டும்' என்று கவலைப் படாமல் வாழும் மனிதர்களே உயர்ந்தவர்கள். இவ்வாறு வாழ விரும்பாத மனிதர்கள் இல்லை. ஆனால் எல்லா மனிதர்களும் இத்தன்மையை எளிதிலே பெற்றுவிட முடியாது.

சிறந்த கல்வியைக் கற்றவர்கள் அறம், பொருள், இன்பம், வீடுகளை அடையலாம்; புகழுடன் வாழலாம்; கவலைப்படாமல் வாழலாம் என்று கூறுகிறார் குமரகுருபரர். இதனை

அறம், பொருள், இன்பமும், வீடும் பயக்கும்;
புறம்கடை நல்இசையும் நாட்டும்; - உறும்கவல்ஒன்று
உற்றுழியும் கைகொடுக்கும்; கல்வியின் ஊங்கில்லைச்
சிற்றுயிர்க்கு உற்ற துணை.

என்ற பாடலால் காணலாம். மனித சமுதாயத்திலே கல்வி பரவவேண்டும்; மக்கள் அனைவரும் கல்வி கற்கவேண்டும் என்ற கொள்கையை வலியுறுத்துவது இப்பாடலாகும். கல்வியின் பயனை இதைவிடத் தெளிவாக யாரும் விளக்கிச் சொல்ல முடியாது.

கல்வி கற்றவன் அடையும் இன்பத்தை மற்றொரு வெண்பாவினால் விளக்கிக் கூறுகின்றார் குமர குருபரர். கல்வி கற்றவனுக்கு வேறு குடும்பமே தேவையில்லை; கல்வியே அவனுடைய குடும்பம். மனைவி, மக்கள், செல்வம் எல்லாம் அவன் கற்ற கல்விதான் என்று கூறுகிறது அவ்வெண்பா.

கல்வியே கற்புடைப் பெண்டிர்; அப்பெண்டிர்க்குச்
செல்வப் புதல்வனே தீம்கவியாச்; - சொல்வளம்
மல்லல் வெறுக்கையா; மாண் அவை மண்உறுத்தும்
செல்வமும் உண்டு சிலர்க்கு

புறம் கடை - தலைவாசலில். இசை - புகழ். உறும் கவல் - பெரிதாக வரும் துன்பம். உற்றுழியும் - வந்தபோதும். உற்றதுணை - சிறந்த துணை. ஊங்கு - வேறு. சிற்றுயிர்க்கு உற்றதுணை கல்வியின் ஊங்கு இல்லை.

பெண்டிர் - மனைவியர். தீம் கவியா - இனிய கவிதையாக. சொல் வளம் - சொல் சிறப்பு. மல்லல் - சிறந்த, வெறுக்கை - செல்வம். மாண் அவை - சிறந்த சபை. மண் உறுத்தும் - சிறப்பிக்கும். செல்வமும் - பேச்சுச் செல்வமும்.

என்பதே அவ்வெண்பா. இதன் பொருள் கீழ்வருவது :- "உண்மையான கல்வியறிவுள்ளவர்க்குக் கல்விதான் கற்புள்ள மனைவியர் ஆவர்; அவர் பாடும் இனிய கவிதையே அவருடைய செல்வப் புதல்வனாகும்; அவர் ஆராய்ந்து சொல்லும் சிறந்த சொல்லே வளம் பொருந்திய செல்வமாகும்; இவைகளுடன், அறிவுள்ளோர் கூடிய சபையைச் சிறக்கும்படி செய்கின்ற சொற்செல்வமும் கற்றவர்கள் சிலரிடம் உண்டு" என்பதே இதன் பொருள்.

கல்வி அறிவுள்ளவர்கள் தம் குடும்பத்துக்கு வரும் துன்பத்தைப் பற்றிக்கூடக் கவலைப்பட மாட்டார்கள். தம் மனைவி மக்களைப் பற்றிக்கூடக் கவலைப்பட மாட்டார்கள். கல்வியே இத்தகைய கவலையற்ற வாழ்க்கையை அளிக்கும். இத்தகைய தன்மையை இன்றும் கற்றவர்கள் சிலரிடம் காணலாம்.

பெற்ற தாய்க்குத் தன் பிள்ளையே சிறந்தது. காக்கைக்கும் தன் குஞ்சு பொன்குஞ்சல்லவா? தான் பெற்ற பிள்ளையின் அழகைப் பழித்துரைக்கும் தாயைக் காணமுடியாது. இவரைப் போன்றவர்கள்தாம் நூலாசிரியர்கள். ஒரு எழுத்தாளன் தான் எழுதியதைத் தானே படித்து இன்புறுவான். தான் எழுதியதைப் புத்தக வடிவிலே காண்பதில் அவனுக்கு ஒரு மகிழ்ச்சி; தனது நூலைப் பிறர் பாராட்டிப் பேசினால் அதிலே ஒரு ஆனந்தம். ஒரு எழுத்தாளனுக்கு, அவன் மனைவியைவிட - அவன் பெற்ற மக்களைவிட - அவன் எழுதிய நூலே - அருமையாகக் காணப்படும். இதுபோலவே ஒரு கவிஞன் தனது கவிதையைப் போற்றுவான். அதிலும் ஒருவன் எழுதிய நூல் - பாடிய கவி - என்றும் நிலைத்து வாழும் சிறப்புடையதாக இருக்குமானால். அந்த நூலாசிரியன் - கவிஞன் - அடையும் இன்பத்திற்கு ஈடு சொல்லவே முடியாது. இவ்வுண்மையைக் குமரகுருபரர் பாடல் ஒன்றிலே காணலாம்.

கலைமகள் வாழ்க்கை முகத்தது எனினும்
மலரவன் வண்தமிழோர்க்கு ஒவ்வான்; - மலரவன்செய்
வெற்றுடம்பு மாய்வனபோல் மாயா; புகழ்கொண்டு
மற்றிவர் செய்யும் உடம்பு

என்பதே அந்த அருங்கவி. இதன் பொருளைக் கண்டால் புலவர் பெருமையை - அவர் அடையும் இன்பத்தை - அறியலாம்.

"கலைமகள் - கல்வியின் அதிதேவதையாகிய சரசுவதி - வாழும் இடம் முகமாக இருக்கலாம்; நாவாக இருக்கலாம். ஆயினும், அத்தகைய வாழ்வைப் பெற்ற பிரமதேவன், சிறந்த தமிழ்ப் புலவர்களுக்கு ஒப்பாக மாட்டான். ஏன் என்றால் இதற்குக் காரணம் உண்டு. மலரவன் படைக்கும் உடம்புகள் வெறும் உடம்புகள்; இனிமையற்ற உடம்புகள். அவ்வுடம்புகள் அழியாமல் நிற்பவையும் அல்ல; சிலகாலம் இருந்து மறைந்து விடக் கூடியவை. புலவர்கள் செய்யும் உடம்பாகிய கவிதையோ அப்படியல்ல. புலவர்கள் படைக்கும் சிறந்த கவிதைகள் புகழ்பெற்று நிற்கும் பல்லாயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளானாலும், நரை திரை மூப்புப் பிணியின்றி வாய்ந்திருக்கும்."

இதுவே மேலே காட்டிய பாடலின் பொருள். இத்தகைய படைப்பு சக்தி படைத்த புலவர்களின் மகிழ்ச்சியை யார்தான் எல்லை காண முடியும்? அவர்கள் அடையும் ஆனந்தத்துக்கு எதைத்தான் ஈடு சொல்ல முடியும்?

ஆகவே, கல்வி கற்பதனால் மக்கள் அடையும் நன்மை, கற்றவர்க்குக் கல்வி அளிக்கும் இன்பம், கற்றவர்கள் தமது நூலால் - கவிதையால் - பெறும் இன்பம் - இம்மூன்றையும் மேலேகாட்டிய நீதிநெறி விளக்க வெண்பாக்கள் எடுத்துக் காட்டின. இவற்றைக் கொண்டே நீதிநெறி விளக்கத்தின் பெருமையைக் காணலாம். குமர குருபரரின் செய்யுட் சிறப்பையும் அறியலாம்.

மலரவன் - பிரம்மதேவன். வண்தமிழோர்க்கு - சிறந்த தமிழ்ப்புலவர்க்கு. உடம்பு - உடம்பாகிய கவிதை.

24. வழிகாட்டும் தெய்வங்கள்

'கடவுளுக்கு உருவமில்லை; குணம் இல்லை; விருப்பில்லை; வெறுப்பில்லை. கடவுளை இத்தன்மையன், இவ்வடிவினன், இந்நிறத்தினன் என்று எழுதிக் காட்ட முடியாது; சொல்லியும் காட்ட முடியாது. அப்பாலுக்கு அப்பாலாய் இருப்பவன்' என்றுதான் எல்லா அறிஞர்களும் இயம்புகின்றார்கள். கடவுள் அன்பர்களிலே - பக்தர் களிலே - இதை மறுப்பவர்கள் எவரும் இல்லை.

இவ்வுண்மையை உணர்ந்தவர்களிலே பலரும் கடவுளை வணங்கும்போது அவருக்கு ஒரு உருவம் கற்பித்தே வணங்கியிருக்கின்றனர்; அவரைப்பற்றிப் பாடும்போது ஒரு உருவம் அமைத்துப் பாடியிருக்கின்றனர். இப்படிச் சிந்தித்திருப்பது ஏன்? பாடியிருப்பது ஏன்? - என்ற கேள்விகள் எழும்புவது இயற்கை.

இக்கேள்விக்கு விடையிறுப்பது அவ்வளவு அரிதல்ல. மனித வாழ்க்கையைச் செம்மைப்படுத்தக் கடவுள் வாழ்க்கையையும் மனித வாழ்க்கையோடு இணைத்துப் பாடினர். மக்களால் உயர்வாக மதிக்கப்படும் கடவுளை ஒரு குடித்தனக்காரராக வைத்து - இல்லறத்தினராக வைத்து - குடும்பம் நடத்தும் முறையை மக்களுக்கும் போதித்தனர்.

தாங்கள் வழிபடும் கடவுளர்களை, மக்களைப்போல் குடும்பம் நடத்துவோராகக் கற்பனை செய்ததிலே சில கோளாறுகளும் புகுந்துவிட்டன. இதில் ஐயம் இல்லை;

உண்மைதான். ஆயினும் சில உண்மைகளும் அடங்கி யிருக்கின்றன. அவற்றை மறைக்க இயலாது.

திருமாலோ, சிவனோ, நான்முகனோ, முருகனோ - தங்கள் மனைவியுடன் வாழ்கின்றனர் என்று சொல்லும் போது அவர்கள் தங்கள் மனைவியரிடம் காட்டும் அன்பு வெளிப்படுத்தப்படுகின்றது; அவர்களுடைய காதல் சிறப்பிக்கப்படுகின்றது. மக்களும், காதலனும் காதலியுமாக வாழவேண்டும்; அவ்வாறு வாழ்வதிலேதான் இன்பம் உண்டு; காதலுடன் வாழ்வதுதான் இல்லறத்தின் சிறப்புக்கு அடிப்படையாகும் என்ற உண்மை எடுத்துக்காட்டப் படுகின்றது.

கடவுளர்கள், இவ்வுலகில் வாழ்ந்த கொடியவர்களை அடக்கினார்கள்; அழித்தார்கள்; நல்லவர்களைக் காப்பாற்றினார்கள்; கொடியவர்களின் செயல்களை வெறுத்தார்கள்; நல்லவர்கள் பணிகளை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். இவ்வாறு புராணங்கள் கூறுகின்றன. மனிதர்களும் கொடுமைகளை வெறுக்க வேண்டும்; கொடியவர்களை வெறுக்க வேண்டும்; நன்மைகளை செய்யவேண்டும்; நல்லவர்களைப் போற்ற வேண்டும் என்பதற்காகவே கடவுளைப் பற்றிய இக்கதைகள் எழுந்தன.

இத்தெய்வங்கள் தங்கள் பிள்ளைகளுடன் கொஞ்சிக் குலாவுவதாகப் பல பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. இப் பாடல்களிலே பெற்றோர்கள் தங்கள் குழந்தைகளிடம் காட்டும் ஆதரவும் அன்பும் வெளியிடப்பட்டிருக்கின்றன.

ஆகவே, தமிழர்கள், தங்கள் வணங்கும் கடவுளரைப் பெண்டு பிள்ளைகளுடன் அமைத்துக் காட்டியிருப்பது மாநில மக்கள் வாழ்வதற்கு வழிகாட்டுவதற்காகத்தான் என்பது உண்மை. அவர்கள் கடவுள் ஒன்றென்பதை அறியாமல் இப்படிச் செய்து விடவில்லை; கடவுள்

உருவமற்றவர் என்பதை உணராமல் இப்படிச் செய்து விடவில்லை. தமிழ் இலக்கியங்களை நன்றாகச் சுவைத்தவர்கள் இவ்வுண்மையை உணர்வார்கள்.

இவ்வுண்மையை ஒரு உதாரணத்தால் காண்போம். திருவாரூர் நான்மணிமாலை என்பது ஒரு சிறு நூல்; குமர குருபரரால் இயற்றப்பட்டது. இந்நூலிலே திருவாரூரின் சிறப்பைக் காணலாம்; இயற்கை வளத்தைக் காணலாம்.

இந்நூலிலே ஒரு ஆசிரியப்பாவில் திருவாரூரின் இயற்கைக் காட்சியும், சிவபிரானும் பார்வதியும் தங்கள் குழந்தையை வைத்துக் கொண்டு கொஞ்சும் காட்சியும் குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

இந்த ஆசிரியப்பாவில் 28 அடிகள் இருக்கின்றன. முதல் 14 அடிகள் திருவாரூரின் காட்சியைக் காட்டுகின்றன; அடுத்த 14 அடிகள், பரமசிவனும் பார்வதியும் தங்கள் குழந்தையிடம் காட்டும் அன்பை அறிவிக்கின்றன.

"சூரியன் கதிரைக் கண்டறியாத அடர்ந்த இருண்ட சோலை. மேகங்கள் படுத்துறங்கும்படி வான் முட்ட வளர்ந்த சோலை. காவலர்கள் விரட்டுவதற்கு அஞ்சி ஒரு குரங்கு அச் சோலையில் உள்ள ஒரு பெரிய மரத்தின் கிளையிலே பதுங்கிற்று. மனித உருவும் மிருகத் தோற்றமும் கலந்ததே குரங்கின் உருவமாகும். கரிய விரலையுடைய அந்தக் குரங்கு தன் எதிரிலே பொன்னிறமான சுளைகளை யுடைய ஒரு பலாப் பழத்தைக் கண்டது. உடனே பல்லையிளித்துக் கொண்டு அப்பழத்தைத் தன் மடியிலே தூக்கி வைத்துக் கொண்டது. அதைத் தன் நகத்தால் கீறிப் பலாச்சுளைகளை எடுத்துத் தின்றுகொண்டிருக்கின்றது.

"இக்காட்சியைக் காணும்போது பழய செய்தி ஒன்று நினைவுக்கு வருகின்றது. வியப்பைத் தருகின்றது. இரணியனைக் கொல்லுவதற்காகத் தூணிலே தோன்றிய

நரசிங்கம் அவ்விரணியனைத் தன் துடையிலே வைத்துக் கொண்டு அவன் மார்பைக் கீறி அவனுடைய நீண்ட குடலை எடுத்துத் தின்ற காட்சி நினைவுக்கு வருகின்றது. இத்தகைய காட்சிகள் நிறைந்த சோலைகள் அமைந்த திருவாரூர், நல்ல வயல்கள் சூழ்ந்த மருத நிலத்திலேயுள்ள அழகிய குளிர்ந்த திருவாரூர்."

முதல் பதினான்கு அடிகளில் அமைந்த பொருள் இது. அடுத்த பதினான்கு அடிகளில் அமைந்திருக்கும் அரும் பொருள் கீழ்வருவது :-

"திருவாரூரில் அமர்ந்திருக்கும் எந்தையே! எம்பெருமானே! சிம்மாசனத்திலே இரவும் பகலும் நீயும் இறைவியும் ஒன்றாக அமர்ந்திருக்கின்றீர்கள். இறைவி இடப்பக்கத்தில், நீ வலப்பக்கத்தில். உங்களைப் பார்த்தால் இரவும் பகலும் ஒன்று சேர்ந்திருப்பது போன்ற காட்சி. நீ செந்நிறம், இறைவி கருநிறம். இக்காட்சி இரவும் பகலும் போல் இருக்கின்றது.

'உங்கள் நடுவே இளங் குழந்தையான முருகனை வைத்துக்கொண்டு கொஞ்சுகின்றீர்கள். ஒருவரை விட மற்றொருவர் மிகவும் மனங்கனிந்து அக்குழந்தையை எடுத்து எடுத்துத் தழுவிக் கொள்ளுகின்றீர்கள்.

"சந்திர - சூரிய - அக்கினியென்னும் முச்சுடரும் குளிர்ச்சியடையும்படி அக்குழந்தையைக் கண்டு மகிழ்கின்றீர்கள். அக்குழந்தையின் உச்சியிலே முத்தம் இடுகின்றீர்கள். அக்குழந்தையின் மழலைச் சொற்கள் செவ்வல்லி மலரிலே கசியும் தேனைப்போல இருக்கின்றன; வேதத்தின் எழிலிசையைப் போல இருக்கின்றன. அத்தகைய சிறந்த மழலைச் சொற்களைக் கேட்டு மகிழும் உங்கள் செவிகளிலே என்னுடைய அற்பமான சொற்களைக் கூறி

உங்கள் அருளைப் பெற விரும்புகின்றேன். எனது நிலை மிகவும் வியப்புக்குரியதுதான்."

இவ்வாறு இரண்டாவது பகுதி கூறுகின்றது. இப்பகுதியில் குழந்தைகளிடம் பெற்றோர்களுக்குள்ள அன்பு அப்படியே படம் பிடித்துக் காட்டப்பட்டிருக் கின்றது.

ஒண்கதிர் பரப்பும் செங்கதிர் கடவுள்
வெயில்கண்டுஅறியா வீங்குஇருள் பிழம்பின்,
புயல்கண் படுக்கும் பூம்தண் பொதும்பின்,
காவலர்ப் பயந்து பாதபத்து ஒதுங்கிய
இருவேறு உருவின் கருவிரல் மந்தி,
பொன்நிறம் பழுத்த பூஞ்சுளை வருக்கை
முன்உறக் காண்டலும் முளை எயிறு இலங்க,
மடித்தலத்து இறுத்தி வகிர்ந்துவள் உகிரால்,
தொகுத்தபொன் சுளைபல் எடுத்துவாய் மடுப்பது,
மானுட மடங்கல் தூண்இடைத் தோன்றி,
ஆடகப்பெயரின் அவுணன் மார்பு இடந்து,
நீடுபைம் குடரின் நிணம்கவர்ந்து உண்டுஎன
இறும்பூது பயக்கும் நறும்பணை மருதத்து
அம்தண் ஆரூர்;

இது செய்யுளின் முதல் பகுதியாகும். இதன் தொடர்ச்சி இரண்டாம் பகுதியாகும்.

வீங்கு இருள் பிழம்பு - மிகுந்த இருள் கூட்டம். புயல் = மேகம். கண்படுக்கும் - உறங்கும். பூம்தண் - மெல்லிய குளிர்ந்த. பொதும்பின் - சோலையிலே. பாதபம் - மரக்கிளை. இருவேறு உரு - இரண்டு வேறுபட்ட வடிவம். மந்தி - குரங்கு. வருக்கை - பலா. வள்உகிர் - கூர்மையான நகம். மடுப்பது - தின்பது. மானுடமடங்கல் - நரசிம்மம். ஆடகப் பெயரின் அவுணன் - இரணியன். இடந்து - பிளந்து. இறும்பூது - வியப்பு. பணை - வயல்.

எந்தை! எம்பெரும!
சிங்கம் சுமந்த செழுமணித் தவிசில்,
கங்குலும் பகலும் கலந்து இனிது இருந்துஆங்கு,
இடவலம் பொலிந்த இறைவியும் நீயும்
நடுவண் வைகும் நாகுஇளம் குழவியை,
ஒருவரின் ஒருவர் உள்ளம் நெக்கு உருக
இருவரும் தனித்தனி ஏந்தினிர் தழீஇ,
முச்சுடர் குளிர்ப்ப முறைமுறை நோக்கி,
உச்சி மோந்தும், அப் பச்சிளம் குழவி
நாறுசெங் குமுதத் தேறலோடு ஒழுகும்
எழுதாக் கிளவியின் ஏழ்இசைப் பழுத்த
இழுமென் குரல மழலைத் தீஞ்சொல்
சுவை அமுது உண்ணும் செவிகளுக்கு, ஐய! என்
பொருள் இல் புன்மொழி போக்கி,
அருள்பெற அமைந்தது, ஓர் அற்புதம் உடைத்தே!

✤ ✤ ✤

நாகு இளம் குழவி - மிகுந்த இளமை பொருந்திய குழந்தை. நெக்கு உருக - கனிய. குமுதம் - அல்லி. தேறல் - தேன்.

25. செல்வமும் வறுமையும்

ஒருவன் ஏராளமான செல்வங்களைப் படைத்திருக்கலாம். எல்லா வசதிகளும் அமைந்த குடியிருக்கும் இடம்; ஏவிய வேலைகளைக் கேட்கும் வேலைக்காரர்கள்; எள் என்றால் எண்ணெய் கொண்டுவரும் சுறுசுறுப்புள்ள ஏவலாளர்கள்; தன் விருப்பப்படி நடந்துகொள்ளும் மனைவி மக்கள்; நிலத்திலே திரியவேண்டிய கஷ்டமில்லாதபடி, நினைத்த இடத்திற்கு விரைந்து செல்லக் கூடிய வாகன வசதிகள்; எண்ணியவைகளையெல்லாம் - விரும்பியவைகளை யெல்லாம் - உடனே பெறக்கூடிய பண வசதி - இவைகள் எல்லாவற்றையும் ஒருவன் பெற்றிருக்கலாம்.

இவ்வளவு வசதிகளையும் பெற்ற ஒருவன் மனச் சாந்தி இல்லாமல் வாழ்வானாயின் - மன அமைதியில்லாமல் வாழ்வானாயின் - இருப்பது போதும் என்ற நிறை மனம் இல்லாமல் வாழ்வானாயின் - இன்னும் வேண்டும் வேண்டும் என்று அலைந்து திரிவானாயின் - அவன் வாழ்விலே கடுகளவும் இன்பத்தைக் காண முடியாது. எப்பொழுதும் வேளா வேளைக்கு உணவுகூட அருந்த முடியாமல், ஓய்வு பெற முடியாமல், இரவில்கூட உறக்கமில்லாது கவலையுடன்தான் அவன் வாழ்வான். கவலைப்படுகின்றவன் வாழ்க்கையில் இன்பத்தையோ மகிழ்ச்சியையோ காணமுடியாது. மன நிறைவு இல்லாதவன் எவ்வளவு செல்வங்களை - வசதிகளை - உடையவனாயிருந்தாலும் அவன் வறியவன்தான்; ஏழைதான். இத்தகையோர் சிலரை நாம் கண்டிருக்கலாம்.

ஒருவனுக்கு இருப்பதற்குக்கூட இடம் இல்லை; விரும்பிய உணவை உண்பதற்கும் பணம் இல்லை; அன்றாடம் உழைத்துத்தான் சாப்பிட்டாக வேண்டும்; ஒரு நாளைக்கு உழைப்பில்லாவிட்டால் - உழைப்பினால் கிடைக்கும் வருமானம் இல்லாவிட்டால் - அவனும் அவன் குடும்பமும் உண்ணாவிரதிகளாகத்தான் காலம் போக்க வேண்டும்.

இத்தகைய வறியவன் வாழ்விலே குதூகலத்தைக் காண்கிறோம். போதுமான வருமானமும், தேவையான உணவும் கிடைத்தபோது அவனும் அவனைச் சேர்ந்தவர் களும் ஆனந்தக் கூத்தாடுவதைக் காணலாம்; எல்லா வசதியும் இருந்தும் கவலையும் துக்கமும் துணையாகக் கொண்டு வாழ்வோரைக் கண்டு நக்கல் செய்வதைக் காணலாம். நாளையைப் பற்றிய கவலையே அவனுக்கில்லை; ஏராளமான செல்வத்தைக் குவித்து அழகு பார்க்க வேண்டும் என்ற ஆசை அவனிடம் இல்லை. இதனால்தான் வறுமைக்கும் அஞ்சாமல் அதனுடன் போராடி மகிழ்ச்சியடைகின்றான்.

எல்லா வசதிகளையும் படைத்தவர்கள் கவலையால் வருந்துவதற்குக் காரணம் என்ன? ஒரு வசதியும் இல்லாமல் கூலிக்கு உழைப்பவன் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்வதற்குக் காரணம் என்ன? - இக்கேள்விக்கு மத நம்பிக்கையும் கடவுள் நம்பிக்கையும் உள்ளவர்கள் உடனே கூறும் பதில் ஒன்றுதான். "எல்லாம் தலைவிதிதான்; பூர்வ ஜன்ம வினைதான். அவனவன் தலையெழுத்துப்படியே ஒவ் வொருவனும் இன்ப துன்பங்களை அனுபவிக்கிறான்; இதை மாற்ற நம்மால் முடியாது" என்று கூறிவிடுவார்கள். ஆனால் மத நம்பிக்கையும், தெய்வ பக்தியுமுள்ள குமரகுருபரர், மேலேகாட்டிய கேள்விகளுக்குச் சொல்லி யிருக்கும் விடை இதுவன்று. அது வேறுவிதமானது. சிதம்பர மும்மணிக்கோவையில் உள்ள இருபத்தைந்தாவது செய்யுளில் அவ்விடையைக் காணலாம்.

"கொடி, முரசு, வெற்றியைக் காட்டும் வெண்பட்டுக் குடை - இவைகள் மற்ற அரசர்களுக்கு இல்லாமல் செய்தவன்; தான் ஒருவனே இவைகளைக் கொண்டவன்; இவ்வுலகம் பலருக்கும் பொது என்பதை ஒழித்தவன்; தனது ஆட்சிச் சக்கரத்தை எல்லா திசைகளிலும் இயங்கச் செய்திருப்பவன்; செவியினால் எல்லாவற்றையும் கேட்டறிபவன்; தான் சொல்ல வேண்டியதை வாயினால் சொல்லாமல் கண் குறிப்பினால் வெளியிடுகின்றவன்; அவனுடைய கண் குறிப்பைக் கொண்டே அவன் என்ன நினைக்கின்றான் என்பதைத் தெரிந்துகொண்டு அதைச் செய்து முடிக்கும் அமைச்சர்களையும், ஏவலர்களையும் பெற்றவன் - இவ்வாறு இவ்வுலகை ஆளும் ஒப்பற்ற பெரிய மன்னவன் அவன்.

"இத்தகைய அரசன் தன்னைக்காட்டிலும் சிறந்த ஒருவனுடைய செல்வத்தைப் பார்க்கின்றான். அவனுடைய செல்வத்தைவிட, தனது செல்வம் குறைவாகக் காணப்படு கின்றது. அதனால் அவன் தனது செல்வத்தை இழந்தது போன்ற துன்பத்தை அடைகின்றான். பொறாமை கொள்ளுகின்றான். அந்த மிக்கோனுடைய செல்வத்தைக் கவர்வதற்கான வழிகளை எல்லாம் ஆராய்கின்றான்."

இதன் காரணமாக - பிறன் செல்வத்தைக் கண்டு ஆற்றாமையும், பொறாமையும் கொண்டதன் காரணமாக அவன் சுவையுள்ள உணவுகளை உண்ணமாட்டான்; தூங்கும் சுகத்தை அறியமாட்டான்; பெண்களால் அடையும் இன்பத்தையும் துறப்பான். அவன் சிறுமூச்சும் பெருமூச்சும் விட்டுக் கவலைப்பட்டு வருந்துவதைக் காண்கிறோம்.

"இப்படியில்லாமல் - எச்செல்வமும் இல்லாமல் வாழுகின்ற ஒருவன், விறகுக்கட்டைத் தலையிலே சுமந்து கொண்டு ஊர்தோறும் சென்று விலைகூறி விற்கின்றான். இதுதான் அவன் தொழில். இதனால் கிடைக்கும் கூலிதான் அவன் வருமானம். இந்த வருவாயைக் கொண்டு கூழும்

கீரையும் உண்டு வாழ்கிறான் அவன். தன் மக்களையும், மனைவியையும் பார்த்து மகிழ்கின்றான்."

இவ்வாறு வாழ்கின்றவன் பக்கத்து வீட்டிலே வாழ்கின்ற ஒரு சோம்பேறியைப் பார்த்துப் பழிக்கிறான்; பரிகசிக்கிறான். எனக்கு யாரும் இணையில்லை என்று எண்ணி எப்பொழுதும் உழைக்கிறான். இத்தகைய ஒருவன் உள்ளத்திலே ஒரு கவலையும் இல்லாமல் களிப்புடன் வாழ்வதைக் காண்கின்றோம்.

"இக்காட்சியிலிருந்து நாம் தெரிந்துகொள்ளும் உண்மை ஒன்றுண்டு. செல்வம் என்று சொல்லப்படுவது போதும் என்ற மனநிறைவேயாகும். பெரிய வறுமை என்று சொல்லப்படுவது. 'இன்னும் வேண்டும்! இன்னும் வேண்டும்! என்னும் ஆசையேயாகும். இதுவே மேலே கண்ட காட்சியிலிருந்து நாம் காணும் உண்மையாகும்."

'மன நிறைவுதான் செல்வம்; ஆசைதான் வறுமை என்று கூறினார் குமரகுருபரர். செல்வம் உள்ளவன் துன்பத்திற்குக் காரணம் மனக்குறைதான்; வறியவன் மகிழ்ச்சிக்குக் காரணம் மனநிறைவுதான். இவ்வுண்மையை உணர்ந்தவர்கள், செல்வம் இருந்தாலும் இல்லா விட்டாலும் மகிழ்ச்சியுடன் வாழவே முயல்வார்கள். இப்பொருள் அமைந்த பாட்டு கீழ்வருவதாகும் :-

கொடியும், முரசும் கொற்றவெண் குடையும்
பிறர் கொளப்பொறாஅன், தானே கொண்டு
பொதுநீங்கு திகிரி திசை திசை போக்கிச்
செவியில் கண்டு,கண்ணின் கூறி,
இருநிலம் புரக்கும் ஒருபெரு வேந்தன்;

மிக்கோன் ஒருவன் வெறுக்கை நோக்குழித்
தொக்க,தன் வெறுக்கை சுருங்கித் தோன்ற
இழப்புஉறு விழுமம்எய்தி, அழுக்கறுத்து,
மற்றது பெறுதற்கு உற்றன தெரீஇ;

முரசு - வெற்றி முரசு. கொற்றம் - வெற்றி.

அயில்சுவை பெறாஅன், துயில்சுவை உறாஅன்,
மாண்இழை மகளிர் தோள்நலம் கொளாஅன்,
சிறுகாற்று வழங்காப் பெருமூச்சு எறிந்து
கவலையுற்று அழிவதூஉம் காண்டும்;
அதாஅன்று, விறகெடுத்து ஊர்தொறும் சுமந்து
விற்றுக் கூலிகொண்டு,
புற்கையும், அடகும் மாந்தி, மக்களோடு
மனையும் பிறவும் நோக்கி, அயல்மனை,
முயற்சியில் மகனை இழித்தனன், எள்ளி.
எனக்கு இணை இலை, என வினையன், மற்று ஒருவன்
மனக்களிப்பு உறீஇ மகிழ்வதூஉம் காண்டும்;
அதனால்,
செல்வம் என்பது சிந்தையின் நிறைவே;
அல்கா நல்குரவு அவாஎனப் படுமே.

இதுவே சிதம்பர மும்மணிக்கோவையின் சிறந்த பாட்டு. இச்செய்யுளில் அமைந்துள்ள இரண்டு அடிகள் குறிப்பிடத்தக்கவை.

செல்வம் என்பது சிந்தையின் நிறைவே;
அல்கா நல்குரவு அவாஎனப் படுமே.

இவ்வடிகள் நம் மனத்தில் மறவாமல் உலவ வேண்டிய மணிமொழிகள். இம்மொழிகளை மறவாதவர்கள் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்வார்கள் என்பதில் ஐயம் இல்லை.

அதிருப்திக்கு - மனக் குறைக்கு - இதைவிடச் சிறந்த மருந்து வேறொன்றும் இல்லை, இம்மருந்தைக் கொள் வோர் மகிழ்ச்சியுடன் வாழ்வர் என்பதை மறுப்பார் யார்?

திகிரி - ஆட்சியாகிய சக்கரம். மிக்கோன் - செல்வம் மிகுந்தவன். வெறுக்கை - செல்வம். தொக்க - சேர்ந்திருக்கின்ற. இழப்புஉறு - இழந்து விட்டதைப் போன்ற விழுமும் துன்பம். அழுக்கறுத்து - பொறாமை கொண்டு. தெரீஇ - ஆராய்ந்து. அயில் சுவை - உணவின் சுவை. மாண் இழை - சிறந்த ஆபரணங்களை அணிந்த. அழிவதூஉம் - வருந்துவதையும். புற்கை - அற்ப. உணவு - கூழ். அடகு இலை - கீரை. வினையன் - முயற்சியுடையவனாகிய. உறீஇ - அடைந்து. சிந்தையின் நிறை - மனத்திருப்தி. அல்கா - சுருங்காத; பெரிய. நல்குரவு - வறுமை.

26. குரு பக்தி

குருமார்கள் இருவகைப்படுவார்கள். ஒருவகையினர், வித்தை - கல்வி கற்பிக்கும் குருமார்கள். மற்றொரு வகையினர் ஞானத்தை யூட்டும் குருமார்கள்; இவ்வாறு வித்யா குரு, ஞான குரு என்று இருவகையினராகக் கொண்டனர் குருமார்களை. இது பண்டைக்கால முறை.

வித்யா குரு என்பவர்கள் கல்வி கற்பிப்பவர்கள்; பல நூல்களைப் போதிப்பவர்கள்; பல தொழில்களைக் கற்றுக் கொடுப்பவர்கள், சுருக்கமாகக் கூறவேண்டுமானால், இவ்வுலக வாழ்வுக்கு வேண்டிய அறிவு புகட்டும் கல்வி கற்றுக் கொடுப்பவர்கள் வித்தை கற்பிக்கும் குருமார்கள் ஆவார்கள்.

ஞான குரு என்பவர்கள், மறுமை இன்பத்தைப் பெறுவதற்கு வேண்டிய ஞானோபதேசம் புரிகின்றவர்கள்; மதகுருமார்கள் என்பவர்களும் ஞான குருமார் இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். மடாதிபதிகள், பாதிரிமார்கள் போன்றவர் களும் ஞான குருமார் இனத்தைச் சேர்ந்தவர்கள்.

சைவ சித்தாந்தத்திலே குரு பக்தி, சிவ பக்தி, அடியார் பக்தி - இவை மூன்றும் சிறப்பாகக் கொள்ளப்படுகின்றன. இதைத்தான் குருலிங்க சங்கம் பக்தி என்பார்கள்.

இறைவனே குரு வடிவாக, எழுந்தருளிப் பிறவிப் பிணியை நீக்க ஞானத்தை உபதேசிக்கின்றான் என்பது சைவ சித்தாந்த முடிவு. குருவையும் கடவுளைப்போலவே

எண்ணி வணங்குவதும், போற்றுவதும் சைவ சமயத்தின் கோட்பாடுகளில் ஒன்றாகும்.

சைவ சமய பக்தர்களில் பலர் - அடியார்களில் பலர் - புலவர்களில் பலர் - தங்கள் ஞானகுருவைப் புகழ்ந்து பாடிய பாடல்கள் பல உண்டு. போற்றியுரைத்த நூல்கள் பல உண்டு. அப் பாடல்களையும், நூல்களையும் கொண்டு குரு பக்தியின் பெருமையைக் காணலாம்.

இதற்கு உதாரணமாகக் குமரகுருபர சுவாமிகளின் குரு பக்தியைக் கூறலாம். குமரகுருபரர் நல்ல தமிழ்ப் புலவர்; சிறந்த கற்பனா சக்தியும், கவிதா சக்தியும் படைத்தவர். அவருடைய ஞானகுரு மாசிலாமணி தேசிகர் என்பவர். இவர் தருமபுர ஆதீனத்தின் நான்காவது குருமூர்த்தி ஆவார். இந்த மாசிலாமணி தேசிகரைப் போற்றும் முறையிலே குமரகுருபரர் பாடியிருக்கும் நூலுக்குப் பண்டார மும்மணிக்கோவை என்று பெயர். இந்நூலில் அவர் தமது தேசிகரிடம் விண்ணப்பித்துக் கொள்ளுவதாக அமைந்துள்ள ஒரு பாடலைக் காணலாம்.

“மாசிலாமணி என்ற நல்ல பெயரை நிலை நிறுத்தினாய்; மிகச் சிறப்புடன் அமர்ந்திருக்கின்ற ஞான சம்பந்தனே! இங்கே, அடியேன், உன்னை வேண்டிக் கொள்ளுவது ஒன்றுண்டு; அது யாதென்றால்: மதவாதிகள் ஆன்மா வேறு, கடவுள் வேறு என்பர்; ஆன்மாவும் கடவுளும் வேறல்ல; இரண்டும் ஒன்றேதான் என்பர்; கடவுளும் ஆன்மாவும் வேறும் ஆகும், ஒன்றும் ஆகும் என்பர்; இவ்வாறு பலவாறு கூறும் சொற்களின் வழியிலே சென்று நான் தடுமாறாமல் இருக்கவேண்டும்; தெய்வத் தன்மை பொருந்திய சைவசித்தாந்தம் கூறும் அழியாத நிலைமையைப் பெறவேண்டும். அந்நிலையைப் பெற்று, இன்பத்திலே திளைத்திருக்கும் பிறவா நெறியை நான் அடையவேண்டும்; இதற்கு நீ அருள் செய்ய வேண்டும்.

இந்த அருளை நீ தராவிட்டால் இங்கு வேறொரு பிறவியை வேண்டுகின்றேன். அப் பிறவியையாவது எனக்கு நீ கொடுத்தருள வேண்டும். அந்தப் பிறவி எதுவென்றால், கூறுகிறேன் கேட்டருளுங்கள்.

"ஐந்தருக்களின் நிழலின் கீழ் அரசனாக வீற்றிருந்து - அமரர்கள் பணிசெய்யும் தேவேந்திரனாக இருந்து - இன்ப முறும் பிறவியை நான் வேண்டவில்லை.

"நான்முகனாகி, தாமரை மலரிலே வீற்றிருந்து பலரும் கொண்டாடும்படி, இவ்வுலகத்து உயிர்களைப் படைக்கும் தெய்வப் பிறவியையும் நான் விரும்பவில்லை.

"வலிமையுள்ள ஆதிசேஷனாகிய படுக்கையில் யோக நித்திரை செய்து கொண்டிருந்து, இவ்வுலகத்தைக் காக்கும் கடவுளாகிய திருமாலின் பிறவியையும் நான் விரும்பவில்லை.

"இந்திரன், நான்முகன், திருமால் என்ற பிறவிகளிலே பிறந்தாலும் பழவினையை ஏமாற்றிவிட முடியாது. இந்தப் பிறவிகளில் இன்பம் உண்டு என்று கூறினாலும், தீவினை தன் பலனைத் தராமல் இராது. ஆதலால், இப் பிறவிகளைத் தவிர நான் வேறு எப்பிறவியைத்தான் வேண்டுகின்றேன் என்றால், அதையும் சொல்லிவிடுகின்றேன்."

"உன் பாதத்துக்குப் பணி புரிகின்றவர்கள் யாரா யிருந்தாலும் சரி, அவர்கள் சிறந்த கல்வியும் ஒழுக்கமும் இல்லாதவர்களாயினும் சரி - அவர்கள் திருவமுது உண்டபின் தெருவிலே எறியப்பட்ட எச்சில் இலையில் உள்ள உணவை உண்டு இப் பிறவிக்கடலிலே கிடந்து வருந்தும் உன் வரம் பெற்ற ஒரு நாயாய்ப் பிறந்து வாழ விரும்புகிறேன். நாயாய்ப் பிறந்து எச்சில் இலையைப் பொறுக்கினாலும் உன் அருளை மறவாமல் வாழ விரும்புகின்றேன். இதுதான் எனது வேண்டுகோள்" என்று பாடுகின்றார்.

இதனால் குரு பக்தியின் சிறப்பைக் காணலாம். இப் பொருள் அமைந்த பாடல்தான் கீழ்வருவது :-

மாசிலா மணிஎன வண்பெயர் நிறீஇ,
மேன்மையோடு அமர்ந்தஞான சம்பந்த;
ஈண்டுஉனைத் தமியனேன் வேண்டுவது யாது எனின்?
அந்நியம் என்றும், அநநியம் என்றும்,
இந்நிலை இரண்டும் எய்திற்று என்றும்,
பல்வேறு உரைக்குநர் சொல்வழிப் படாது.
திவ்வியம் பழுத்த சைவ சித்தாந்தத்து
இறவா நிலைமைபெற்று இன்பம்ஆர்ந்து இருக்கும்
பிறவா நன்னெறி பெறப்புரி வதுவே;
அங்கது புரிதற்கு அரிது எனின், இங்கு ஒரு
சன்னம்யான் வேண்டுவது இனிது அருள் எனக்கே!
அதுவே,
ஐந்தரு நிழல்கீழ் அரசுவீற் றிருக்கும்
இந்திரன் ஆகி வாழ்ந் திருப்பதோ; அன்றே;
மலரோன் ஆகி மன்உயிர்த் தொகுதி
பலர் புகழ்ந்து இசைப்பப் படைப்பதோ; அன்றே;
அடல்அரா வணையில் அறிதுயில் அமர்ந்த
கடவுளாய் உலகம் காப்பதோ; அன்றே;
அவைதாம்:
ஆரா இன்பம் என்று அரும்பெயர் பெறினும்
வாரா வல்வினை வருவிக் கும்மே.
அன்னவை ஒழிய, மற்று என்னைகொல்? பிறஎனில்,
விழுத்தகு கல்வியும் ஒழுக்கமும் இலராய்ப்
பழிப்புஉளர் ஆயினும் ஆக; வழுத்திநின்
பொன்அடித் துணைசேர் நின்னடித் தொண்டர்
திருஅமுது ஆர்ந்து தெருக்கடை எறிந்த
பரிகலம் மாந்தி, இப்பவக் கடல் உழக்கும்
வான்உடை ஞமலி யாகிநின்
அருளையும் அயராது அவதரிப் பதுவே.

வண் பெயர் - சிறந்த பெயர். அந்நியம் - ஆன்மாவின் வேறு. அநநியம் - ஆன்மாவின் வேறன்று. திவ்வியம் பழுத்த - செல்வத் தன்மை நிறைந்த சன்னம். பிறவி - ஜனனம். மலரோன் - பிரமன். அறிதுயில் - யோக நித்திரை. ஆரா - குறையாத; கெடாத. விழுத்தகு - சிறந்த. பரிகலம் - எச்சில் இலை. பவக் கடல் - பிறவிக் கடல். ஞமலி - நாய். அயராது - மறவாமல்.

இதுவே குரு பக்தியைக் காட்டும் குமரகுருபரர் பாடல்.

"எனக்குச் சைவ சித்தாந்த போதம் அருளி, அந் நெறியிலே வாழ அருள் செய். இன்றேல், இவ்வுலகில் ஒரு நாயாகப் பிறந்து, உனது அடியார்களின் எச்சில் இலையை உண்டு, உன்னை மறவாமலிருக்கும்படியாகவாவது அருள் செய்யவேண்டும்" என்ற கருத்துள்ளதே இப்பாடல்.

குருவை வேண்டுவதனால் குரு பக்தி; சைவ சித்தாந்த நெறியிலே நின்று சிவபிரானைப் பணிய வேண்டுவதால் லிங்க பக்தி; நாயாய்ப் பிறந்தாவது அடியார்களின் எச்சில் இலையைத் தின்ன விரும்புவதால் அடியார் பக்தி (சங்கம் பக்தி) ஆகிய மூன்று கொள்கைகளையும் இச் செய்யுளில் காணலாம்.

27. கவிகளின் பெருமை

இக்காலத்தில் கவிகள் கணக்கில்லாமல் மலர்கின்றன; அவற்றில் கவி மணம் கமழ்கின்றதா வென்பது விவாதத் திற்கு உரிய செய்தி. கவி மணம் வீசும் செய்யுட்களும் உண்டு; மணம் அற்ற பாடல்களும் உண்டு, மணம் வீசாத பாடல்கள் எல்லாம் வெயிலால் வாடி வதங்கி உதிர்ந்து காய்ந்து சருகாகப் போகும் மலர்களைப் போலவே சிதைந்துவிடுகின்றன.

கவிகள் சுவையுள்ளனவோ, சுவை இல்லாதனவோ - அவற்றைப்பற்றிப் பாடுவோர் கவலைப்படுவதில்லை. தமது கவிகளை மக்கள் ஏற்றுக்கொள்ளுவார்களா? ஏற்றுக் கொள்ள மாட்டார்களா? - என்பதைப் பற்றிக்கூடப் பலர் கவலைப்படுவதில்லை. தமது பாடல்கள் படிப்போர் மனத்திலே குடிகொள்ளுமா? குடி கொள்ளாதா? - என்பதைப் பற்றிக்கூடப் பலர் எண்ணிப் பார்ப்பதில்லை.

நமது பாடல்கள் பத்திரிகைகளில் வெளிவந்தால் போதும்; அல்லது புத்தக உருவில் வெளியிடப்பட்டால் போதும் என்று நினைக்கின்றனர். பிறர் படிக்கா விட்டாலும் - சுவைக்காவிட்டாலும் - பாராட்டா விட்டாலும், தாம் எழுதிய பாடல்களைத் தாமே படித்துப் படித்து இன்புறுவோர் உண்டு. தாம் எழுதியவை கவிகளாயினும் சரி, கட்டுரைகளாயினும் சரி, கதைகளா னாலும் சரி - அவற்றைத் தாமாகவே ஒன்றிரு தடவை படித்து மகிழாதவர்கள் யாரும் இல்லை. ஒரு சிலரே இதற்கு விலக்காக இருக்கலாம்.

நல்லவையோ கெட்டவையோ, உயர்ந்தவையோ, தாழ்ந்தவையோ - விடாமுயற்சியுடன் எழுதிக்கொண்டே இருப்பவர்களைப் பாராட்டத்தான் வேண்டும். நீந்தக் கற்றபின்தான் தண்ணீரில் குதிப்பேன் என்றால் முடியுமா? ஏதோ காமா சோமா என்று எழுதப் பழகத்தான் வேண்டும். இப்படித் துணிந்து எழுத முன்வருகின்றவர்கள் வர வர எழுத்திலே வல்லவர்கள் ஆவார்கள் என்பதில் ஐயமில்லை. ஆனால் இவர்களிடம் ஓர் உறுதி மட்டும் வேண்டும்.

'நான் சிறந்த 'புலவனாவேன்; கவிஞன் ஆவேன். மக்கள் மனத்தைக் கவரும்படி கவி எழுத வல்லவனாவேன்' என்பதுதான் கவி எழுதுவோன் உள்ளத்தில் இருக்க வேண்டிய உறுதி.

இதைப்போலவே, 'நான் சிறந்த கட்டுரையாளன் ஆவேன்; கதை ஆசிரியனாவேன்; படிப்போர் சுவைக்கும்படி கட்டுரைகளும் கதைகளும் இனிமை தவழ எழுதும் சக்தியைப் பெற்றே தீருவேன்' என்ற உறுதி, மறுமலர்ச்சி எழுத்தாளன் மனத்திலே இருக்கவேண்டும். இத்தகைய எழுத்தாளன் பிற்காலத்திலே பலரும் போற்றத்தக்க எழுத்தாளன் ஆவான் என்பதில் ஐயமில்லை.

ஆகவே, 'முயற்சியும் உறுதியும் வீண்போகமாட்டா. மக்களை முன்னுக்குத் தள்ளும் ஊர்திகள் இவைதாம்.

இந்த முயற்சியும் உறுதியும் இரு வகைகளில் ஏற்பட வழியுண்டு. ஒருவகை, தன்னம்பிக்கையுடன் உழைப்பது; எத்தனை தோல்வி ஏற்பட்டாலும் சலிக்காமல் உழைப்பது. தாம் எழுதுவன நன்றாயில்லை என்று பிறரால் புறக்கணிக்கப்பட்டாலும் அலுப்புச் சலிப்பில்லாமல் நன்றாக எழுத வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் எழுதுவது; எழுதியவை நன்றாக இல்லாவிட்டால் எழுதியவற்றைச் சுக்குநூறாகக் கிழித்தெறிந்துவிட்டுப்

புதிதாக எழுதுவது; மையும் காகிதமும் நேரமும் வீணாகின்றனவே என்று கவலைப்படாமல் மேலும் மேலும் எழுதிக்கொண்டே யிருப்பது. இவ்வாறு செய்வது முயற்சியும் உழைப்பும் ஆகும்; முன்னேறுவேன் என்ற உறுதியையும் காட்டுவதாகும். இத்தகையவர்கள் வெற்றி பெறுவார்கள் என்பது உறுதி. இன்றில்லாவிட்டாலும் நாளைக்கு வெற்றி நிச்சயம்.

வெற்றி பெறுவதற்கு வேறு ஒரு வழியும் உண்டு. அது தெய்வ நம்பிக்கை. தமிழக மக்கள், கலைத் தெய்வமாகக் கலைமகளை வழிபட்டு வருகின்றனர். கலைத் தெய்வ வணக்கம் பாரத நாடு முழுவதும் உண்டு. இந்தக் கலைத் தெய்வத்தைச் சரசுவதி என்றும், இவள் பிரமதேவன் மனைவி என்றும், அவனுடைய நாவில் வசிப்பவள் என்றும் புராணங்கள் கூறும். இப்புராணக் கூற்றுப் புனைந்துரையாகும். ஆயினும் இதில் ஒரு தத்துவம் உண்டு.

'நான்முகன் நாவில் இருப்பவள் கலைமகள்' என்ற கூற்றை ஆராய்ந்தால் இவ்வுண்மையைக் காணலாம். யாராவது நாக்கிலே ஒரு பெண்ணை வைத்துக் கொண்டிருக்க முடியுமா? ஒரு பெண்ணை நாக்கிலே உட்கார வைத்துக்கொள்ளுவதென்றால், அந்த ஆண் உருவம் எவ்வளவு பெரிதாக இருக்க வேண்டும்? அல்லது ஓர் ஆண் உருவத்தின் நாவிலே ஒரு பெண் உருவம் உட்கார்ந்தோ படுத்தோ இருப்பதென்றால் அப்பெண்ணின் உருவம் எப்படி இருக்க வேண்டும்? இந்தப் பெண்ணும் ஆணும் கணவன்-மனைவி என்றால், அவர்களுக்குள் உருவப் பொருத்தம் இருக்க முடியுமா? இவற்றை எண்ணிப் பார்த்தால் கலைமகள் என்பது ஒரு கற்பனை என்பதைக் காணலாம்.

நாவன்மையைத்தான் நாமகள் என்று குறித்தனர். கலைத் திறமையைத்தான் கலைமகள் என்று குறித்தனர்.

கலைமகள் வெண்தாமரை மலரில் வீற்றிருப்பாள் என்று குறித்திருப்பதையும் எண்ணிப் பார்க்க வேண்டும் : வெண்தாமரை என்பது உள்ளத்தைக் குறிப்பது. வெண் தாமரை உள்ளத்தின் தூய்மையை உணர்த்துவது. நாமகள் என்பது நாவின் வல்லமையைக் காட்டுவது. இதை அறியாமல், நாமகள் என்பவள், புராணங்கள் சொல்லுவது போல் நான்முகன் நாவிலே வீற்றிருப்பவள் என்று நம்பி அவளை வழிபடுகின்றவர்களும் சோர்வடைந்து விடுவதில்லை. நம்பிக்கை அவர்களுக்கு உள்ள துணிவையும், நாவன்மையையும் அளிக்கின்றது. நாமகளை வழிபட்டுப் பாடும் புலமை பெற்ற புலவர்கள் - கவிகள் - பலருடைய வரலாறுகளைக் கேட்டிருக்கின்றோம். நம்பிக்கை வீண் போவதில்லை. "நம்பினார் கெடுவதில்லை; நான்குமறைத் தீர்ப்பு" என்பது ஒரு பெரியார் வாக்கு. நம்பிக்கை வெற்றிப் பாதையிலேதான் நடத்திச் செல்லும்.

இத்தகைய நம்பிக்கை கொண்ட புலவர்களிலே குமர குருபர சுவாமிகள் ஒருவர். அவர் தனக்கு நல்ல செய்யுள் திறமை வேண்டும் என்று நாமகளை முன்னிட்டுப் பாடுகின்றார்.

நாடும் பொருட்சுவை சொற்சுவை
    தோய்தர நாற்கவியும்
பாடும் பணியில் பணித்தருள்
    வாய்;பங்க யாசனத்தில்
கூடும் பசும் பொன் கொடியே!
    கனதனக் குன்றும் ஐம்பால்
காடும் சுமக்கும் கரும்பே!
    சகலகலா வல்லியே!

என்பது அவர் பாடல்களுள் ஒன்று. இப்பாடலில், அவர் தனக்கு நல்ல சொல்லின்பம், பொருளின்பம் அமையும்படி

நான்கு வகையான கவிதைகளையும் பாடும்படி அருள் செய்வாய் என்று கலைமகளை வேண்டுகின்றார்.

"தாமரை மலராகிய ஆசனத்தில் அமர்ந்திருக்கும் பசுமையான பொற் கொடியே! பருத்த தனமாகிய குன்று களையும் ஐந்து வகையாக அழகு செய்யும் கூந்தல் காட்டையும் சுமந்திருக்கும் கரும்பே! சகலகலாவல்லி என்னும் பெயருள்ளவளே! பிறர் விரும்பும்படி, சொற் சுவையும் பொருட் சுவையும் அமையும்படி ஆசு, மதுரம், சித்திரம், வித்தாரம் என்னும் நான்கு வகையான கவிதை களையும் பாடும்படி எனக்கு அருள் செய்வாய்" என்பதே இதன் பொருள்.

குமரகுருபரரிடம் இருந்த உறுதியுள்ளம் அவரைச் சிறந்த கவியாகச் செய்தது என்பதில் ஐயமில்லை. ஆகவே, உறுதியும் உழைப்பும் வெற்றி தரும் என்பதில் ஐயம் சிறிதும் இல்லை.

28. கவிதா சக்தியே கலைமகள்

கல்வியைத் தெய்வமாக உருவகம் செய்து வணங்கினர் நமது முன்னோர்கள். மக்களுக்கு நன்மை தரும் பலவும் தெய்வத் தன்மை பொருந்தியவை என்பதே பண்டைச் சான்றோர்கள் கொள்கை. இதை ஒட்டியே கல்வியையும் தெய்வ உருவமாக ஒப்பனை செய்தனர்.

சொல்லிலே - இனிமையான மொழிகளிலே - தெய்வத் தன்மையுண்டு; சொல்லில் அடங்கிய சிறந்த பொருளிலே - கருத்திலே - தெய்வத் தன்மை உண்டு; சொற்களும் பொருள்களும் சிறப்பாக அமையும்படி பாடும் பாடல்களிலே தெய்வத் தன்மையுண்டு என்பதே முன்னோர் கருத்து.

இனிய சொற்களும், இனிய பொருள்களும் அமைந்த பாடல்களிலே சுவையுண்டு; உயிர் ஓட்டம் உண்டு. அவையே பாடுவோர் - கேட்போர் உள்ளத்தை ஆட் கொள்ளும் ஆற்றல் வாய்ந்தவை; பிறர் மனத்தைக் கவரும் வன்மை - ஆற்றல் - சக்தி - படைத்தவை. எவையானாலும் சரி, அதிலே ஒரு தெய்வீக சக்தி உண்டு என்றே அறிவுடையோர் நம்பினர்.

இனிய மொழியும், அரிய பொருளும், உயர்ந்த நடைப் போக்கும் அமைந்த பாடல்களோ, வசனங்களோ எல்லோரிடமும் பிறந்துவிட மாட்டா; நல்ல ஒழுக்கமும், உயர்ந்த குணமும், இரக்க உள்ளமும், பொதுநலங் கருதும் தன்மையும், தன்னலத் தியாகமும் படைத்தவர்களிடமே பிறக்கும்.

இத்தகைய பண்பு படைத்தவர்களைத்தான் உயர்ந்தவர்கள், உத்தமர்கள் என்றெல்லாம் உலக மக்கள் போற்றினர்; வாழ்த்தினர்; புகழ்ந்தனர்; பணிந்தனர். இன்றும் உயர்ந்த பண்புள்ளவர்களை உலக மக்கள் போற்றுவதைக் காண்கின்றோம். அவர்களுக்குச் சாதாரண மக்களைவிடத் தனித்த மதிப்பு பெருகிப் பரவுவதைக் காண்கின்றோம்.

இந்த உண்மையை அறிந்த மக்கள், தாமும் புகழ் பெற வேண்டும், மற்றவர்களால் பாராட்டப்பட வேண்டும் என்றுதான் விரும்புவார்கள்; ஆசைப்படுவார்கள். இவ்வாறு விரும்புவதோடு - ஆசைப்படுவதோடு - நின்றுவிட்டால் மட்டும் போதாது; இந்த நிலையை அடைவதற்கு முயன்றாக வேண்டும். முயல்பவர்கள் முதலில் தோல்வி கண்டாலும் இறுதியில் தங்கள் முயற்சியில் வெற்றி காண்பார்கள்: அதனால் இன்பம் அடைவார்கள் என்பதில் ஐயம் இல்லை.

உயர்ந்த நிலையை அடைய - உத்தமர்கள் என்று பெயர் வாங்க - உலக மக்கள் உள்ளத்திலே மதிப்புப் பெற்று வாழ முயன்று வெற்றி பெற்றவர்கள் வரலாறுகள் பலவுண்டு. அநேகமாக நாம் படிக்கும் பண்டைக் கதைகளும் இப்படிப்பட்ட வரலாறுகளைத்தான் சொல்லுகின்றன. புதிய சரித்திரங்களும் இவற்றைத்தான் கூறுகின்றன. சரித்திரங்களானாலும் சரி, கதைகளானாலும் சரி - அவற்றில் எல்லாம் தெய்வத் தன்மை பெற்று வாழ விரும்பிய வரலாறுகளே - கதைகளே - நிரம்பிக் கிடப்பதைக் காண்கிறோம்.

இந்த உண்மையைக் குமரகுருபர சுவாமிகள் பாடல் ஒன்றிலே காணலாம். உயர்ந்த கவிதையைத் தெய்வத்

தன்மை படைத்தது என்று அவர் கூறுகிறார். தெய்வ சக்தி பெற்றால்தான் உயர்ந்த கவிதையைப் பாட முடியும் என்பதும் அவர் கருத்து.

கவிதா சக்தியையே கலைமகளாக உருவகம் செய்து பாடுகின்றார் அவர். சகலகலாவல்லி மாலையின் மூன்றாவது பாட்டில் இவ்வரும்பொருளைக் காணலாம். அப் பாடலையும் அதன் பொருளையும் காண்போம்.

அளிக்கும் செழுந்தமிழ்த் தெள்அமுது
ஆர்ந்து, உன் அருட்கடலில்
குளிக்கும் படிக்குஎன்று கூடும்கொலோ?
உளம் கொண்டுதெள்ளித்
தெளிக்கும் பனுவல் புலவோர்
கவிமழை சிந்தக்கண்டு
களிக்கும் கலாப மயிலே,
சகலகலா வல்லியே!

இதுவே அந்தச் செய்யுள். இனிய சொற்களும் அரிய பொருளும் அமைந்த பாடல். 'இனிய தமிழ்ச்சுவை நுகர்ந்து உனது அருட்கடலில் விளையாடும் நிலைமை எனக்கு எப்பொழுது கிடைக்குமோ' என்று கவிதா சக்தியாகிய கலைமகளை நோக்கி வேண்டுகிறார் ஆசிரியர்.

இப் பாடலுக்குப் பொருள் சொல்லும்போது கீழ்வருமாறு மாற்றியமைத்துப் பொருள் சொல்ல வேண்டும். அப்பொழுதுதான் எளிதில் பொருள் விளங்கும்.

"உளம் கொண்டு, தெள்ளித் தெளிக்கும் பனுவல் புலவோர், கவிதைமழை சிந்தக் கண்டு களிக்கும் கலாப மயிலே, சகலகலாவல்லியே! அளிக்கும் செழுந்தமிழ்த் தன் அமுது ஆர்ந்து, உன் அருள் கடலில் குளிக்கும்படிக்கு என்று கூடுங்கொல் ஓ." இதன் சிறந்த பொருளைக் காண்போம்.

"ஓ, கவிதா சக்தியே! உன்னை உள்ளத்திலே கொண்டவர்கள், தெளிந்த சொற்களைக் கொண்டு விளக்கமான பொருளைக் கூறும் பாடல்களைப் பாடும் புலவர்களாக விளங்குவார்கள். அவர்கள் தங்குதடையின்றி, பலர்க்கும் பயன் தரும்படியான கவிதைகளை மழைபோலப் பொழிவார்கள். அந்தக் கவிமழையைக் கண்டு நீ தோகை பொருந்திய மயிலைப்போல நின்று களித்து நடனமாடுவாய்; எல்லாக் கலைகளையும் உணர்த்த வல்ல உனக்கு இத்தகைய கவி மழையே களிப்பை ஊட்டுவதாகும். இத்தகைய கலைமகளே! எனக்கு இம்மையிலும், மறுமையிலும் இன்பத்தையளிப்பது நல்ல தமிழ்தான்! - குற்றமற்ற வளம்பொருந்திய தமிழ்தான்' - தெளிந்த அமுதம் போன்ற தமிழ்தான்! ஆதலால் அத்தகைய அமுதமான தமிழின் சுவையை அருந்தவே ஆசைப்படுகின்றேன். என் விருப்பப்படி - தமிழ் அமுதத்தை அருந்தி, உனது அருளாகிய கடலிலே குதித்து நீந்தி விளையாடும் பாக்கியம் எனக்கு என்றுதான் கிடைக்குமோ, அறியேன்! விரைவில் தமிழ் அமுதை அருந்தி உன் அருள் கடலில் நீந்தி விளையாடும் பேற்றை அருள்வாயாக!" இதுவே மேலே கண்ட பாடலில் அடங்கியுள்ள அரும் பொருள்.

இந்தப் பாடலைப் பார்க்கும்போது இது அருட்பாடல் போலவே - கவிதா சக்தி படைத்த பாடல் போலவே - கவிதா தேவியின் அருள் பெற்ற பாடல் போலவே - அமைந்திருப்பதைக் காணலாம்.

'அளிக்கும் செழுந்தமிழ்' என்பது அருமையான தொடர். 'இம்மை, மறுமை இன்பங்களை அளிக்கும் சக்தி பொருந்தியது தமிழ்' என்பது இதன் கருத்து. தமிழைத் தெள் அமுது என்று உருவகம் செய்யப்பட்டிருப்பது

குறிப்பிடத்தக்கது. தட்டுத்தடங்கல் இன்றி, இனிய சொல்லும், அரிய பொருளும் அமையப் பாடுவோரே கவிஞர் ஆவார். இதனை, 'தெளிக்கும் பனுவல் புலவோர் கவிமழை' என்ற தொடரால் காணலாம். கலைமகளை - அதாவது கவிதா சக்தியை, மயிலாக உருவகம் செய்திருப்பது பாராட்டத்தக்கது. 'கவிமழை' 'கலாப மயில்' - இவைகள் அருமையான உருவகம். கலாபம் = தோகை.

பூம்புகார் பதிப்பகம்
127 (ப. எண் : 63), பிரகாசம் சாலை (பிராட்வே)
சென்னை - 600 108.
தொலைபேசி : 25267543